

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 55
23 de maig de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 33, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la prestació i el finançament del transport escolar (tram. 310-00219/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la vaga en el sector de l'ensenyament del 22 de maig (tram. 310-00224/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la situació de les persones més vulnerables (tram. 310-00225/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els resultats de la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del 17 de maig
(tram. 310-00226/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els informes i els estudis elaborats per l'Agència Catalana de Cooperació
(tram. 310-00227/09) p. 8

Pregunta

al Govern les operacions de finançament a empreses i autònoms de l'Institut Català de Finances
(tram. 310-00221/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre els convenis de mediació en casos de desnonament signats amb entitats d'estalvi
(tram. 310-00222/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la implantació del sistema informàtic e-justícia.cat (tram. 310-00223/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les mesures de contenció de la despesa pública previstes
pel Departament de Governació i Relacions Institucionals (tram. 310-00220/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada en la partida dels pressupostos de l'Estat
relativa a les polítiques actives d'ocupació (tram. 317-00143/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el perill de rebaixar plantejaments en nom del consens polític
sobre el pacte fiscal (tram. 317-00141/09) p. 14

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la quantificació de les repercussions de la tercera onada de retallades
(tram. 317-00145/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva disponibilitat a assolir un acord
sobre el nou model de finançament (tram. 317-00142/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades (tram. 317-00146/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius de la cimera sobre el pacte fiscal
(tram. 317-00144/09) p. 19

Proposició de llei

de suport a l'emprenedoria, al treball autònom, al treball autònom dependent i a la petita
i microempresa de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00079/09) p. 20

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del fons
per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00002/09) p. 35

Interpel·lació

al Govern sobre el dèficit d'inversions i els incompliments del Govern de l'Estat
en matèria d'infraestructures (tram. 300-00165/09) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures de transport (tram. 300-00171/09) p. 41

Interpel·lació

al Govern sobre el futur del model sanitari (tram. 300-00168/09) p. 47

Interpel·lació

al Govern sobre el nou pla de mesures (tram. 300-00170/09) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques contra l'atur (tram. 300-00164/09) p. 56

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00167/09) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre la previsió d'actuació en matèria d'incendis (tram. 300-00169/09) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre la centrifugació de part del deute del Govern de l'Estat cap
a les comunitats autònomes (tram. 300-00166/09) p. 72

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració
(tram. 302-00141/09) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 33.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Proposició de llei de suport a l'emprenedoria, al treball autònom, al treball autònom dependent i a la petita i microempresa de Catalunya (tram. 202-00079/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 264, 23).

3. Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00002/09). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

4. Interpel·lació al Govern sobre el dèficit d'inversions i els incompliments del Govern de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 300-00165/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de transport (tram. 300-00171/09). Alfons López i Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre el futur del model sanitari (tram. 300-00168/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre el nou pla de mesures (tram. 300-00170/09). Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques contra l'atur (tram. 300-00164/09). Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00167/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la centrifugació de part del deute del Govern de l'Estat cap a les comunitats autònomes (tram. 300-00166/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la previsió d'actuació en matèria d'incendis (tram. 300-00169/09). Pere Calbó i Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració (tram. 302-00141/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 302-00142/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 302-00143/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 302-00144/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 302-00145/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 302-00146/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

La iniciem amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la prestació i el finançament del transport escolar (tram. 310-00219/09)

I la primera pregunta és sobre la prestació i el finançament del transport escolar; la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, com vostè coneix molt bé, hi ha comarques, com l'Alt Penedès o el Montsià, que tenen municipis, com Alcanar o Ulldecona, que tenen nuclis disseminats i distàncies importants entre aquests nuclis de població.

També sap que a partir del setembre del 2011 en alguns casos o del gener del 2012 l'alumnat que havia d'anar d'un nucli a un altre va haver de pagar, un cop ja havia començat el curs, més recursos, o, en tot cas, això es carregava sobre els ajuntaments i consells comarcals, mentre que el transport escolar entre municipis no tenia cap cost, estava íntegrament subvencionat.

Nosaltres el que li preguntem és: si això va passar el curs anterior, quan ja s'havia planificat i començat el curs, què passarà el curs vinent?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè també coneix aquest tema, perquè, abans que es prenguessin aquestes mesures, dels quaranta consells comarcals, n'hi havia vint-i-cinc que en la legislatura anterior ja comptaven amb l'aportació de les famílies.

Per tant, no estem davant de cap fet nou, perquè el que s'ha diferenciat és l'obligatori del no obligatori. I vostès saben que tenim un mandat de caràcter bàsic que ens obliga a finançar el transport dels que són de població diferent, en canvi, en els nuclis interns a la mateixa població aquest principi no està cobert per la norma.

Per això nosaltres hem presentat una iniciativa parlamentària, cosa que no s'havia fet fins ara, per tal que es modifiqui el caràcter bàsic de la LOE i puguem redistribuir els recursos d'una manera més equitativa.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Consellera, acaba d'esmentar la paraula màgica, la paraula que compartim, que és «equitat». Quan una cosa no és obligatòria, i en moments de restricció econòmica com la que està patint el país, l'equitat és clau, a banda de l'equilibri territorial i la cohesió social. Però a vegades l'equitat pot semblar arbitrarietat, perquè hi ha una tria de part.

Per exemple, què deu pensar la gent de Sarrià de Ter, amb una escola situada a tres quilòmetres del centre de la ciutat, amb una carretera estreta sense voreres, amb riscos per accedir-hi, que fins ara el transport de primària era gratuït, se'ls ha dit que per al curs vinent les famílies han de pagar o haurien de pagar alguna qüestió, i, en canvi, al municipi de Girona, els alumnes de la Font de la Pólvera i de Vila-roja que estan escolaritzats en altres barris de Girona tindran el transport gratuït; també s'ha dit que passaria igual per als alumnes que viuen en urbanitzacions a Castelló d'Empúries.

Nosaltres ens n'alegrem pels alumnes de la Font de la Pólvera, de Vila-roja, de Castelló d'Empúries. El que diem és: es pot entendre que es facin excepcions quan en nuclis disseminats com Uldecona o Alcanar, al Montsià, o a les Cases d'Alcanar, o a Sarrià de Ter, aquesta aplicació d'aquesta excepcionalitat no es fa? Per què, consellera? Quan l'equitat pot arribar a ser prevista o vista com una arbitrarietat, tenim un greuge que és molt difícil d'explicar i que el seu departament hauria de resoldre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per poder respondre des de la Generalitat, amb els 52.000 alumnes que transportem, 63 milions que hi destinem, necessitaríem tenir aquest marge legal que ens permetés fer una altra distribució entre beques de transport i de menjador. Mentrestant el que hi ha són criteris complementaris de les mateixes administracions locals, sigui consell comarcal o sigui ajuntaments. Si hi ha un ajuntament que facilita el transport a dintre la població, doncs, ho celebri.

I, per altra part, l'aportació d'un euro i mig, però graduada segons el nombre de germans, no té..., per donar-hi valor, eh?, és un cost, però tal com està la situació entenem que és un ajut molt important de poder-lo mantenir.

Pensi, i li ho repeteixo, que en la legislatura anterior de quaranta consells comarcals n'hi havia vint-i-cinc que cobraven i a més a més cobraven fins i tot per quatre euros per alumne. Per tant, l'equitat fa temps que en aquest sentit no és automàtica, perquè la norma ens condiciona molt.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la vaga en el sector de l'ensenyament del 22 de maig.

Pregunta

al Govern sobre la vaga en el sector de l'ensenyament del 22 de maig (tram. 310-00224/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, volem saber la seva opinió i valoració sobre la vaga i la manifestació d'ahir, convocades pels sindicats, sota el lema «Aturem les retallades» i seguida per tota la comunitat educativa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, aquesta vaga realment va ser desigual –ho diuen, ho registren tots els mitjans–, perquè, amb les dades reals, les que comuniquen en la part no universitària les absències per raó de vaga, que tenen incidència en la nòmina, no arriba en aquests moments al 25 per cent, i falten algunes escoles per registrar.

De totes maneres, recordar-li que aquesta vaga anava de les llars d'infants fins a la universitat i qui més va afectar va ser el sector universitari.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Molta cintura, consellera, sincerament... La vaga va ser massiva, massiva a tots els sectors, consellera, perquè, més enllà de la gent que va aturar-se a les aules o que va anar a la manifestació, vostè sap que dins de les aules la gent també protestava i que el seguiment i el rebuig a les seves mesures i a les del seu company d'escó són majoritàries. No sap que els dimarts i els divendres els mestres i els pares van a l'escola amb samarretes grogues precisament per protestar? No els ha vist aquí fora? No veu les pancartes per les escoles?

La vaga, la marea groga, les assemblees que ahir es feien en els patis, en els centres o pels carrers amb pares, amb mestres, amb alumnes, són el rebuig a les seves mesures, a les seves i a les del ministre, que tenen el mèrit d'haver posat, com molt bé vostè deia, d'acord des del zero-tres fins a la universitat, obligatòria i postobligatòria, mestres d'idiomes i professors i monitors de lleure, públics i concertats, pares i mestres. A Catalunya la vaga contra les retallades és contra les seves retallades i contra les del ministre, i les retallades que fa un any que ja pateixen a l'escola i especialment a la pública; és en contra de retirar els recursos de dins i de fora de l'aula.

Els estudiants li retreuen, consellera, que vostè els tracti de «ninyatos» amb Iphone» i a més a més els posi taxes per pagar la formació professional; li retreuen que, amb un 50 per cent d'atur en els joves, ens posin taxes a la universitat que ara impediran que joves amb talent però sense diners puguin tenir estudis. Els pares li ofereixen paciència, consellera, per quedar-se en barbacots, però vostè els tanca les escoles. Els mestres li demanen diàleg i li demanen estabilitat, i vostè en un any els ha canviat les ràtios, els canviarà la jornada, els canvia l'horari i el calendari. I ens deien que amb la LEC pactada entre tots hi hauria estabilitat. Doncs, Déu n'hi do!

Tot plegat mesures que fan més difícil ensenyar i que fan pràcticament impossible educar en les nostres aules, que agreugen el fracàs escolar i la segregació. Però per tot això i malgrat tot això continuaran i continuarem lluitant al carrer i continuaran i continuarem batallant per l'escola pública.

El Govern comprèn, ens deien ahir, la vaga. Nosaltres el que li demanem, consellera, és que, més enllà de la comprensió, s'aturi, aturi aquest deversall de mesures, aquest deversall de retallades i aturi les seves retallades, perquè ja ha traspassat totes les línies vermelles en educació. Aturi's, no perquè li ho demani aquest grup; aturi's, no perquè li ho demana una marea groga que cada dia és més grossa...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...sinó perquè està fent mal al país, consellera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, si vostè ha vist la convocatòria de la vaga, queda molt clar que era una vaga estatal –era una vaga estatal–, convocada contra les mesures del ministre Wert, i a més a més s'hi afegien les catalanes, perquè, és veritat, i així ho hem reconegut, nosaltres tenim el propi pla d'ajustaments i hi han interferit d'una manera clara les mesures que per decret llei s'han fixat des de Madrid. Aquesta és la situació.

Senyora diputada, vostè em demana que aturi retallades; jo li demano que vostè aturi la instrumentalització. Perquè el repte d'aquest país –el repte d'aquest país– sabem quin és: la millora del sistema educatiu, buscar les raons que determinen la qualitat, i, per tant, en les raons que determinen la qualitat hi ha molts elements que vostès no hi fan mai referència.

Per altra part, nosaltres hem explicat com aplicarem amb seny, amb seny pedagògic, aquelles mesures que són d'obligat compliment més enllà del que hàgim d'enviar, com hem anunciat, al Tribunal Constitucional.

Miri, el sistema educatiu a Catalunya té bona salut, té bona salut però l'ha de tenir millor, i l'ha de tenir millor perquè ha de poder ordenar més bé els seus currículums, dedicar els seus temps escolars a les matèries fonamentals. Per exemple, ahir el Govern va aprovar un decret que millora les hores de matemàtiques, que vostès, després de set anys veient que baixaven els resultats de matemàtiques, no havien sigut capaços de canviar el currículum. (*Remor de veus.*)

És aquesta la millora que hem de fer..., és aquesta la millora que hem de fer (*persisteix la remor de veus*), la pedagògica...

La presidenta

Un moment..., un moment...

La consellera d'Ensenyament

...i a través...

La presidenta

Senyora consellera, un moment.

(*Pausa i veus de fons.*)

La consellera d'Ensenyament

Clar, tot ho entenem...

La presidenta

Un moment!

La consellera d'Ensenyament

La comprensió de la qualitat del sistema és global i vostès en fan una lectura, com s'ha vist en el seu petit míting, absolutament parcial.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les persones més vulnerables.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les persones més vulnerables (tram. 310-00225/09)

La formula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Quina opinió mereix al conseller responsable de Benestar Social i Família l'informe econòmic de reequilibri pressupostari que ha presentat el Govern espanyol, especialment el passatge en què es posa en valor la reducció de les transferències a les famílies, el major rigor en els requisits per accedir a la renda mínima d'inserció o l'eliminació de l'ajut per menor a càrrec?

Què en pensa, conseller, en un dia com avui, que hem conegut l'impacte de la crisi en els nens i nenes a casa nostra, que hem conegut els informes de la UNICEF i també de la Fedaia, de les entitats a casa nostra que atenen infants i adolescents, uns informes que ens diuen que la pobresa a Catalunya té cara de nen i on el 23,7 per cent dels nens viuen per sota del llindar de la pobresa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller Benestar Social i Família
(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, pel Govern de la Generalitat l'atenció a les persones més vulnerables és una prioritat, i així ho estem fent i així ho demostren també els pressupostos de la Generalitat de Catalunya; un compromís amb les persones, amb les famílies i especialment amb les que es troben en situació de vulnerabilitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Conseller, des que el seu Govern està a la Generalitat ha augmentat la pobresa a casa nostra; hi ha cada cop més nens amb dificultats que viuen per sota del llindar de la pobresa. I què està fent el seu Govern? Vostè parla de «prioritats», però el que tenim és una consellera d'educació que està reduint les beques de menjador, un conseller d'Empresa que el que està fent és no facilitar –de fet, negar– la prestació de la renda mínima d'inserció a moltes persones que la necessiten, un conseller d'habitatge que ha eliminat els ajuts per a l'habitatge social. I vostè, conseller, ha reduït dràsticament la política adreçada a les famílies i, en la seva negociació amb els ajuntaments, en aquests moments, de cara als pressupostos per a aquest any i l'any que ve, ha eliminat la partida dedicada a famílies vulnerables.

El conseller Mas-Colell treu pit amb aquestes dades macroeconòmiques i diu que elimina transferències a les famílies. Sap què vol dir això, conseller? Amb paraules textuais de l'informe de Fedaia, que vam conèixer ahir, diu que «a Catalunya hi ha infants que estan passant fam, infants que només tenen un menjar, un àpat calent a l'escola». Els bancs d'aliments fan restriccions en les seves donacions perquè no donen a l'abast. A la renda mínima hi ha més de deu mil persones que esperen... Quantes persones són, d'aquestes que estan sortint a l'estadística, que són infants pobres? Tenen uns pares que estan esperant..., 10.000 expedients, 10.500 expedients que esperen a les piles del seu departament.

Conseller, busqui solucions; fa tretze mesos que es reuneix amb les entitats, ha acordat mesures i no n'ha portat a terme cap. Quants estudis més necessita per poder tirar endavant alguna mesura que tingui a veure amb la pobresa?

La seva inacció i l'acció d'altres consellers en aquest Govern a allò que porta és a una societat més desigual i a l'augment de la pobresa dràsticament en el nostre país.

La seva inacció...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Eva Granados Galiano

...té cost d'oportunitats, un cost d'oportunitats socials i econòmiques.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, dades d'Idescat: any 2006, situació de la pobresa a Catalunya, un 19 per cent; 2010, 19,9 per cent, índex de pobresa de l'Idescat –i estem al 20 per cent. Per tant, tampoc..., la situació és difícil, però tampoc cal que les dades les traguem de context, perquè aquestes

són les que diu l'Idescat de quan hi havia un altre govern. L'Idescat dona aquestes dades.

I nosaltres el que li podem dir, en aquest moment, a vostè que diu «els ajuntaments...», amb els ajuntaments estem signant els contractes programa per 182 milions d'euros... (*Veus de fons.*) No?, doncs ja ho veurà, com els estem signant..., amb un acord amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis de Catalunya. Hem incrementat tot el que són els centres oberts, els ajuts, fins a 6,7 milions d'euros. Famílies vulnerables, hi ha l'ajuda i hem modificat el topall de dotze mil a catorze mil euros perquè hi entrin més famílies, perquè som conscients de la situació. I també li podem dir que s'està aplicant, cosa que no es feia, el Fons de garantia per impagaments de pensions d'aliments. Per tant, tot això són accions que es porten a terme.

I després n'hi ha una, de molt concreta, que és que el Departament de Benestar Social i Família dedica 150 milions a la lluita contra la pobresa. I estem a punt de resoldre en les properes setmanes una convocatòria per a entitats socials –que mai no s'havia fet– per un import de 5 milions d'euros. Per què? Per reforçar tota la xarxa social. També amb els ajuntaments tenim un import de 5 milions d'euros per al que són ajudes d'urgència.

Per tant, la situació és difícil, però tampoc cal que la dibuixem més difícil. Hi ha informes que parlen no de pobres, de risc de pobresa; perquè si vostè mira les dades, també, de l'Idescat, es considera que una persona es troba en situació de pobresa quan cobra 8.719 euros l'any o per sota d'això.

I, per tant, vol dir que molts pensionistes que cobren la pensió mínima...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social i Família

...doncs, es troben en aquesta situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els resultats de la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del 17 de maig.

Pregunta

al Govern sobre els resultats de la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del 17 de maig (tram. 310-00226/09)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Conseller..., tot i que ja sabem que la culpa de tot és del Govern de Madrid, al qual, curiosament, per cert, vostès li ho voten tot sense ob-

tenir res a canvi per a Catalunya, ens agradaria avui preguntar-li sobre el seu pla de retallades. Ens agradaria avui preguntar-li sobre les seves pròpies eleccions, perquè, a part dels problemes de fons, que són els efectes sobre la gent del nostre país, que espero que tindrem ocasió de parlar-ne, al seu pla li veiem un problema de credibilitat, de desorientació i de certes contradiccions que convindria aclarir, conseller.

Vostè va presentar un pla que retalla quatre cops més del que va retallar l'any 2011; un pla que ho fa tot a una retallada de Madrid, que vostès van dir, primer, que no era creïble i que van amenaçar, després, a portar-lo al Tribunal Constitucional. En què quedem, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com vostè sap, els plans econòmics i financers són un tràmit important en l'actuació fiscal de la Generalitat. Ara són un tràmit indispensable, arran del procés iniciat pel canvi en la Constitució espanyola, canvi que no hauria existit si vostès no l'haguessin votat.

En tot cas, hem negociat el Pla econòmic i financer, des de principis d'any, amb el nou Govern de l'Estat i a la fi vàrem arribar a un acord, que realment una hora abans que comencés l'última reunió del Consejo Económico Fiscal y Financiero, abans d'entrar-hi, ja vaig anunciar que havíem arribat a un acord. I l'acord el vàrem oficialitzar en aquesta reunió.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Un tràmit, conseller? Poca broma, eh? Ahir hi havia milers de persones al carrer que es manifestaven pel nostre model educatiu. Perquè, sap què passa?, que independentment d'altres plans B, el pla B en educació és l'abisme, és la renúncia al nostre progrés individual i col·lectiu, i amb això no es juga, conseller. I jo li demano, si us plau, aclariments.

Vostès diuen, per una banda, que li van proposar al ministre Wert aquestes mesures en educació. Per altra banda, diuen que les fan perquè són obligades, i, per altra banda, altres membres del seu Govern diuen que les fan perquè en el fons no afecten la qualitat del nostre model educatiu.

Jo hi insisteixo, conseller, en què quedem?, quins són els efectes del seu pla de retallades?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora diputada, si algú aquí juga és vostè, o sigui que no utilitzem les paraules a la lleugera. Vostè m'ha preguntat pel Plan económico y financiero i per la reunió del 17 de maig, i jo li contesto sobre aquestes. En aquesta reunió, ho repeteixo, es van arribar a acords i es va aprovar aquest *plan*.

Fan de molt bon llegir, per cert, els plans de les altres comunitats autònomes. Jo recomanaria que, abans de fer discursos amb continguts... –en fi, deixem-ho estar...–, que abans de fer discursos, els grups que tenen grups afins a altres llocs de l'Estat llegeixin el Plan económico y financiero de les comunitats autònomes on els seus afins governen, i veuran que és molt interessant i que relativitzaran el seu discurs. I sàpiguen que nosaltres també els llegim: també sabem les mesures que prenen respecte a compensacions salarials en el sector públic, etcètera. Com amb la història de l'Estatut, semblen còpiades...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...paraula per paraula dels plans catalans.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els informes i els estudis elaborats per l'Agència Catalana de Cooperació.

Pregunta

al Govern sobre els informes i els estudis elaborats per l'Agència Catalana de Cooperació (tram. 310-00227/09)

La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. La pregunta penso que és el text en concret, no?: quina opinió li mereixen al Govern els informes, els estudis, els convenis que ha fet no aquest Govern, sinó també el Govern passat, en qüestió realment de la quantia, la seva vàlua i, sobretot, molt especialment, l'opinió que aquestos informes li mereixen.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, bé, en aquesta legislatura ni la Direcció General de Cooperació al Des-

envolupament ni l'Agència Catalana de Cooperació han fet cap estudi ni cap informe, sinó que han centrat tota la seva tasca, com no podia ser d'altra manera, a articular una política en un escenari diferent, d'uns ajustos pressupostaris, garantint, això sí, el compromís del Govern vers aquesta política.

Sí que és cert que l'Agència de Cooperació en l'anterior legislatura –l'agència, que no pas la direcció general– va fer diferents encàrrecs. La valoració que en fa el Govern és que aquest és un conjunt heterogeni de documents que persegueixen objectius molt diversos. Hi han documents adreçats a l'avaluació de projectes de desenvolupament; altres, a estudis i projectes en temes més sectorials i més transversals.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Rafael Luna Vivas

Senyora vicepresidenta del Govern, miri, nosaltres..., el dia 15 de juliol, el director general de Cooperació..., ho torno a dir i ho reitro, de Cooperació..., miri, en sessió a la Comissió de Cooperació i Solidaritat, va dir, textualment, que: «Hi ha uns pluriennals signats amb quinze organitzacions diferents el dia 27 de desembre del 2010», el mateix dia que el president Mas prenia posició. «N'hi ha de curiosos» –diu el director general–, «es varen signar convenis pluriennals que ens comprometen, que hipotequen el nostre pressupost amb el Futbol Club Barcelona.» I aquí vull dir..., vull manifestar que sóc un aficionat al Barça i que el senyor Laporta en pot donar fe. (*Rialles.*)

I continua dient que «és una cosa que em sorprèn» –diu el director general– «perquè, és clar, donar diners al Futbol Club Barcelona jo diria que és donar diners a la Fundació Rockefeller. Però resulta que estem hipotecats durant tres anys amb 135.000 euros al Futbol Club de Barcelona.»

I, per si això no és prou –no és prou–, diu que «n'hi ha uns altres, que potser vostès veuran bé, però aquí em sorprèn» –diu el director general–, «estem finançant un projecte pluriennal en un debat sobre com combatre el neoliberalisme en el món. Són situacions que tenim hipotecades de cara al futur.»

Miri, referent a això, nosaltres el dia 21 de juliol li vam fer unes preguntes perquè em contestessin quins són aquestos informes i fins a on arriben aquestos informes. Perquè, és clar, parlar del que és combatre el neoliberalisme al món..., aquest informe deu haver costat uns diners.

Doncs, bé, aquestes preguntes van ser telegràfiques, no van donar una resposta. El dia 16 de desembre del 2011, en comissió, senyora vicepresidenta, ens vam queixar, li vam demanar que ens ho expliqués, va haver-hi un silenci, vostè no hi va donar una resposta...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Rafael Luna Vivas

...i acabo-, i el dia 27 de gener del 2012 vam demanar la compareixença del director general... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor diputat, ja està. *(Pausa.)* Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Bé. Senyor diputat, és que vostè mateix ja ho ha explicat: han fet diverses preguntes per escrit, han demanat la compareixença no únicament meva, sinó també del director general de Cooperació i allà s'han donat respostes. Jo avui els ho ampliaré, en tot cas –jo avui els ho ampliaré.

Miri, des de la creació de l'Agència Catalana de Cooperació fins a l'any 2010..., a mi no em faci entrar ara en els convenis aquests, si amb el Barça..., no hi entraré. Jo li donaré resposta a allò que vostè m'ha preguntat i a allò que vostè també va preguntar per escrit, que d'alguna manera, doncs, ja vàrem cursar en el si de les diferents respostes, però hi insistiré. Des de la creació de l'Agència Catalana de Cooperació fins al 2010 hi han comptabilitzats i identificats un total de cinquanta-vuit estudis i informes. Ens consta que alguns d'aquests projectes de cooperació també portaven associats o inclosos alguns estudis. No hem pogut entrar en ell detall en tots aquests darrers informes –hi estem–, però l'agència, com vostè sap, ha estat immersa en un procés prou complicat i conegut per fer aquesta recerca, que reclama temps i rigor, i que li reitero que ho estem fent en aquests moments, no?

Vostè em pregunta quina valoració fem d'aquests informes elaborats per l'agència. Doncs, escolti, li he de dir: primer, és important destacar que no parlem d'estudis elaborats per l'agència pròpiament, sinó que són estudis que van ser sol·licitats i que estan encarregats a organitzacions i a entitats diverses. Els cinquanta-vuit informes identificats ens consta que van tenir un cost de 2.900.000 euros; són encàrrecs a organismes que van des de fundacions fins a ONG...

La presidenta

Senyora vicepresidenta, se li ha acabat...

La vicepresident del Govern

...i li ho ampliaré en una altra ocasió.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les operacions de finançament a empreses i autònoms de l'Institut Català de Finances.

Pregunta

al Govern les operacions de finançament a empreses i autònoms de l'Institut Català de Finances (tram. 310-00221/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Morell, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, honorable presidenta. Benvolgut conseller Mas-Colell, la dimensió mitjana de l'empresa catalana és inferior a la d'altres països amb un grau de desenvolupament similar. Segons dades del 2011 el nombre total d'empreses existents a Espanya el 99,9 per cent eren petites i mitjanes, és a dir, tenien menys de 250 assalariats, i les microempreses amb menys de deu assalariats constitueixen el 95,2 del teixit empresarial. Aquesta realitat és encara més certa a Catalunya, conseqüència d'una economia dinàmica i flexible, amb una alta taxa de creació de negocis fruit de l'esperit emprenedor que ens caracteritza. Cal mirar de facilitar que aquestes empreses innovin i s'internacionalitzin.

En aquest sentit, conseller, cal tendir cap a polítiques que donin un suport actiu i eficaç a les noves iniciatives emprenedores i que permetin que aquestes iniciatives es consolidin i progressin. D'aquesta manera s'afavoriria l'increment de la dimensió de les empreses, l'ocupació, la millora de la productivitat i, per tant, en la competitivitat general de l'economia.

La dificultat tradicional de finançament que tenen les petites i mitjanes empreses s'ha vist agreujada pel panorama econòmic general de l'economia. La crisi ha portat força restriccions d'accés al crèdit per l'activitat productiva i en especial a les pimes i autònoms que han vist retallades les línies de finançament quan més ho necessiten. Existeix un clar problema de liquiditat en el sistema. Cal que les empreses amb projectes empresarials viables trobin els canals de finançament adequat: primer, per mantenir-se i, després, per créixer també a l'exterior.

Des de l'àmbit públic Catalunya disposa d'una entitat de crèdit centrada en el finançament empresarial. L'ICF treballa, de fa anys, en el finançament a llarg termini de les empreses catalanes, inicialment per la via del crèdit i més recentment amb instruments de capital.

És per això que interessa saber, a aquest grup parlamentari, quina valoració fa el Govern sobre l'activitat creditícia que realitza l'Institut Català de Finances i en especial de les operacions de finançament a empreses i autònoms.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, li puc assegurar que l'estratègia de crèdit de l'Institut Català de Finan-

ces focalitza la seva actuació creditícia en les pimes i ens autònoms. Aquests tradicionalment han tingut dificultats en totes les dimensions de finançament, però això és encara més cert en els moments actuals on hi ha una forta i generalitzada restricció del crèdit.

L'ICF va posar en marxa, durant el mes de setembre del 2011, unes noves línies d'actuació amb la signatura d'una varietat de convenis. Aquestes línies són tres.

En primer lloc, tenim una línia de capitalització que consisteix a atorgar crèdits als accionistes per ampliar el capital de l'empresa, que és una de les dificultats de les empreses catalanes en general i de les pimes en particular: capitalitzant l'empresa s'aconsegueix millorar l'estructura financera i la solvència d'aquesta. S'han fet molts convenis recentment. S'ha instrumentat una línia de conversió amb *business angels* o un nou fons de capital risc, capital MAB, destinat a finançar companyies a la seva sortida al mercat alternatiu borsari.

Una segona línia s'ocupa de la innovació i la internacionalització com a mesures per augmentar la competitivitat empresarial; aquí l'ICF compta amb el suport i la col·laboració d'ACCIO.

Finalment, una tercera línia s'ocupa de l'accés al capital comercial mitjançant una línia d'aval, i també s'ha fet molta activitat comercial. Durant l'exercici del 2011 es van finançar més de 4.500 empreses per un import superior a 800 milions, i, d'aquests, el 98 per cent de les operacions i el 80 per cent dels imports es van dedicar a pimes i a autònoms. En el primer trimestre del 2012 intensifica aquesta activitat, s'ha continuat impulsant el finançament, s'han formalitzat operacions amb 1.821 empreses...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre els convenis de mediació en casos de desnonament signats amb entitats d'estalvi.

Pregunta

al Govern sobre els convenis de mediació en casos de desnonament signats amb entitats d'estalvi (tram. 310-00222/09)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, aquest mes de maig s'ha signat un conveni entre el Departament de Territori i Sostenibilitat i l'entitat financera CaixaBank

per tal d'establir un procés d'intermediació específic amb les persones clientes d'aquesta entitat amb dificultats per al pagament de préstecs o crèdits hipotecaris de l'habitatge principal.

Entenem que aquesta signatura s'emmarca dintre de la voluntat del Govern d'evitar al màxim els casos de desnonaments o exclusions socials residencials intercedint entre les famílies i les entitats financeres titulars de préstecs per intentar arbitrar solucions proporcionades i adaptades a la capacitat actual de pagament dels afectats que evitin així la pèrdua de l'habitatge.

La situació actual de moltes famílies fa que el fet de poder mantenir el seu habitatge sigui un problema molt greu. El Govern ha d'estar al costat d'aquestes famílies i fer tot el que pugui per ajudar-les. Cal intentar arribar a una solució pactada que garanteixi el manteniment de l'habitatge de la família afectada.

Com que la situació econòmica continua sent molt greu el Govern no es pot quedar aquí i ha de continuar avançant. Per això, conseller, li formulo la següent pregunta: quina és la voluntat del Govern amb relació a la signatura del conveni entre el Departament de Territori i Sostenibilitat i les entitats financeres per a l'establiment d'un procés de conciliació amb les persones amb dificultats per al pagament de préstecs hipotecaris?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Senyora presidenta... Senyora diputada, efectivament, el Govern, a través del seu servei d'assessorament sobre el deute hipotecari, Ofideute, ajuda a famílies que tenen risc de perdre el seu habitatge principal per al que és l'impagament de les quotes hipotecàries. Com ho fem això? Doncs, mitjançant entre la família i el banc o caixa per trobar una solució que eviti el desnonament. I, a més, ho estem fent, jo ho crec, amb un notable èxit, ja que més del 35 per cent dels processos en els quals intervenim acaben amb acord entre les parts.

La novetat i l'avantatge d'aquest conveni al qual vostè es referia i que hem signat amb CaixaBank, i que també li dic que no ha estat fàcil d'assolir, és que aquesta entitat es compromet amb nosaltres a comunicar-nos la situació entre ells i el possible desnonat abans d'obrir el procediment d'execució hipotecària per tal que des d'Ofideute puguem fer la feina d'intermediació.

La novetat és que fins ara les famílies, o moltes famílies, acudien a nosaltres quan el procés judicial estava ja en marxa. Ara obrim una nova oportunitat, ho penso, per a moltes famílies. I, en aquest sentit, ens sentim útils per aquesta nova via de suport a les famílies en risc de perdre la seva llar.

Però també li diré que no ens conformem amb aquest conveni, i continuem treballant per signar-ne amb d'altres entitats financeres. I espero que aquest esforç doni resultats ben aviat.

I vull dir-li que també ens esforcem per signar acords amb el món local de manera que puguem unir esforços, que no dupliquem forces i que alhora puguem descentralitzar aquest servei que Ofideute presta, de manera que puguem, doncs, ser més forts a l'hora d'ajudar a evitar aquests desnonaments. Mentre que no es produeixin avenços legislatius per resoldre aquestes situacions, des del Govern ens centrem i ens centrem en el suport als afectats.

I, per últim, li voldria dir, senyora diputada, que a Catalunya en aquest moment més de vint mil famílies reben ajuts per al lloguer. I li asseguro que això no té cap mena de paral·lel, ni de lluny, amb cap altra comunitat de l'Estat. És a dir, el Govern de Catalunya és el Govern que s'esforça més per ajudar que les famílies tinguin un habitatge estable.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la implantació del sistema informàtic e-justícia.cat.

Pregunta

al Govern sobre la implantació del sistema informàtic e-justícia.cat (tram. 310-00223/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Güell, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Güell i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, el passat 7 de maig, al Jutjat de Primera Instància número 37 de Barcelona, va entrar en funcionament el nou sistema informàtic per a la gestió processal e-justícia.cat. Alhora també es va començar a aplicar l'acord signat entre l'il·lustre Consell de Col·legis de Procuradors de Catalunya, la Secretaria de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Departament de Justícia; un acord que obliga a presentar certes demandes per a determinats procediments de la jurisdicció civil de forma telemàtica.

El que aquest diputat i aquest grup parlamentari voldrien conèixer és quines són les principals característiques d'aquest sistema per a la gestió processal, i també ens agradaria que ens fes una valoració sobre els dos projectes mencionats i les previsions sobre futures implementacions d'aquest sistema, doncs, a altres jutjats o a altres partits judicials.

I, finalment, i si també és possible, també ens agradaria saber quins altres mòduls del sistema e-justícia.cat estan previstos que entrin en producció durant els propers mesos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Molt honorable presidenta... Il·lustre diputat, com vostè sap el sistema e-justícia.cat és un sistema informàtic que està preparat per a l'expedient electrònic judicial. Aquest sistema té la virtut que està configurat per mòduls. Per tant, permet la configuració i implantació de manera progressiva i de manera flexible. Està preparat per tramitar electrònicament la totalitat dels processos judicials existents, i, a més a més, està basat en la gestió electrònica de documents i en la signatura electrònica segura.

El que vam fer el dia 7 de maig al Jutjat de Primera Instància número 37 de Barcelona és posar en marxa més de trenta mòduls que donen satisfacció i complementació a tots els tràmits d'un procés judicial civil, i que com que el procés judicial civil és el bàsic dins del nostre sistema processal, és transversal, per tant, es podrà aprofitar amb les modificacions que calguin amb la resta de les jurisdiccions. Per tant, ara ja podem dir que a Catalunya, i de manera exclusiva a tot l'Estat, ja funciona un expedient electrònic en els seus primers moments, diguem-ne, i, per tant, tenim configurada la columna vertebral del que serà, en el futur, l'expedient electrònic total.

Des del 7 de maig el que ha passat és que només hem tingut, afortunadament, normalitat. Es va deixar d'utilitzar el sistema Temis 2, està funcionant només el jutjat electrònicament i no hi ha hagut cap incidència ressenyable. Els usuaris s'estan acostumant, a poc a poc, a la nova eina de treball i s'ha integrat perfectament en la resta de mòduls que ja funcionaven.

No tindrem..., o sigui, la implantació progressiva dependrà, evidentment, de les disponibilitats pressupostàries, però sí que li puc dir que, a partir de l'1 de gener del 2013, tots els partits judicials de Catalunya estaran habilitats per rebre demandes electrònicament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Güell i Serra

Gràcies, consellera. Per finalitzar, després d'aquesta exposició seva inicial, i arran de la celebració el passat 7 de maig a Madrid de la Conferència Sectorial de Justícia, voldríem saber si els sistemes informàtics desenvolupats a Catalunya són compatibles, i, per tant, capaços d'interoperar amb la resta de sistemes de gestió processal desenvolupats a la resta de comunitats autònomes.

En tot cas, gràcies, honorable consellera; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Li puc dir que la totalitat dels sistemes informàtics que es desenvolupen a Catalunya en aquest moment com-

pleixen tots els requeriments de la Llei orgànica del poder judicial, i, per tant, han superat el test de compatibilitat del Consejo General del Poder Judicial. Això vol dir que són compatibles i és possible la transmissió de dades a tots els jutjats de l'Estat, i també són interoperables. Per tant, això facilita la tutela judicial efectiva. Només Catalunya, amb el País Basc, Navarra, Canàries i Cantàbria han superat aquest test de compatibilitat; la resta de les comunitats autònomes amb competències en matèria de justícia, ni tampoc el Ministeri de Justícia, han pogut acreditar, de moment, davant del Consell General de Poder Judicial, que els seus sistemes informàtics donen compliment als requeriments necessaris per tenir un sistema informàtic únic i expedient electrònic sencer...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...que sigui interoperable en tot el territori estatal.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures de contenció de la despesa pública previstes pel Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de contenció de la despesa pública previstes pel Departament de Governació i Relacions Institucionals (tram. 310-00220/09)

La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., el Gobierno ha anunciado una tercera ola de recortes en la Generalitat entre los que se encuentran, por lo que conocemos por ese informe, volver a recortar el sueldo a los funcionarios de Cataluña —otra vez 220.000 familias afectadas por los recortes que ustedes deciden hacer en esta tercera ola—, subida de impuestos, recortes, como ya sabemos, en educación y sanidad. Pero, mientras, ustedes no son capaces de fusionar ni uno de los 948 ayuntamientos que hay con otro; ustedes no son capaces de suprimir ni un solo consejo comarcal, ni siquiera allí donde ustedes reconocen que no tienen ninguna función hoy en día.

La pregunta es: ¿van ustedes a seguir recortándoles a funcionarios, a clases medias, subida de impuestos y van a mantener todas las mismas estructuras exactamente igual —políticas— que teníamos hasta la fecha?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, no..., no porti a confusió. Vostè sap perfectament que varem demanar una coresponsabilitat en aquests ajustos d'enguany, d'aquest pressupost, als ciutadans i una especial col·laboració als treballadors públics. I així s'ha fet per a aquest 2012.

Però vostè torna a insistir en un tema del qual hem parlat moltíssimes vegades, ha fet preguntes, n'hem parlat en comissió, n'hem parlat en el Ple... Vostè sap, i ho coneix perfectament, perquè ha assistit a una reunió al Departament de Governació, que estem elaborant una llei de governs locals i una llei d'hisendes locals que està dibuixant un mapa competencial, racionalitzant les competències de tal manera que puguem tenir clarament quina administració ha de fer què i amb quins recursos ho ha de fer. I, a més a més, vostè sap que estem en temps i en forma, i que, per tant, hi ha un compromís que abans que acabi l'any entrarem aquesta proposició de llei al Parlament.

Vostè també sap que en aquest moment hi ha treballant una comissió d'experts. Deixi que treballi la comissió d'experts; tingui una mica de paciència. Vostè podrà fer-ho en el tràmit parlamentari, fer totes aquelles aportacions que cregui necessari. Però, escolti, deixi'm que li ho digui, el que no podem fer és reformar el mapa de l'Administració local d'una tacada, sense rigor i sense responsabilitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Sí, es curioso ver cómo ustedes en un plis-plas les bajan el 5 por ciento el sueldo a los funcionarios, pero hay que tener paciencia para suprimir alcaldías, para quitar estructuras políticas o suprimir consejos comarcales. Es la paciencia de siempre: la paciencia para los poderosos y la inmediatez para los funcionarios y las clases medias.

Pero, mire, déjeme que le diga que esas fusiones que usted no quiere hacer las han hecho países que creo que no gobiernan Ciutadans. En Dinamarca, de 278 ayuntamientos a noventa y ocho. En Islandia, ¿eh?... es verdad que en Islandia juzgan a los que llevan a los países a la crisis, pero, bueno, en Islandia, de siete mil ayuntamientos a setenta y seis. En Grecia, de mil cien a trescientos cincuenta. En Alemania, un 65 por ciento han reducido las alcaldías. Les va, un poquito, a algunos peor y a otros mejor que a nosotros.

Señora vicepresidenta, lo que pasa es que ustedes no tienen valentía para decirle a un alcalde suyo, de su partido, a la cara, que los que tienen que tener coresponsabilidad son ellos. La coresponsabilidad hay que pedírsela a los políticos, también. Y también a los alcaldes. Y a un alcalde a lo mejor hay que decirle que tiene que ser concejal en vez de alcalde.

Señora vicepresidenta, quizá tenemos que escoger entre la identidad de la fiesta del pueblo y tener el CAP

abierto en ese pueblo. Quizá tenemos que escoger entre ser villa arriba y villa abajo, o *de dalt o de mar*, en versión catalana, o tener garantizadas la sanidad y la educación en ese pueblo. Quizá tenemos que ser valientes donde tenemos que serlo.

Y ustedes llevan un año y medio; un gobierno a punto de ser intervenido, aquí y en el conjunto de España, por lo que dicen todos los expertos, pero son incapaces de quitar ni una sola estructura política. Explíqueles usted eso a los funcionarios, a los ciudadanos, que se aprieten y sí son corresponsables, pero quien no es corresponsable son ustedes.

Seguiremos insistiendo desde Ciudadans. Creemos que tenemos la razón y que es de sentido común...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...también apretarse el cinturón...

La presidenta

...se li ha acabat el temps...

Albert Rivera Díaz

...desde las estructuras políticas.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Rivera, jo no sé si vostè quan es refereix a «poderosos» es refereix, per exemple, a l'alcalde de Sant Jaume de Frontanyà, amb vint-i-quatre habitants, i que li asseguro que es trenca cada dia..., està al capdavant per tal de poder tirar endavant el seu municipi. No sé si és a això al que es refereix.

En tot cas, deixi'm que li ho digui i li ho torni a repetir. Miri, el Govern aposta per la mancomunació de serveis, per la racionalització de competències, per l'agrupació *voluntària* i per un únic nivell supramunicipal. I en aquest sentit estem treballant, escolti. L'argumentari que vostè fa servir, també, qüestionant l'economia, la despesa..., escolti, la Fundació Pi i Sunyer té un informe en què posa de manifest que efectivament reduir municipis no té per què significar estalvi.

Però suposo que si..., que vostè, que no vol municipis petits, vostè tampoc vol consells comarcals, no vol vegueries, suposo que vostè sí que vol que els serveis es prestin, no? (*Pausa.*) Doncs, perquè es prestin els serveis, com pot entendre, es necessiten organismes que ho gestionin, els mínims possibles, però organismes, i que la mateixa qualitat que hi ha a l'àrea metropoli-

tana, en aquesta Catalunya asfaltada que vostè dibuixa no tenint en compte la simetria del nostre país, es tingui en compte i tothom tingui els mateixos serveis.

Gràcies.

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada en la partida dels pressupostos de l'Estat relativa a les polítiques actives d'ocupació (tram. 317-00143/09)

La primera és sobre la retallada en la partida dels pressupostos de l'Estat relativa a les polítiques actives d'ocupació. La formula l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, doncs, els pressupostos generals de l'Estat apliquen una retallada directa del 56 per cent en polítiques actives d'ocupació a Catalunya que posa en perill i dificultarà la tasca dels centres especials de treball i altres entitats que, sense aquest ajut de l'Administració, es trobaran que no podran pagar les nòmines del voltant de 7.300 persones amb discapacitat.

Quina és la resposta del Govern que vostè presideix, president, davant d'aquesta retallada del 56 per cent i que posa en perill el model d'integració social dels discapacitats a Catalunya?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, el que vostè planteja, doncs, és un dels motius de preocupació més grans que té en aquest moment el Govern de Catalunya, perquè precisament això que vostè pregunta i al mateix temps denuncia afecta una part de la població més feble o més vulnerable del nostre país.

Concretament, demà, si no estic mal informat, el conseller d'Empresa i Ocupació assisteix a una conferència sectorial a nivell de l'Estat. Hi ha una pressió gran per part de molts governs autonòmics reclamant al Govern central que no redueixi aquestes partides adreçades a centres especials de treball per a persones amb discapacitats físiques o intel·lectuals o sensorials. Veurem quina resposta tenim demà. Per tant, a partir de demà a la tarda, li podré precisar amb més concreció la resposta.

Però en qualsevol cas sàpiga que, sent per nosaltres una prioritat absoluta, aquest tema, passi el que passi a Madrid, la prioritat que nosaltres marcarem serà aquesta, de tal manera que els centres especials de treball puguin complir la seva funció el millor possible.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'il·lustre diputat.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Gràcies, president, per la resposta. Esperem que demà, doncs, hi hagin notícies en aquest sentit, respecte a aquesta qüestió.

Penso que la retallada és inacceptable, com suposo que vostès ho compartiran, perquè això genera un perill en el model d'integració social i laboral de les persones amb discapacitat a Catalunya. A més a més, elimina la discriminació positiva a favor d'aquest col·lectiu. I voldria recordar que en aquest Parlament, doncs, vam aprovar una moció, per unanimitat, d'atenció a les persones amb discapacitat i amb especials dificultats dins d'aquest col·lectiu.

També dir que aquesta nova manca de sensibilitat del Govern espanyol, del Govern central vers els catalans i les catalanes a més a més representa un incompliment greu de la Llei d'integració social i laboral dels discapacitats a Catalunya.

Aquesta retallada, doncs, farà que no es pugui garantir el finançament del 50 per cent al qual està obligat l'Estat respecte del pagament dels sous mínims interprofessionals de les persones amb discapacitat que treballen en aquests centres especials de treball. I això significa, president, suposo que ho sabeu millor que ningú, que haurem de treure, retallar d'altres partides per poder atendre a aquestes persones, a aquest col·lectiu.

Penso, president, que cal accelerar el procés per aconseguir un finançament just per Catalunya; penso que cal accelerar el procés per aconseguir aquest pacte fiscal que ens ha de portar a poder administrar els nostres recursos i així evitar aquestes retallades que poden provocar que es trepitgin les línies vermelles que, doncs, vostès, amb bon criteri, han dit que no s'haurien de trepitjar mai. A més a més, doncs, aquestes retallades estan provocant un malestar social, que penso que ara ja és més urgent que mai aconseguir aquest finançament just per a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Torno a dir que vostè té tota la raó en denunciar aquesta situació. Recordin que l'anterior Govern espanyol, presidit pel senyor Zapatero, va fer uns convenis amb determinats governs autonòmics per apujar la bonificació dels salaris dels centres especials de

treball, els subsidis que es donaven, fins al 75 per cent. Però el mateix Govern espanyol de l'època, en aquell cas del senyor Zapatero, això ho va treure; va dir «75 per cent», però ho va deixar de pagar, que és una curiosa manera de fer les coses, no? L'actual Govern no només no recupera el 75 per cent sinó que posa en qüestió fins i tot el compliment de la llei, que diu «com a mínim el 50 per cent». I això és el que estem intentant fer-los entendre, que la llei s'ha de complir, i si la llei diu «el 50 per cent de bonificació», aquest 50 per cent hi ha de ser.

Perquè sap què passa, senyor Laporta? Que la normativa és estatal, no la podem fer nosaltres; rebaixen l'aportació i ens quedem nosaltres davant de tots aquests col·lectius havent de donar la cara i, això sí, jo li ho garanteixo, oferint solucions. Aquest és el nostre compromís i és el que farem.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el perill de rebaixar plantejaments en nom del consens polític sobre el pacte fiscal (tram. 317-00141/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, hem sentit moltes veus, darrerament, que defensar la independència de Catalunya, això, genera frustració o que portar-nos a una confrontació pel tema del concert econòmic, és a dir que tots els impostos es recaptin des de Catalunya, també ens portaria a la frustració.

Però tots tenim prou memòria per entendre que el que segurament ens portaria a la frustració es tornar a fer camins equivocats, tornar a iniciar camins que ja coneixem. Els coneix perfectament vostè i els conec jo i em sembla que tota aquesta cambra, com seria i com estem escoltant, una música que estem escoltant darrerament, que dins de la LOFCA tornàiem a entrar en una hisenda catalana consorciada per intentar encabir a tothom en aquest acord.

Jo recordo que vostè, senyor Mas, en el debat d'investidura va deixar claríssim que la unanimitat és molt important en aquesta cambra però no a base d'aigualir. Això ho va dir vostè. I em fa l'efecte que ens trobem a les portes d'aquesta situació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, jo crec que no estem en aquest punt, crec que no estem

en aquest punt; crec que estem en un punt en què jo també he insistit molt, i vostè ho recordarà, en moltíssimes ocasions, que és que el país avança millor quan hi ha grans majories socials, i en aquest cas hi són, sobre el pacte fiscal, però també polítiques que donin cobertura a aquestes majories socials. És a dir que, a més a més d'estar àmpliament d'acord la societat, ha d'estar al més àmpliament possible d'acord aquest Parlament, que representa el conjunt de la societat.

Estem en aquest camí, estem en aquestes setmanes d'intentar que hi hagi el màxim consens possible. I estic convençut que això és una cosa que vostès també la deuen desitjar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

Joan Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, nosaltres no participarem d'una cerimònia de la confusió on no es diguin les coses pel seu nom. I les coses pel seu nom vol dir que Catalunya ha de recaptar tots els impostos, els ha d'inspeccionar, els ha de liquidar i ha de negociar amb l'Estat la part que li toca.

Perquè, fa quinze dies, en aquesta mateixa sessió, jo li parlava d'equitat, i vostè hi va correspondre. I aquí no hi ha equitat. I o Catalunya decideix què fa amb els seus impostos i com els negocia, d'igual a igual amb l'Estat, o l'equitat no existeix. Perquè qualsevol altre model, igualar els acords de la comissió pel concert, comporta tornar a estar sota l'arbitrarietat espanyola.

I aquests dies, en aquests quinze dies des del darrer Ple, hem vist exemples claríssims del que és l'arbitrarietat espanyola. Hem pogut veure com comunitats autònomes com la de Madrid amagaven el dèficit, i durant mesos ens han donat lliçons a tots, començant pel seu mateix Govern. I hem pogut viure com la banca pública del Partit Popular..., els haurem de sufragar entre tots, eh?, els seus excessos.

Per tant, senyor Mas, aquesta és l'arbitrarietat. Tot el que no sigui recaptar des de Catalunya tots els impostos, senyor Mas, i negociar *a posteriori*, és caure en l'arbitrarietat. I em fa l'efecte que tant vostès com nosaltres estem d'acord que n'hem de sortir. I en les conclusions del concert també hi havia Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa en aquest acord.

Per tant, senyor president de la Generalitat, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, des d'Esquerra Republicana, li demanem claredat, línies vermelles i que en nom d'una unitat no s'acabi rebaixant plantejaments que ens portarien al mateix camí de frustració que vam viure tots plegats amb l'Estatut i les seves conseqüències i amb els cinc pactes, els cinc pactes fiscals que ja hem fet.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigercós, primer, no cridi el mal temps abans que arribi. I no té per què arribar, el mal temps, a més a més. Jo crec que m'he expressat sempre en uns termes prou clars, prou entenedors, respecte al que havia de ser el pacte fiscal. Recordi que d'això se'n diu «pacte fiscal». Va ser una denominació que nosaltres vàrem intentar introduir, perquè la paraula «pacte» també té el seu sentit, i el primer pacte que hem de fer és aquí, al Parlament de Catalunya. Com a mínim ho hem d'intentar. I que hi hagi el Partit Socialista i el PP en aquest pacte a més a més dels que ja som a la comissió d'estudi, i alguns altres diputats d'altres grups, escolti'm, això hauria de ser un objectiu. Després, aquest objectiu sortirà bé o no. Ja ho veurem en les properes setmanes, tenim fins al mes de juliol per comprovar-ho. Però, d'entrada, la nostra actitud, i jo crec que la seva també, hauria de ser fer tot el possible perquè aquest consens sigui d'aquesta manera, certament anant a un canvi de model. I en això jo li dono tota la raó, anant a un canvi de model. Això no pot ser simplement l'evolució de tots els sistemes de finançament que hi ha hagut fins ara, perquè per a això no cal el pacte fiscal. Per a això negociem amb el Govern espanyol de torn una evolució del sistema actual i ens quedem tan amples i tan curts. Si més o menys ha passat sempre el mateix, governés qui governés. Ja en tenim tots l'experiència, d'això.

Per tant, un canvi de model. Què vol dir, un canvi de model? Sobretot dues coses. Vol dir, u, que la Llei orgànica de finançament, que afecta totes les autonomies que en diuen del «fons comú», etcètera, entre les quals hi ha Catalunya..., sistema comú, que sortim d'aquest sistema comú. I, per tant, tindríem un pacte bilateral amb l'Estat, en aquest sentit. I, dos, que en lloc que sigui l'Estat qui ens pagui per les nostres competències siguem nosaltres qui paguem a l'Estat per les competències que exerceix, i un fons de solidaritat. I això és un canvi de model, i aquí, hem d'anar. Si amb això ja estiguéssim gairebé tots d'acord, o tots d'acord, escolti'm, no em digui que no guanyariem més força. I això és el que intenten el president, el Govern i alguns grups d'aquesta cambra. Estic segur que també el seu.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la quantificació de les repercussions de la tercera onada de retallades (tram. 317-00145/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. President, volíem saber si han quantificat la tercera onada de retallades, i d'aquests

1.500 milions d'euros quants llocs de treball es perdran, com s'agreuja la situació a la funció pública i quant de dèficit es reduirà.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Miralles, aquest pla d'ajustament es fa obligadament, aquest tercer pla es fa per raons obligades. No hi ha una voluntat inicial del Govern de Catalunya de plantejar-ho en aquests termes. És obligat fer-ho així per a nosaltres i per a tothom a nivell autonòmic; també per a l'Estat espanyol, d'acord amb les normes europees. I el fem d'una manera que puguem complir al màxim possible els objectius que s'imposen des de Brussel·les i des de Madrid, que estan pactats aquí majoritàriament, per altra banda, i que vostès també tenien quan governaven, encara que no els complien. I a més a més està tot fet en la línia de procurar que no hi hagi afectació sobre els llocs de treball, és a dir, la menor afectació possible sobre els llocs de treball de la Generalitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Miralles i Conte

Miri, senyor Mas, vostè ja fa disset mesos que governa. Molta gent al nostre país, per això van tenir majoria, els van donar confiança, però avui ja assenyalen el que vostès fan com la responsabilitat..., que viuen pitjor en aquest país.

Miri, vostès han anat explicant les seves decisions equivocades intentant-les amagar amb l'herència passada, també fiant-ho tot al pacte fiscal. Però, miri, com passa en el futbol, vivim un canvi de cicle, i la gent l'assenyala a vostè. L'assenyala a vostè i les decisions que pren el seu Govern, equivocades, amb conseqüències en l'àmbit de l'educació, de la salut, dels serveis socials, de l'ocupació, i que ens han portat a una situació també de recessió econòmica. Tot això justificat per anar a la reducció del dèficit. Però, miri, el dèficit l'han reduït cinc dècimes, cinc dècimes que han fet trontollar el model social del nostre país, que fan trontollar empreses i que fan que molta gent visqui pitjor.

Per això li demanem, senyor Mas, que rectifiqui, que rectifiqui perquè és possible que entrin els nous aires d'Europa pel Palau. I, per tant, que els escolti, que no sigui tan dogmàtic, que deixi tanta austeritat i que avanci cap al creixement, d'Europa i també d'Andalusia, perquè Andalusia és Europa. I jo li suggereixo que, amb el seu portaveu, s'informi, o que no menteixi, perquè a Andalusia s'han incrementat..., 1.070 milions d'euros d'ingressos, s'han tocat les rendes més altes, s'han plantat en educació i en salut, i en els temes de funció pública es negociarà una reducció temporal. Per tant, que s'informi i que no menteixi com van fer ahir. Que rectifiqui també amb els ingressos,

però ingressos de debò..., i un pacte de rendes. Perquè, miri, el que vostès han decidit sobre la taxa de formació professional, 15,7 milions d'euros, té molt poc a veure amb el que haurien de fer: recuperar l'impost de successions, 500 milions d'euros. Mantenir l'euro per recepta i no introduir l'impost als dipòsits bancaris, a les grans fortunes o a les nuclears són unes decisions injustes.

Miri, creiem que han de canviar també perquè pensin més en la gent i no pensin tant en un programa electoral que a hores d'ara ha fracassat. I, miri, senyor Mas, si les polítiques d'austeritat han fracassat...

La presidenta

Senyor diputat, ja se li ha acabat...

Jordi Miralles i Conte

...és perquè vostè ha fracassat.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Miralles i Conte

I perquè cal un canvi de polítiques del país, li demanem que vostè també rectifiqui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè fa referència al fet que sempre mirem l'herència passada. Senyor Miralles, no sap què diu. Perdoni que li ho digui, eh? No sap què diu, perquè ens podríem passar el dia fent-ho —ens podríem passar el dia fent-ho—, i especialment respecte al seu grup, perquè no han passat per enlloc que no hi hagin deixat un camp de mines per explotar. Enlloc. Tota cosa que es toca..., que vostès han gestionat és un camp de mines per explotar, absolutament tot. Però, bé, escolti'm, si no ho fem gaire és precisament perquè ja sabem que no en traurem res, de tot això. Intentem gestionar el present i mirar cap al futur el millor que podem en unes circumstàncies especialment difícils.

Segon. Vostè diu: «Vostès només van reduir mig punt el dèficit.» No ho hauria de dir així, perdoni que li ho digui, perquè si ens haguessin pagat els diners que ens devien de Madrid, que vostè hauria de defensar, senyor Miralles, i normalment defensa, però avui se n'ha oblidat, recordaria que en lloc de mig punt és un punt sencer. I sap què vol dir, un punt sencer? Perquè un punt sembla que no sigui res, no? Doncs un punt sencer, senyor Miralles, són 2.000 milions d'euros. És clar que per vostè segurament això deu ser in-

significant. Però són 2.000 milions d'euros. I reduir 2.000 milions d'euros, senyor Miralles, no és gens fàcil, perquè obliga a prendre una sèrie de decisions molt complicades i molt poc populars.

Per cert, vostè diu l'exemple d'Andalusia. Deixi'm que li digui també una altra cosa: acabaran fent gairebé tot o tot el que ha fet l'actual Govern de Catalunya, amb més o menys retard. Ja passa. Fa quatre dies –fa quatre dies–, governs com els del Partit Socialista amb Izquierda Unida, com hi ha a Andalusia, deien que de tocar els sous de la funció pública re de re. Ara els redueixen un 5 per cent, exactament igual que ha fet el Govern de Catalunya uns mesos abans. Ara no ho fa el Govern de Convergència i Unió, de Catalunya; ara ho fa un govern socialista amb Izquierda Unida dintre del Govern. I un 15 per cent de reducció dels interins, exactament igual –15 per cent de sou dels interins– que en el cas de Catalunya.

Quin és l'únic problema? Que ho fan –ho deuen fer se suposa que no per raons ideològiques, se suposa, sinó perquè hi deuen estar també obligats– tard. I d'això és del que vostès també potser n'haurien de prendre nota.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva disponibilitat a assolir un acord sobre el nou model de finançament (tram. 317-00142/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president del Govern de Catalunya, vostè està en disposició de dir avui a aquesta cambra que vol un acord sincer amb tots els grups de la cambra per arribar a modificar el model de finançament de Catalunya i que suposi que tots els grups puguem cedir en les nostres posicions? O el que vostè simplement vol és presentar el seu model de pacte fiscal amb unes línies vermelles i que hi hagi una adhesió i un permís d'aquesta cambra per seguir negociant això a Madrid?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, em sembla que he donat proves més que reiterades que el nostre objectiu, i el meu també, és que hi hagi un acord el més ampli possible. Però al mateix temps que li dic això, i ho dic públicament i també li ho he dit en privat, jo el que pretenc és que hi hagi un can-

vi de model; no una evolució del model actual, sinó un canvi de model, després de trenta anys d'un model determinat. Això és el que es pretén. I no ho pretenc jo com a president, o no només el Govern, o no només un grup. En aquest moment hi ha una majoria ja en aquesta cambra que pretén això. Jo també els demano que atès que hi ha majoria vostès facin l'esforç necessari per afegir-se, amb els seus propis criteris, però a afegir-se, a aquesta majoria.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Val a dir per endavant que el que crec que és l'exercici d'una oposició responsable és reconèixer el que fa bé un govern i criticar legítimament el que fa malament. Crec que el seu Govern actua seriosament en el compliment del dèficit i que ha donat exemple fins i tot a altres comunitats autònomes.

Malgrat això, president, amb la paràlisi de l'acció reformista del seu Govern, amb el que encara queda per endavant –la Llei d'emprenedoria, la reforma del SOC i moltes altres reformes que encara negociem i debatem en comissions amb el Partit Popular..., vostès, quan es va més enllà de la seva acció de govern critiquen el Govern d'Espanya com si fos el responsable de tota la seva ineficàcia.

I la tercera qüestió d'aquesta acció legislativa és que tot ho deixa al pacte fiscal. Sembla que el pacte fiscal sigui la solució i el miracle de tots els problemes del país. Jo no voldria ni pensar, president, què hauria estat d'aquest país amb pacte fiscal amb un govern tripartit, després d'haver deixat Catalunya en les condicions en què la va deixar.

Per tant, hem de traslladar als catalans un missatge seriós. Catalunya necessita un millor model de finançament, i tenim més d'un milió més d'habitants al nostre país, però també necessita governs seriosos i responsables.

I jo li dic, senyor president: no busqui una adhesió als seus plantejaments; el que ha de buscar de veritat és l'acord sincer. I aquest grup està disposat a un acord sincer per millorar el model de finançament. Però si vostè estableix línies vermelles no dirà la veritat, ni a aquest grup ni a la resta dels grups de la cambra. Senyor president, aquesta legislatura no és només de cimeres. La cimera del pacte fiscal pot ser una fita històrica, una fita de tots, però està a la seva mà que no busqui un pacte d'adhesió, sinó que busqui un acord de tots. I digui la veritat als catalans, que no solament amb això sortirem de la crisi, que segueix sent la veritable prioritat del país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo no he dit mai que el pacte fiscal sigui l'única solució. L'única no, perquè és evident que al costat d'això s'han de fer moltes altres coses. I moltes es fan i d'altres queden per fer, certament, com vostè deia, no? Per tant, no és l'única solució, però és una de les grans solucions, amb majúscules. Però això ho reconeix gairebé tothom, senyora Sánchez-Camacho. A dintre de Catalunya gairebé hi ha unanimitat a la societat, per part de gent d'ideologies molt diferents i de sensibilitats molt diferents.

La pregunta que jo els faig aleshores, i la faig amb tota cordialitat –per tant no vull «apretar» ningú ni amenaçar ningú, etcètera–, és: vostès sabran escoltar el batec que hi ha a la societat catalana i la prioritat que hi ha a la societat catalana per anar a un model just de finançament per a Catalunya que no signifiqui *más de lo mismo*? D'acord? Vostès ho fan? Doncs, aleshores, escolti'm, no cal que en parlem més públicament. Treballem discretament, perquè els acords, senyora Sánchez-Camacho, vostè ho sap molt bé, no els farem discutint aquí, al Parlament de Catalunya, de viva veu i davant de les càmeres de televisió i dels mitjans de comunicació. No el farem així, l'acord. El farem treballant discretament i intentant que cadascú hi posi el millor possible, sabent que estem davant un repte històric, que és donar sortida a un finançament manifestament injust, que fa com a mínim trenta anys, i parlo només de la democràcia, que dura. I en això..., si ens en sortim i anem a un canvi de model autèntic i a un model molt més just per a Catalunya, aleshores sí que haurem fet un servei històric a la societat catalana. Ara estem en aquest punt i estem en aquesta cruïlla. I jo demano que tothom sigui conscient del moment en què ens trobem; no només de la situació conjuntural, sinó del tema de fons que en aquest moment té plantejat Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades (tram. 317-00146/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. President, agafem-nos a tall d'exemple als discapacitats i al seu dret al treball, als pares i mares que tenen la necessitat de portar els seus fills a l'escola bressol per raons de caràcter familiar, laboral, pedagògic, o als joves que volen cursar un cicle formatiu i ara es veuen obligats a pagar. Quan pensa aturar aquesta espiral injusta i imparablable de retallades que cau sempre del mateix costat i que fa mal als sectors més vulnerables de la societat catalana, a les classes mitjanes i sobretot a les classes treballadores?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, tot el tema dels ajustaments i de les anomenades retallades es fa per dues raons: primer, perquè hi estem obligats. Si no volem estar ni a l'euro ni a Europa, i vostè em planteja marxar, doncs, aleshores marxem i no hi estarem obligats.

Si Europa canvia les normes, nosaltres, encantats de la vida, perquè hem dit: «L'austeritat és un valor, però no s'ha d'aplicar com una obsessió.» Ho hem dit moltes vegades; però, ni han canviat les normes, ni ningú ha plantejat que sortim ni de l'euro ni d'Europa.

I, a partir d'aquí, com s'estan fent aquests ajustaments? Doncs, s'estan fent per conservar tot allò que és essencial i tot allò que és bàsic. I vostè sap que això a Catalunya s'està conservant.

I si per conservar el que és essencial i bàsic s'ha de poder prescindir durant un temps d'allò que potser és convenient, però no és tan essencial o tan bàsic, senyor Nadal, s'ha de tenir el coratge per fer-ho.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Miri, president, jo crec que no s'està fent. Crec que cal un pacte social per deixar clar on són, de veritat, les línies vermelles. Cal que quedi clar que aquest acord que vostè diu que hi ha en la societat catalana per un nou pacte fiscal es trenca per allà on passa la línia que separa els que reben l'efecte de les retallades i els que encara no el reben.

I, plantejem-ho d'una altra manera, està disposat a una nova política d'ingressos que faci que qui més guanya més pagui? Està disposat que qui menys guanya pagui menys i rebi més serveis? Està disposat a polítiques de reactivació econòmica?

I situem-ho en un altre terreny: pacte fiscal, sí; amb una finalitat, pacte fiscal per al pacte social; rectificació immediata de les polítiques que, pel que fa als ajustos, que són necessaris, toquen el cor de l'estat del benestar –rectificació immediata.

I parlant de camins..., és veritat, s'ha de saber triar el camí que ens ha de portar a un pacte fiscal que funcioni. Vostè vol, realment, trobar aquest camí?

Si vol trobar aquest camí, té raó, vostè, i algun altre diputat que ha intervingut abans, en el sentit que no es poden cometre equivocacions del passat. Totes. Tots els camins que en el passat s'han demostrat equivocats no es poden tornar a emprendre.

I vol un acord, senyor president? Som-hi, per un pacte fiscal ambiciós, just i possible al servei del conjunt de la societat catalana.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, l'agafo per la paraula –l'agafo per la paraula. Vostè diu que vostès hi volen ser, que vostès hi volen treballar, etcètera. Només els demano una cosa, que és que, ja, d'entrada, ens posem d'acord en el que és, ho crec, fonamental en aquest tema del pacte fiscal, que és que no podem anar simplement a una evolució més de l'anterior model que ha durat durant tants anys.

I si a partir d'aquí això queda clar, doncs, hi han moltes portes obertes que podem discutir entre tots, però ha de quedar clar això, perquè, si no –si no–, no cal posar-hi totes aquestes energies; si no, ens esperem a l'any que ve, negociem amb el Govern espanyol una evolució simple del model de finançament actual i passarà més o menys el que ha passat sempre, que serà una mica millor que l'anterior i no resoldrà mai els problemes de fons. Aquesta serà la situació; ja ho sabem tots plegats, perquè tothom ha tingut, en aquest sentit, prou responsabilitats de govern.

Vostè em diu: «Pacte fiscal per al pacte social.» I per què vol que sigui el pacte fiscal sinó per a això? Doncs, per al pacte social, per al pacte de creixement, per al pacte de creació de riquesa, per al pacte de fer de Catalunya un país capdavanter, un país referent...; evidentment que ha de ser per a això.

Per què és pensa que el volem, nosaltres, el pacte fiscal? Per quedar bé?, per poder dir que som fantàstics i no sé quantes històries més? Escolti, el volem per a això: el volem per millorar la societat catalana, el volem perquè l'economia catalana pugui tenir més recursos per créixer; perquè les petites i mitjanes empreses d'aquest país, que els costa molt en aquest moment tirar endavant i els autònoms, etcètera, doncs, tinguin una mica més de facilitats; perquè les infraestructures que ens toca fer encara avui a Catalunya es puguin arribar a fer i perquè, evidentment, no hi hagi d'haver tanta política d'ajustaments en matèries bàsiques.

Afortunadament, fins ara, torno a dir-li-ho, l'actual Govern ha prioritzat el que és essencial de l'estat del benestar. I això ho seguirem fent.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius de la cimera sobre el pacte fiscal (tram. 317-00144/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que, per superar la més que difícil situació actual, cal actuar, alhora i al mateix temps, des de diversos fronts, i fer-ho amb coratge i rigor, i sobretot dient la veritat i no fent-se trampes al solitari, impulsant mesures per poder fer front i gestionar el dia a dia tremendament complicat, però també reformes estructurals per tal de garantir una sortida sòlida de la situació.

I és així com nosaltres percebem l'actuació del seu Govern: mesures i reformes per a la reactivació econòmica, des de les lleis òmnibus fins al pla «Emprèn» per als emprenedors; des de la nova orientació de l'ICF fins a la reforma de la formació professional, etcètera. Però també mesures i reformes per evitar que se'n vagin pel camí del pedregar les finances públiques, que al final de tot és allò que et permet fer coses. Per dir-ho col·loquialment: mesures per parar l'hemorràgia, però també mesures per curar la ferida.

En aquest sentit, les mesures d'ajustos obligades preses pel seu Govern les entenem per parar l'hemorràgia i per poder gestionar el *mentrestant* i no morir des-sagnats per la suma de la catastròfica herència rebuda més els errors, els incompliments i la centrifugació del deute dels diferents governs de l'Estat cap a Catalunya.

Ara bé, no hi ha dubte –i vostè s'hi ha referit– que el pacte fiscal el situem en la solució per curar la ferida de les nostres finances; una ferida de fa trenta anys que cada cop és més oberta i sagnant. És inaudit que amb els sacrificis que hem de fer els catalans, alguns relativitzin o mirin cap a un altre cantó o intentin justificar que cada dia –cada dia– 45 milions d'euros dels catalans se'n vagin a l'Estat i no tornin; o el que és el mateix: que de cada 1.000 euros recaptats, 430 no tornin.

Per això diem que el pacte fiscal per la via del concert econòmic és, també i sobretot, la solució per sortir del forat, per garantir el progrés i el benestar dels catalans i la millor garantia per dependre de nosaltres mateixos i no estar a la sort o seguir patint els incompliments o les deslleialtats de l'Estat.

Per això, president, ens va semblar molt oportú que en la seva compareixença sobre els nous ajustos obligats fes referència i prengué de nou la iniciativa amb relació al pacte fiscal i anunciés la convocatòria d'una cimera.

I és per tot això, president, que li volem preguntar què n'espera i quin és el seu propòsit amb relació a aquesta cimera sobre el pacte fiscal.

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, molt honorable president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament la iniciativa de convocar totes les formacions polítiques de cara a aquesta cimera del pacte fiscal, l'objectiu que té és molt clar: és intentar dibuixar els camins per veure com podem fer pinya entre tots plegats. Estem arribant al final d'aquest procés a Catalunya seguint el calendari previst. Ens varem marcar de manera comuna en aquesta cambra que abans d'acabar el període de sessions, que s'acaba a finals de juliol, doncs, poguéssim tenir la votació sobre el pacte fiscal en aquest Parlament, i estem treballant d'acord amb aquest calendari.

I ara crec que, després de totes les converses bilaterals que hi ha hagut i les que queden encara per haver-hi, a partir de demà mateix, s'haurà tancat tot aquest cicle de converses més bilaterals amb cada formació política.

Ara paga la pena que ens reunim tots plegats, fem un balanç de com han anat aquestes converses, que cadascú posi els seus neguits o les seves qüestions sobre la taula, les seves propostes, i a partir d'aquí el meu objectiu és el que he estat reiterant en aquesta sessió: el meu objectiu és que hi hagi el màxim acord possible a Catalunya per ser el màxim de forts possibles a Madrid. Amb el benentès que el que s'acorda a Catalunya després s'ha de defensar a tot arreu per part de tothom. No valdrà dir que sí aquí i que no a Madrid. I aquest és el gran repte que tenim.

I aquí tothom ha de saber si està, doncs, disposat a fer un pas endavant. I aquest pas endavant en alguns els crearà problemes a dintre dels seus partits. No li ho nego: els crearà problemes a dintre dels seus partits. Això no li ho nego. Però ara hem de saber si estem en aquest moment, que certament és històric..., si estem realment a l'alçada de les circumstàncies que ens reclama la societat catalana, perquè aquestes discussions que hi han aquí sobre el pacte fiscal en el carrer no hi són.

Aquí discutim molt sobre el pacte fiscal, si això, si allò, si jo vull posar-hi això, si jo vull posar-hi allò... La gent en el carrer no ho discuteix pràcticament gens. Ja saben què vol dir això: més diners per a Catalunya, un tracte fiscal molt més just, més capacitat de fer polítiques socials, de fer polítiques de benestar i de fer créixer l'economia catalana i que hi hagi llocs de treball. Això la gent del carrer ja ho sap.

Estarem a l'alçada de les circumstàncies del que ens reclama la gent del carrer? Quedarem un pas enrere respecte a la societat catalana o estarem, com a mínim, a l'alçada del que se'ns reclama en aquest moment?

La posició del Govern i la meua, òbviament, és molt evident en aquest sentit: procurarem que en aquest sentit tothom hi pugui ser fent les seves millors aportacions.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al segon punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei

de suport a l'emprenedoria, al treball autònom, al treball autònom dependent i a la petita i microempresa de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00079/09)

És el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de suport a l'emprenedoria, al treball autònom, al treball autònom dependent i a la petita i microempresa de Catalunya.

(Veus de fons. Pausa.)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, diputades, diputats..., aprofito per saludar alguns representants de sindicats i d'organitzacions d'autònoms de Catalunya que ens acompanyen o bé en aquesta tribuna o bé en sales annexes.

Deia l'informe del CAREC, el 25 de març de 2011: «Catalunya ha de recuperar la capacitat emprenedora que ha guiat el seu desenvolupament i estimular la motivació per emprendre dins i fora de les empreses i les organitzacions. Si bé la taxa d'activitat emprenedora a Catalunya és una de les més altes de l'Estat, encara estem lluny de països com Finlàndia, Israel o els Estats Units.» Això no ho diu només Esquerra Republicana, que subscriu aquestes paraules, sinó que ho diu l'informe del CAREC, del Consell Assessor per a la Recuperació Econòmica, exactament el 25 de març de 2011.

I fa una sèrie de recomanacions, algunes d'aquestes les compartim, com apropar el món empresarial al món educatiu, com posar en valor la figura de la gent que emprèn, com mecanismes específics de finançament, etcètera. Un primer esborrany a compartir, unes quantes idees en les quals podem estar d'acord, molt concretes totes elles. Això sí, el 25 de març de 2011.

El debat de política general del 30 de setembre passat, uns quants mesos després d'aquesta recomanació del CAREC, alguns grups parlamentaris també varen proposar al Govern que engegés ja una creació d'una llei d'emprenedoria, de suport al treball autònom, de suport al treball autònom dependent, a la petita i a la microempresa, no? Es va aprovar aquesta moció. Es va donar un termini de sis mesos. Resultat, zero; encara no n'hem vist res. Això sí, sabem, tenim coneixement que, a través de contactes amb el Govern que determinades..., no sabem per què, perquè alguna cosa han començat a fer, però sembla que vulguin esperar que facin primer la llei de l'Estat.

Nosaltres considerem que és un greu error, és un exercici més de subsidiarietat respecte al Partit Popular i respecte a l'Estat, perquè quan l'Estat legisla sempre sabem que tindrem invasions competencials, que tindrem centrifugació de despesa i de dèficit i, a més a més, creiem que Catalunya té prou motius i prou

cultura emprenedora com per emprendre primer i com per establir aquest tema com a prioritat política.

Per tant, nosaltres creiem que sí és oportú fer-ho actualment, és una recomanació del Consell Assessor per a la Recuperació Econòmica feta fa més d'un any –de fet, un any i dos mesos–, és un mandat d'aquest Parlament no acomplert i és una necessitat d'urgència política.

I, per tots aquests motius, nosaltres hem cregut que era oportú en aquest moment presentar aquesta llei.

Ja avancem, però, que som molt conscients que alguns aspectes importants per a la vida dels autònoms, per a la petita i la mitjana empresa, per a la petita i la microempresa, per als autònoms dependents, per a les cooperatives, per a la gent que vol emprendre, moltes d'aquestes coses no depenen de Catalunya. Però també és veritat que en moltes d'elles podem posar-hi un peu, podem posar el primer pas. Per tant, és important que legislem nosaltres primers.

Quins són aquests problemes que no depenen de Catalunya, però que Catalunya un cop hagi legislat, un cop tingui una estructura en funcionament i una política en funcionament sobre el tema de l'emprenedoria hauria de prendre la iniciativa i també mirar cap a una altra banda?

Home, temes com la separació del patrimoni personal i familiar –un tema que preocupa molt els autònoms–; la regulació dels béns inembargables..., establir un mínim de béns inembargables perquè l'activitat de l'autònom estigui igual de protegida que la de les grans societats; les bonificacions fiscals a les primeres contractacions –són coses que podem demanar d'aquí–; un marc de cotització diferent de l'actual on nosaltres hem de demanar..., doncs, com fan altres països, passa a Holanda, per exemple, on es tributa en funció del que es factura; una millor racionalització i cobertura del cessament de l'activitat; una cobertura de la reorientació de l'activitat –aquí sí que podem fer alguna cosa des de Catalunya. Per tant, aquests són gran temes que són d'àmbit estatal però que nosaltres també volem dir-hi la nostra. I, per tant, hauríem de començar.

Mirin, fins ara els he dit els motius de conjuntura parlamentària que fan oportú avui debatre aquesta proposició de llei. Però deixin que els digui els motius de fons, que són els importants. A Catalunya l'any passat van morir 107.000 empreses d'autònoms, 107.000. Un 30 per cent d'aquestes, estimen algunes de les organitzacions del sector, un 30 per cent d'aquestes, eren projectes viables, projectes amb comptes de resultats rendibles, però que van tenir un problema de finançament. Un 20 per cent d'aquestes eren projectes viables, projectes empresarials sostenibles en el temps, capaços, amb capacitat de produir i aportar valor, però que, en canvi, van tenir un problema de continuïtat. No podem restar impassibles davant la destrucció de teixit empresarial com la que estem vivint.

Tot i així, però, a l'altre plat de la balança, tenim la bona notícia que a Catalunya van néixer 98.000 projectes empresarials diferents al llarg de 2011. Tenim també que el 58 per cent de la riquesa generada la

fan els autònoms i les petites i mitjanes empreses, davant d'un 42 per cent de les grans empreses i un 10 per cent del sector públic.

Sabem que el treball autònom des de l'inici de la crisi el 2008 ha sofert una retirada, una caiguda, és veritat, però sempre i en gairebé en tots els sectors menor que el treball assalariat; una caiguda en general, doncs, a l'entorn del 9,8 per cent, mentre que del treball assalariat del 12 per cent. Podríem repassar diferents sectors i veuríem que gairebé en tots ells..., de fet, només en sis de vint-i-un sectors podríem dir que –només en sis, de vint-i-un– el treball autònom té un comportament pitjor que l'assalariat.

Per tant, nosaltres creiem que podem ajudar, creant un marc adequat, que naixin més i més viables projectes d'emprenedoria, i creiem també –i creiem també– que no podem permetre que hi hagi un 20 per cent de projectes que es moren senzillament per falta de continuïtat i que ens quedem impassibles, o que hi hagi un 30 que, sent projectes empresarialment possibles, la conjuntura del finançament també els faci tancar. Això és una pèrdua de valor molt gran que no ens podem permetre.

Per tant, proposem una llei que generi un marc favorable al desenvolupament de les capacitats emprenedores d'aquest país, tant per a l'emprenedoria individual com per a l'emprenedoria col·lectiva i cooperativa, que ens sembla igual d'important, per la creació de valor, per la suma que aquells que tenen empena, aquells que volen tirar endavant tinguin un marc favorable.

I per això proposem una sèrie de mesures..., algunes d'elles que han estat recollides en plans de treball d'aquest Govern, de l'anterior, d'altres comunitats autònomes, de diferents àmbits...; per tant, escrits i pensats amb la voluntat que una àmplia majoria d'aquesta cambra els pugui entendre i els pugui compartir. I, a més a més, avui tampoc estariem tancant, com vostès saben bé, un text legislatiu tancat, sinó, en tot cas, iniciant un diàleg que fa més d'un any que hauríem d'haver iniciat, i que, perdonin que els ho digui, fa més d'un any hauria d'haver iniciat el Govern.

Per tant, aquest grup el que fa és emprendre –aquest grup el que fa és emprendre. I, per tant, els demanem que vostès també siguin un marc favorable per al desenvolupament d'aquesta emprenedoria.

Com? Doncs, home, hi ha un tema d'educació, sens dubte. Tots els experts ho diuen i ho defensen. I no es tracta ara de crear un culte només a l'empresari que té la funció només de guanyar, de guanyar, guanyar i guanyar, no. Precisament, crec que un dels mals de la societat en aquests moments és l'excés de la cobdícia en determinats àmbits. Però sí que hem de crear un marc favorable als valors de l'empena, de la iniciativa, de l'autoconfiança, de la responsabilitat, del compromís, de la capacitat de cooperació, de la implicació en projectes col·lectius i de la capacitat de prendre risc quan calgui.

Això s'ha de crear no només –en el nostre entendre, però en tot cas entenem que seria una cosa a discutir– a partir d'uns apartats determinats del currículum –crec que a l'escola no li podem anar ficant cada dia un

capítol nou en el seu currículum educatiu—, sinó amb una actitud transversal en tot el mètode d'aprenentatge que fomenti l'autoconfiança, la responsabilitat, la capacitat d'iniciativa dels nens i les nenes a les escoles.

De fet, creiem que estem en un moment..., el més adequat de la història per fer això. Estem en un moment on precisament es pot simultaniejar l'autonomia individual i l'experiència col·lectiva com mai, pel motiu, doncs, de les noves tecnologies i del funcionament a la xarxa. La iniciativa de cadascú ara més que mai és visible com un element que contribueix a la renovació, a la creativitat col·lectiva.

Segon element... No els explicaré tota la llei —vostès la tenen, la deuen conèixer, la deuen haver llegit—, però sí que m'agradaria destacar dotze punts determinats. Segon, a la universitat. És el moment ideal perquè la gent faci el pas. A totes les universitats haurien d'haver-hi organismes, oficines —no cal que creem organismes nous, però sí que ho posem en marxa—, oficines de suport a l'emprenedoria, amb assistència tècnica i assessorament financer. En moltes carreres hauríem d'incorporar, en els currículums, activitat de creació d'empresa real. És el millor moment de la vida de les persones, acabada la carrera universitària, per prendre aquesta decisió. A tots els universitaris de Catalunya com a mínim els hauríem d'acompanyar que els passés pel cap la idea de tirar endavant un projecte individual o col·lectiu, cooperatiu, social, cívic o empresarial.

Simplificació administrativa. Vostès diran: «No, això ja ho hem fet.» No, perdonin, però aquí discrepem. És a dir, aquí vam aprovar una Llei de simplificació administrativa que bàsicament liquidava òrgans de participació i que, per exemple, per posar un exemple qualsevol, complicava en dos tràmits nous l'elaboració d'una instal·lació esportiva. És a dir, va ser com un repàs per les conselleries, a cada despatxet «a vostè què li va bé modificar?», però ben bé, ben bé simplificació administrativa, no ho sé. En tot cas, no vull discutir d'aquesta llei; el que sí que els dic és el següent, una cosa molt senzilla: qualsevol paper que ja hem donat a l'Administració no l'hem de tornar a demanar als emprenedors. Molt senzill. Per tant, hem d'agafar un compromís en això. Sabem que això tècnicament després porta un recorregut, però no ho hem posat en cap llei i creiem que aquesta seria una per fer-ho.

Administració electrònica. Compte!, perquè «Administració electrònica» no vol dir penjar el tràmit tal com el fem en paper, penjar-lo en un document tancat i no editable a la xarxa; «Administració electrònica» vol dir poder fer tot el tràmit de principi a fi a través de la xarxa. I això encara no ho tenim. I cal que ens fixem un marc legislatiu que ens obligui, que posi un horitzó i un termini per assolir-ho. Per exemple, nosaltres proposem cinc anys, però estem oberts a dialogar.

Impacte empresarial. Home, creiem que totes les normes, doncs, han de saber, està bé que tinguin una memòria per saber com afecten les diferents empreses, petites i mitjanes, empreses cooperatives, etcètera, molt especialment les de menys de cinquanta treballadors. Jo crec que aquí hem de tenir una sensibilitat especial amb tots els tràmits públics respecte a això.

Normativa consolidada. Demanem que sigui accessible i que els textos bàsics que afecten la gent que té menys de cinquanta treballadors... Fiquem-nos al cap, doncs, que aquest autònom que treballa sol o que té una o dues persones al seu càrrec no té temps, i és normal que no el tingui, de repassar tota la legislació que l'afecta. Per tant, un compromís públic que hi hagi un lloc on estigui tota disponible, actualitzada i que n'hi hagin versions de fàcil lectura perquè la gent, bàsicament, quan empren una empresa, pel que ha d'estar és per la seva empresa.

Carta de serveis. Volem un compromís legislatiu que cada any portarem a aquest Parlament les polítiques que farem de suport a l'emprenedoria, i cada any s'hauran de portar al Parlament. I el Govern que hi hagi prendrà les decisions de en quines coses, en quins capítols hi posarà més i en quins capítols hi posarà menys. Però el que no pot passar —el que no pot passar— és que un any tinguem un fons d'ajut a l'autoocupació important, l'any següent desaparegui, i aquí no passi res, perquè entenem que als autònoms una de les coses que els passa és que tenen poc temps per dedicar-se a la política i estar pendants del que fem en aquest Parlament. I, per tant, o ens autoobliguem nosaltres a posar el seu tema a l'agenda o el que passa moltes vegades és que el seu tema no hi és a l'agenda i aquí no passa res.

El tema del treball autònom dependent. Proposem algunes mesures. Per exemple, que fem un seguiment de les bones pràctiques que hi han. És una figura creada legislativament de forma recent a nivell estatal; una llei jo crec que de bones intencions, però de poc desenvolupament, i que és poc coneguda i poc aprofitada. Hi ha moltes situacions laborals que podrien generar valor i benefici mutu si es resolguessin mitjançant aquesta via. També és evident que hi han elements de frau o elements no reconeguts de frau en relacions que haurien de ser laborals i estan disfressades de d'autònoms dependents, no? Però, en tot cas, això és un element a abordar.

Els temes de promoció, salut i seguretat laboral. Són temes en què hem avançat molt els últims anys en la gran empresa, sens dubte. Però, i els autònoms, que no tenen el mateix dret a la salut i a la seguretat que qualsevol altre? Que tenen la capacitat de coneixement de tots els reglaments i totes les prescripcions a què obliga la llei les grans empreses? Ho poden seguir exactament igual, els autònoms? No ho hauríem d'adaptar, no hauríem de penar-hi una miqueta, en aquest tema, específicament per als autònoms?

L'activació del Consell de Treball Autònom de Catalunya. Home, aquí és una mica una vergonya col·lectiva, eh? Fa dos anys que tenim el decret, dos anys, vostès fa un any i mig que governen, i aquí no hi ha consell de treball autònom. Si l'haguéssim fet al final de la legislatura anterior, i ho dic, això, perquè ja els veig a venir, eh?, haurien dit: «Home, al final de la legislatura, vostès fan això!» No, escoltin, és igual, però facin-lo ja d'una vegada; estem sense un marc estable de relació.

I després el gran tema: finançament. Aquí els posem deu mesures de baix cost i alt impacte per enfocar el

tema més important que tenen els treballadors autònoms i totes les empreses. I els proposem vint-i-cinc mesures diferents. Escoltin, tenim un marc legislatiu que ens obliga a avançar els pagaments a trenta dies. Mereixen els autònoms un tracte una mica diferenciat? Jo crec que sí. Nosaltres creiem que sí.

Les relacions amb l'Administració, amb les administracions catalanes. Podem crear un compte únic de relacions entre l'autònom, entre la petita empresa o la cooperativa i l'Administració on puguin equilibrar deutes i havers? És possible, això? Doncs, fem-ho. Posem-ho en una llei catalana. Siguem els primers de l'Estat a posar-ho en una llei catalana, això. Avancem-nos. Siguem emprenedors.

Els autònoms o les persones aturades que tenen acreditat i garantit, i per tant sense risc, el dret a la capitalització, podem facilitar que disposin anticipadament d'aquests recursos o hem de deixar que una idea es faci malbé durant sis mesos...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...i no emprenguin quan poden?

La presidenta

...ha d'acabar, eh?

Oriol Amorós i March

Li demano dos minuts o un minut, senyora presidenta. Com que després tinc una altra intervenció...

La presidenta

Per això...

Oriol Amorós i March

...si me'l vol retallar després, encantat... (Pausa.)

El tema de les xarxes d'inversors. La relació entre sèniors i júnors pot donar fruits en termes de finançament?, pot ser un mecanisme de finançament? Hi ha experiència internacional d'això. Ningú ha legislat encara a l'Estat sobre això! Hi ha alguna proposició de llei en alguna altra comunitat autònoma, si volen els ho explico, n'hi ha de diversos colors i són interessants de llegir, però ningú ho ha fet això encara. Podem ser emprenedors?, podem ser els primers?, perquè pot ser una via de finançament important. Hi han sèniors que volen ficar diners en projectes de júnors que no els coneixen i els volen conèixer. Això ho podem facilitar? A més, això està succeint, només es tracta de facilitar-ho.

Promoure la inversió privada de caràcter informal, el que es coneix com els *business angels* o el *seed capital*. Podem ser els primers a legislar en això? Podem emprendre, aquest Parlament? Podem passar davant dels altres, ja que la societat ens ho demana? Perquè,

mirin, per molt que passéssim davant dels altres, ja anem amb seixanta anys d'endarreriment respecte a l'*Small Business Act* dels Estats Units. Per tant, emprenguem.

Equiparar el tracte fiscal, per exemple, de la inversió en projectes autònoms respecte a societàries. Per què jo, si li deixo...? I sabem que per a qualsevol projecte d'autònom és importantíssim l'entorn familiar proper com a font de finançament. Per què jo, si fico cent mil euros en una societat, tinc un descompte i, si aposto pel meu germà o pel meu cosí o pel meu nebot, que és autònom, i aposto per ell, pel seu projecte en el moment de començar, no puc tenir el mateix tracte fiscal? És importantíssim, en tots els projectes empresarials que neixen, l'entorn familiar, l'entorn d'amics, la gent que et coneix i que se'n fia de tu i que vol apostar per tu. No tenen dret al mateix tracte fiscal que si invertim, per exemple, a Repsol o a Endesa? Nosaltres creiem que sí.

Acabo, senyora presidenta. Mirin, nosaltres creiem que hem de crear un entorn favorable; creiem que aquest Govern, i avui el president Mas ens n'ha donat una prova més, té una gran habilitat per explicar males notícies, però emprèn poc, pren poc la iniciativa. Vostès tenien un mandat del CAREC de 25 de març de 2011, ja fa un any i dos mesos, i aquí no ha arribat res de res; tenien un mandat del Parlament i aquí no ha arribat res de res.

Per tant, perdonin, però aquest Parlament hauria d'emprendre, hauria de donar exemple, hauria de veure que l'empresa silenciosa que més llocs de treball va crear l'any passat és l'empresa dels autònoms, que ha de creure en la petita i en la microempresa, que és fonamental en el nostre teixit productiu, que hem de crear un clima i un estat de valoració que recolzi la iniciativa, i que volem generar una cultura que no penalitzi el fracàs dels valents, al contrari, que valori la gosadia. I això que val per a l'empresa individual i per a l'empresa col·lectiva també val per al país. Hem de valorar els que s'arrisquen, els que són valents.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Diputats i diputades, en primer lloc, voldria dir al senyor Oriol Amorós que hi ha algun diputat que és autònom. Per tant, en aquesta cambra no és que tots els diputats donin l'esquena o no coneguin realment el que és ser autònom. Tractaré, en els quinze minuts de què dispenso, donar els arguments més destacables de la nostra esmena a la totalitat a la Proposició de llei de suport a l'emprenedoria, al treball autònom dependent i a la petita i microempresa de Catalunya que proposa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, vull destacar el motiu principal que justifica la nostra esmena a la totalitat, i que a ningú pot passar desapercebut. És l'acord a què en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya vam arribar el nostre grup parlamentari amb el grup que dona suport al Govern de la Generalitat, és a dir, amb Convergència i Unió. El Grup Parlamentari Popular va demanar una llei d'emprenedoria, tenint en compte que el col·lectiu empresarial a qui va dirigida aquesta futura llei representa més d'un 90 per cent del total de les empreses de Catalunya.

Aquest acord és fruit del màxim esforç polític que posa el nostre partit en la creació de llocs de treball. El nostre principal objectiu, sense cap dubte, és la reactivació econòmica amb la finalitat de donar la possibilitat a molta gent que pateix i se sent frustrada per no tenir un lloc de treball... És això el que treballem de costat amb el Govern de la Generalitat de Catalunya..., perquè al més aviat possible es presenti en aquesta cambra el Projecte de llei d'emprenedoria per al seu debat i votació. Prova evident d'aquest fet és la presentació que va fer el Govern de la Generalitat..., amb el nom de «Catalunya emprèn», és a dir, el Pla estratègic de suport a l'emprenedoria i al treball autònom. Per tant, se sobreentén que aquest motiu és més que suficient per presentar aquesta esmena a la totalitat.

Però també són uns altres, diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya, els motius de la nostra esmena a la totalitat, i es troben en el mateix text de la proposició de llei que vostès presenten en aquest Ple. Amb tots els respectes per la voluntat positiva que vostès, diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya, han posat en la Proposició de llei d'emprenedoria, el nostre grup parlamentari no trobem a la proposició de llei cap proposta concreta que sigui nova i rellevant per a tal fi. Més aviat és un conjunt de declaracions d'intencions, orientacions genèriques o bàsiques, o mandats al Govern amb relació a la necessitat de promocionar diferents actuacions. Hi trobem a faltar l'aportació de mesures concretes quant al foment del treball autònom i emprenedoria, com també hi trobem a faltar un fet sense el qual la proposició de llei és un brindis al sol, com és la memòria econòmica..., que vostès justifiquen dient que ja passarà a l'any 2013.

Coincidim, perquè és de sentit comú, amb la seva exposició de motius. En primer lloc, perquè són dades que tots coneixem; en segon lloc, perquè estem tots d'acord amb la importància que té l'emprenedoria a Catalunya, i, en tercer lloc, perquè ningú dubta que aquest fet fa una necessària norma jurídica davant de la manifesta voluntat de crear llocs de treball, amb la situació d'aturats que es troba avui Catalunya.

Però on no coincidim és amb el model polític que vostès ens proposen. En la seva llarga i extensiva exposició de motius, quasi-quasi—com el mateix text articulat de la proposició de llei... Vull aclarir que el Govern d'Espanya està a punt de treure la seva llei d'emprenedoria, que vindrà en gran mesura a donar una resposta a les incògnites que vostès, a l'apartat sisè de l'exposició de motius, critiquen i troben a faltar.

En l'àmbit de l'aplicació, és a dir, a l'article primer de la proposició de llei, fan referència als treballadors autònoms, als autònoms dependents, a les petites empreses i a les microempreses, però obliden les persones que es plantegen la creació de la pròpia empresa i que encara no ho han fet. La pregunta que des del nostre grup parlamentari ens fem és si tenen clar vostès què cal promoure principalment. Nosaltres tenim clar el suport a les empreses existents, però també molt concretament incentivar la creació de noves petites empreses, microempreses i autònoms. Per cert, a la seva proposició de llei hi trobem a faltar potser la valentia d'utilitzar el nom d'«empresa», com si aquesta paraula fos un tabú que no es pogués pronunciar. Hem de dir les coses pel seu nom, perquè això demostra que hi creiem.

A la proposició de llei es fa referència, a l'article 3, als treballadors o treballadores autònoms econòmicament que treballen per a un client. Vostès consideren que realment són emprenedors, ja que la seva iniciativa queda limitada al seu client? És simplement una pregunta, i més quan els seus drets laborals es troben protegits per la Llei 20/2007, de l'11 de juliol, de l'Estatut de treball autònom.

Se'm fa estrany que una llei d'emprenedoria parli de valors a transmetre a la societat, com fa l'article 4 de la proposició de llei, que fa referència a l'empenta, a la iniciativa, a la responsabilitat, al compromís, a la capacitat d'assumir risc, etcètera. Tots ens semblen, a nosaltres, al nostre grup, molt bé. No tant amagar el principal objectiu de l'emprenedor, que és l'afany de lucre. Tanta por els fa dir les coses pel seu nom? Vostès han buscat una expressió per poder eludir la paraula «benefici econòmic» o «afany de lucre», i ho han fet amb una definició ambigua, com és «generar beneficis col·lectius o individuals que reverteixen positivament en interessos generals». La realitat és que l'emprenedor busca un afany de lucre que revertirà, sense cap dubte, en beneficis col·laterals a la societat.

La proposició de llei parla, en els seus articles 5, 6 i 7, de transmetre els valors de l'emprenedoria a la ciutadania mitjana, a l'escola, a la universitat i als mitjans de comunicació, sempre prioritzant l'àmbit d'actuació de l'Administració pública. Disculpin la pregunta, i amb tots els respectes pels funcionaris: seran els funcionaris els responsables de transmetre els valors als emprenedors? Parlem de debò d'una aposta per la iniciativa privada? Pensen per un moment.

El capítol tercer de la proposició de llei parla d'un seguit de comentaris sobre la reducció de la càrrega administrativa, en els seus articles 8, 9, 10 i 11, com són la compatibilitat dels registres interactius, informes d'impacte en l'activitat empresarial, accessibilitat i simplificació normativa i índex de càrrega administrativa. Però, des del nostre grup parlamentari, hi trobem a faltar que no surti enlloc l'eliminació, ni tampoc la simplificació, de cap tràmit concret per a la creació d'empreses, quan aquest fet eliminatori i simplificatiu ajuda en gran mesura a reduir la càrrega administrativa.

Amb referència a l'article 12, que parla d'un pla estratègic de suport a l'emprenedoria i al treball autònom, penso que aquest pla ja és recollit en la presentació de

l'informe que el Govern de la Generalitat va fer públicament en el seu dia i a què al començament de la meua intervenció feia referència, és a dir, «Catalunya emprèn», una estratègia que marca l'emprenedoria a Catalunya i que es veurà desenvolupada en la nova llei d'emprenedoria. Així i tot, molts dels objectius i continguts que vostès proposen en el Pla estratègic de suport a l'emprenedoria i al treball autònom són simplement bones intencions, però gens rellevants en la veritable promoció de la creació d'empreses.

També ens crida l'atenció que la cartera de serveis al treball autònom contempla, per una banda, la prestació dels serveis que el mateix mercat ja cobreix, com són els serveis d'assessorament per als treballadors autònoms i microempreses que ja estan establertes, o bé el desenvolupament de programes informatius, i, d'altra banda, contempla ajuts de dubtosa eficàcia que van encaminats –que van encaminats– al cessament de l'activitat de l'empresa, i no pas per iniciar-la o crear-la, com hauria de ser l'esperit d'una llei d'emprenedoria.

El que sense cap dubte més ens ha sorprès de la proposició de llei és tot el capítol cinquè, que fa referència al foment de la seguretat i salut en el treball autònom i empresarial. La veritat és que no acabem d'entendre quina relació directa guarda amb una llei d'emprenedoria, aquest tema. Solament ens ve al cap que per donar contingut a aquesta proposició de llei i afegir un espai més al paper. Han buscat incloure aquest capítol, ja que totes les mesures de seguretat i salut del treball estan regulades, així com campanyes preventives, informatives, al respecte. Perdoni, senyor diputat, la ironia, però fa la sensació, llegint aquest capítol cinquè de la proposició de llei, que quant a seguretat i salut en el treball autònom i empresarial un dels principals problemes que tingués Catalunya fos que tots els emprenedors estiguessin malalts.

Amb referència al capítol sisè –accés al finançament per al treball autònom, per a les petites empreses i les microempreses–, voldria fer algunes consideracions. Consideren que per assegurar el pagament puntual del sector públic als emprenedors i les microempreses només cal aplicar allò que regula la Llei 15/2011, de lluita contra la morositat. Un altre tema diferent és que aquesta llei no s'aplica amb l'eficàcia que s'hauria de fer. Permeti'm aprofitar aquest comentari per ressaltar la importància que per a moltes petites i mitjanes empreses i microempreses, com per a autònoms, tindrà la iniciativa del Govern d'Espanya quant al deute dels ajuntaments amb els seus proveïdors.

Quan parlem a l'article 18 d'un compte únic de les microempreses i els emprenedors amb la Generalitat, no han pensat que no té molt de sentit, aquesta iniciativa, quan aquestes no realitzen pagaments periòdics a l'Administració de la Generalitat? Desconec la informació que vostès poden tindre quant a la capitalització de l'atur, però la realitat és que aquesta es cobra en un termini inferior al mes. Per tant, no entenem lògica la mesura que proposen d'avançar el cobrament de capitalització de l'atur quan parlem d'un temps curt de menys d'un mes.

Proposen la creació d'una línia extraordinària de finançament mitjançant l'Institut Català de Finances. Què

és? Què serà? Igual que la línia ICF de crèdit, ja en marxa? Si és així, arriben vostès tard, o no s'han adonat de la duplicitat que pretenen amb aquesta mesura.

Parlen de la creació de la figura del mediador financer, però no concreten ni la seva naturalesa, ni les seves funcions ni la seva dependència organitzativa. Ho llancem, ho fem, i ja farem.

És curiós, demanen limitar les exigències de garanties a autònoms i microempreses, però sense concretar qui assumirà el risc de les operacions.

També es fa referència a potenciar el microcrèdit. Això sí, un cop més, sense concretar el model de desenvolupament d'aquest instrument financer.

Es parla de promoure la inversió en els projectes autònoms sense tenir en compte que els *business angels* operen mitjançant societats mercantils. Parlen de promoure les xarxes de *business angels*, i simplement –simplement– diuen que en faran un registre. Res més. Aquest és l'impuls o la promoció del mateix.

En l'article 14 parlen de crear un observatori del treball autònom dependent. Vostès es creuen encara que estan a l'època que vostès governaven, en què muntaven agències, instituts, observatoris locals i, com algun diputat del meu grup va dir, «xiringuitos»? S'ha acabat, ja –s'ha acabat. Vostès no creuen, de veritat, que aquesta funció la pot fer molt bé el mateix Departament d'Empresa i Ocupació sense que costi un sol duro, un sol euro més, a l'Administració?

Per finalitzar, comentar el capítol setè, que fa referència al Consell de Treball Autònom de Catalunya.

Senyor Amorós, siguem sincers, vostès, com tots els grups parlamentaris, són conscients de la dificultat de posar en marxa aquest consell, perquè parteix primordialment d'arribar a un acord totes les mateixes institucions, i penso que aquest tema va quedar prou clar quan a la Comissió d'Empresa i Ocupació vam fer un monogràfic de compareixences d'entitats representatives del sector d'autònoms.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Rafael Luna Vivas

Espero que tingui la mateixa generositat que ha tingut amb el representant d'Esquerra Republicana que...

La presidenta

La tindrà, però...

Rafael Luna Vivas

...que, comptat del meu rellotge, senyora presidenta, són tres minuts.

La presidenta

No... –no, no–, dos; dos minuts eren, eh?

Rafael Luna Vivas

Doncs, li demano dos minuts.

La presidenta

D'acord.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Són tots aquests els motius, abans mencionats, que ens han fet que el nostre grup parlamentari presentés una esmena a la totalitat. El principal motiu: la nostra proposta al Govern de la Generalitat de treure una llei d'emprenedoria, recollida als pressupostos de la Generalitat, i en la qual estem treballant, que ve emmarcada en el pla estratègic de «Catalunya emprès», per una altra banda, els comentaris que he anat desenvolupant en la meua intervenció en el mateix redactat de la proposició de llei d'emprenedoria del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, per la seua generositat per aquest minut, i diputats i diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, també vull saludar els representants de les entitats que han vingut i que ens acompanyen en la discussió d'aquesta proposta, avui, feta per Esquerra Republicana. Una proposta que podríem dir que respon al que és, doncs, un històric –un històric– de Catalunya, que, com bé es deia, ha estat emprenedora. Aquest és un valor del nostre país, un valor que, doncs, Catalunya ha demostrat que és emprenedora, que ha creat empresa, però ha creat empresa en molts àmbits, també en l'àmbit social, en l'àmbit educatiu. I Catalunya ha respost durant el segle XIX i XX, segurament fruit de la manca d'una estructura d'estat, doncs, el que ha sigut una pega, podríem dir, en moltes coses, també ha sigut un estímul perquè aquesta societat, la societat catalana, donés respostes a les necessitats que com a país teníem.

I, en aquest sentit, doncs, els catalans i catalanes no han tingut, hi insisteixo, en el gruix del segle XIX i XX una gran administració que donés feina a la gent del país, i, per tant, hem estat emprenedors, segurament per caràcter, però segurament també per necessitat.

Per sort, però, ara, després d'uns anys en què tot l'àmbit de l'emprenedoria, de crear empresa, de ser empresari, en molts casos tingués un vernís negatiu, ara torna a tenir un vernís positiu. I això nosaltres ho veiem positiu, no?, molt clarament positiu; perquè sabem que, doncs, aquesta emprenedoria pot generar –la generarà– riquesa, generarà llocs de feina i, al cap i a la fi, doncs, creació d'empresa. I això és positiu.

I aquest país, com els deia, tenim elements positius que donen resposta i que han donat resposta a aquesta demanda. Hi ha un alt nivell de formació en el país. Hi ha un creixent nombre d'infraestructures i serveis de suport a aquesta emprenedoria: vivers, formació, parcs científics i tecnològics. Hi ha també aparició de nous sectors amb potencial de creixement. Hi ha un sistema universitari de recerca potent. I jo també vull dir que hi ha un govern amb alta consciència sobre aquest tema. Nosaltres varem dir que havia de ser un govern que fos *business friendly*, que no posés pals a les rodes, sinó que verdaderament el que fes són accions per mirar de facilitar les coses; i, en aquest sentit, doncs, se n'han fet, no?

I aquí es deia amb una certa ironia, que no compareixo de cap manera, que les lleis òmnibus potser..., ho vam dir en el seu procés, potser no havien abastat tot el que volien; però, certament, han fet coses positives per reduir les traves administratives i reduir també una cosa que és molt important, que és l'impost dels temps –del temps.

Per tant, en aquest sentit, el Govern actua, fa feina, mira de treure aquestes traves legals per crear empresa..., per treballar també en el que és la disminució de l'esperit emprenedor que existeix a Catalunya. I, per tant, en aquest sentit, és un element de preocupació, de la baixa sensibilització de l'esperit emprenedor en l'àmbit educatiu, etcètera. I, per tant, doncs, aquí hi ha feina a fer i feina que es fa, perquè si la creació i el creixement de les empreses és un objectiu desitjable de qualsevol economia i en qualsevol moment, l'actual situació de crisi econòmica fa que l'impuls a l'emprenedoria esdevingui una prioritat inajornable per Catalunya. I així ho veu el Grup de Convergència i Unió.

El senyor Oriol Amorós ens argumentava la bondat de la proposta, i nosaltres no negarem que té trets francament positius, amb uns objectius de fomentar la figura de l'emprenedor, de promoure l'activitat emprenedora, generadora d'innovació, de benestar i ocupació, en diuen vostès, de regular les polítiques públiques orientades a donar suport a l'emprenedoria, al treball autònom, a la formació, a la sensibilització, a la reducció de càrregues administratives, als incentius fiscals, etcètera; i tot això vostès ho plantegen a través d'aquesta proposta.

I, a nosaltres, ens agradaria dir –els ho diem, vaja– que aquests són elements que, en el que és el traç gruixut, plenament ho compartim, no? I així es pot fer pàl·lids, per una banda, el que va ser el nostre programa electoral en les eleccions, però també en el que ha estat l'acció de Govern, el que és l'acció de Govern, que, al cap i a la fi, quan es governa és el que compta, no?

Hi ha hagut una acció específica –i a mi m'agradarà, doncs, fer-hi referència– en tots aquests àmbits que vostès ens plantegen, perquè, més enllà de la llei... –que nosaltres..., vostè ho sap i li ho hem comunicat, doncs, que s'hi està treballant i que en breu esperem poder-la tenir–, més enllà de la llei evidentment es pot fer feina, es fa feina i és el que està fent.

Vostès demanen que hi hagi una proposició..., la proposició de llei demana l'elaboració d'un pla estratègic

de suport a l'emprenedoria i al treball autònom. L'abast del pla estratègic és inferior, i vostès ho saben, al que és, doncs, el programa «Catalunya emprèn»; que, en aquest sentit, doncs, hi han quaranta-cinc mesures que s'engloben dins de cinc grans àrees, com són les del foment de l'esperit emprenedor –i aquí hi ha una acció de fons també feta pel Departament d'Educació–; hi ha també tot el que és l'àmbit de la creació d'empreses, en el que és l'assessorament als emprenedors, el que és la formació als emprenedors, la xarxa de recursos per als emprenedors, parlant de programes de suport específic per a autònoms de xarxes de viviers d'empreses, de línia d'avalis garantits per la Generalitat; o podem parlar, també, doncs, del que és el suport a les empreses d'alt creixement potencial, amb el que són fires d'esdeveniments, de recerca de finançament, com vostè deia: «Capital llavor, *business angels*, fons de capital risc». I, en aquesta matèria, precisament, més enllà de la llei –que no li nego que sigui necessària i que el Govern impulsarà, està impulsant, doncs– hi ha una feina de fons que ja està treballant i que està al costat dels emprenedors.

Hi ha també línies instrumentals, no?, dintre d'aquest «Catalunya emprèn», com és la creació d'instruments meteorològics comuns de la xarxa «Emprèn», i també la creació del marc organitzatiu i normatiu del programa «Emprèn». I aquí lògicament és on hem d'encabir la Llei d'emprenedoria, que ha de mirar de resoldre el que vostè deia: «Eliminació a través a la creació d'empreses» –en certa mesura fetes a través de la llei òmnibus però que creiem que s'hi pot inserir més– «a la creació d'incentius i a la protecció social dels emprenedors.»

Lògicament, hi han altres mesures que el Govern també està fent i que a nosaltres ens agrada posar en relleu, que no vindran només de la mà d'una llei, sinó que a més a més ja s'està fent, i és en l'àmbit de l'educació, no? Vostès ens demanen que hi hagin accions específiques en el que és, doncs, fomentar el prestigi social, en el foment del prestigi social de l'activitat emprenedora i el treball autònom. I aquest és un àmbit en el qual s'ha explicat, també, en una àmplia mesura, doncs, que hi ha un pla de «Catalunya, escola d'emprenedors». I aquí hi han mesures en tots els àmbits, mesures pel que fa referència a l'àmbit infantil i a primària, des del que és simplement conèixer els conceptes econòmics bàsics en moltes ocasions, també accions a fer en l'escola rural, en secundària, en el que és orientació professional i iniciativa a l'emprenedor a quart d'ESO, posat com una nova matèria i que nosaltres, doncs, creiem que és necessari. També l'escola, no únicament l'escola, hi estem d'acord, però també l'escola aquí té feina a fer. O en un àmbit que creiem que és molt important de potenciar, com és l'àmbit de la formació professional i el batxillerat, en el qual es generalitza la nova matèria en formació professional d'empresa i iniciativa emprenedora, que, lògicament, a nosaltres ens sembla que en aquest vessant, doncs, té una feina a fer, no? O tot el vessant en l'àmbit universitari, que també preveu, doncs, «Catalunya emprèn», com abans els deia.

I tot això no es fa exclusivament per part del Govern –el Govern, diríem, ell sol–, sinó que es fa això con-

juntament amb Cecot, amb Femcat, amb Consell de Cambres de Catalunya, etcètera. Per tant, aquí hi ha una feina feta conjuntament amb tot el teixit que a Catalunya, doncs, treballa en aquesta matèria.

Quines altres feines està empenent i està duent a terme –emprenent també– el Govern de Catalunya? Doncs, és el que hi hagi una finestra única empresarial. Aquest és un tema que n'hem sentit a parlar molt, de fa anys ja, però que és evident que, a dia d'avui, cal donar-hi respostes. I aquí estan plantejats els objectius, no? En eliminar un 20 per cent dels tràmits identificats, que verdaderament sigui una relació multicanal, aconseguir que el màxim de tràmits burocràtics siguin de resolució immediata, comunicació o declaració responsable. Aquests són elements que ja les lleis òmnibus van treballar, i que, per tant, creiem que cal aprofundir-hi; i, evidentment, doncs, cal aquesta eliminació i simplificació de tràmits.

Ens parlava, també, de tot el vessant del finançament, un àmbit que és fonamental, i més a dia d'avui –i més a dia d'avui– amb el que està succeint precisament en aquesta matèria concreta.

I ens demanen, doncs, que hi hagin mesures de caràcter social i línies de subvenció, una específica de l'Institut Català de Finances. I jo aquí també els vull recordar que aquí, hi insisteixo –i això jo crec que no és negatiu, al contrari–, és bo que el Govern, doncs, abans de la llei, ha fet mesures per, verdaderament, poder canviar –poder-la canviar– la capacitat de donar suport als emprenedors, a les pimes i als autònoms, i majoritàriament a pimes i autònoms.

I els reclamo que mirin, doncs, els informes que l'Institut Català de Finances fa en aquesta matèria, en els quals..., ho deia fa una estona el conseller Mas-Colell, doncs, en la línia de capitalització, d'innovació i internacionalització i l'accés al capital circulant.

I aquí hi han unes dades que són francament més que interessants, no? On veiem que, per segments d'empreses, els crèdits donats..., els avals, perdó, els avals de l'any 2011, el 98 per cent –el 98 per cent– han sigut per a autònoms i pimes –el 98 per cent d'aquests avals–; 67 per cent a autònoms i microempreses, i el 31 per cent a pimes. Per tant, parlem d'una acció focalitzada bàsicament en aquest àmbit que nosaltres creiem que és tan necessari que són, precisament, autònoms, microempreses i petites i mitjanes empreses.

I si mirem el que està passant el 2012... –aquesta també és una matèria que s'hi està posant l'enfocament absolutament–, a dia d'avui, tancat el primer trimestre, hi han ajudes, avals, a 1.821 empreses, i 1.804, és a dir, pràcticament el cent per cent, més del 99 per cent estan fetes precisament a petites i mitjanes empreses i a autònoms. És a dir que aquesta necessitat de donar suport als que emprenen per part del Govern hi és, i hi és posat en el màxim exponent; s'està fent una feina ingent, precisament, per arribar a totes aquestes iniciatives.

Ens demanen també altres coses, no? I aquí potser hi han temes que hi podríem fer matisos, com és..., demanen la creació d'un observatori de treball autònom depenent. No sé si en el moment que vivim seria més

adequat, doncs, donar una resposta amb les estructures administratives i optimitzar el que ja tenim, no? I, en aquest sentit, doncs, donar resposta a través de l'observatori, d'Empresa i Ocupació, i, per tant, fer un capítol, si vostè ho vol, específic en aquesta matèria, però no creem un nou organisme.

També ens demanen, doncs, el que és la creació del consell de treball autònom. Mirin, jo crec que..., i s'ha dit aquí i no m'agrada posar el dit a la ferida, no?, estrictament aquest no és, vostè ho sap, doncs un tema..., deixem-ho així, estrictament de manca de voluntat del Govern, sinó d'una dificultat que hi ha entre els mateixos agents. I, per tant, és un tema que hem de mirar de resoldre entre tots.

Ens demanen altres coses –i que no es resolien, no?– en aquesta proposta, que és donar resposta –i aquesta sí que és una demanda molt clara, doncs, dels afectats– a qüestions com ara la protecció del patrimoni privat, eh? I aquesta sí que és una vella reivindicació, que a dia d'avui no s'ha donat una resposta positiva i que quedi reservat o preservat, podríem dir, el que és, doncs, el patrimoni privat del treballador autònom, de l'emprenedor. I aquesta és una mancança que des del nostre punt de vista té la seva iniciativa, i que esperem poder resoldre, doncs, i que el Govern tirarà endavant.

Per tant, des del nostre punt de vista, en traç gruixut, com els deia, no és que no hi estiguem d'acord amb les grans línies que vostès plantegen a dia d'avui, però sí que creiem –i penso que també n'hem pogut veure mostres– que és necessari que hi hagi un gran acord. I un gran acord ha d'acceptar que és més fàcil que hi sigui a l'entorn d'una proposta del Govern que d'un grup en concret.

I és en aquest sentit, i no només en aquest, sinó també en el fet que una proposta feta pel Govern..., nosaltres també hem estat grup de l'oposició i, per tant, sabem dels ressorts diferents que es tenen quan s'està al Govern que quan s'està a l'oposició, doncs, evidentment el projecte de llei serà més sòlid, amb més gruix, si m'ho permet, que no pas aquest.

És en aquest sentit que nosaltres li demanem –li ho hem demanat, ho tornem a fer– que retiri aquesta iniciativa, perquè en pugui, doncs, sortir una, que, com vostè sap, en breu tindrem sobre la taula, i poder discutir i que sigui en benefici, al cap i a la fi, del sector.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Per a un torn en contra, sí o no? *(Pausa.)* Sí; doncs, ara ja el té.

Oriol Amorós i March

Sí; gràcies, senyora presidenta. Home, jo crec que s'han basat alguns arguments que valdria la pena de respondre. Intentaré no esgotar tot el temps –dic que ho intentaré perquè també ens coneixem, no?

Però, deixi'm que li digui una cosa, senyor Luna, eh?, la defensa de la seva esmena a la totalitat ha estat un exemple genuí i clar d'esperit antiemprenedor, perquè vostè ha buscat... «a veure, a veure per on ho agafo», perquè, clar, algun dels arguments que ha fet servir és que s'aguanten deu segons, eh? –deu segons, s'aguanten.

Miri..., diu..., bé, primer argument de fons... –li agraeixo la claredat, eh?, i la sinceritat–, el tema és que vostès l'estan treballant en un despatx amb el Govern, i, per tant, volen fer-ho junts i no volen que els altres hi diguem re fins que la tinguin feta. Bé. Escoltin, jo crec que el Parlament té dret a tenir iniciativa legislativa; és més, en la separació de poders originària de les democràcies la iniciativa legislativa ve fonamentalment del Parlament, i estem agafant com a cosa normal i com a cosa preferible una cosa que hauria de ser excepcional, i és que la iniciativa legislativa no vingui del legislatiu, sinó de l'executiu. Això s'ha convertit ja en la normalitat absoluta. *(Veus de fons.)* No, escolti, la iniciativa legislativa que parteixi del legislatiu diguem-ne que és un acte de salut democràtica, eh?, i, per tant, ho defensem.

Per tant, jo li agraeixo la franquesa, eh? Vostè ens ho ha dit al principi. Diu: «Miri, l'argument principal és que nosaltres l'estem treballant amb el Govern i que, per tant, ho volem fer solets, i quan la tinguem feta ja us ho explicarem.»

Bé. Escolti'm, sap què passa? Que el CAREC els ho va demanar el 25 de març de 2011 –un any i tres mesos–; que aquest Parlament ho va tornar a demanar el 30 de setembre de 2011, i que aquest Parlament ho va tornar a demanar el febrer de 2012. I com que ja en van tres i encara no hem rebut res, doncs, perdonin, però aquest diputat i aquest grup parlamentari volen tenir una actitud emprenedora i volen tenir una actitud democràtica, volen tenir una actitud de defensa de la separació de poders i els sembla que el legislatiu ha de prendre iniciativa legislativa.

Per què li dic que no s'aguanta ni cinc minuts? Miri, el tema de l'afany de lucre. Escolti..., l'afany de lucre ens sembla molt bé. Vostè ha buscat una diferència entre el que diu vostè i el que diem nosaltres, amb alguns matisos, que no cal. Vull dir, vostè diu: «A mi m'agradaria que es digués “afany de lucre que després revertirà en benefici de la societat”.» Hi estic d'acord. Les empreses volen guanyar diners? Sí. Pregunta: «Només volen guanyar diners?» Totes les empreses només volen guanyar diners? Totes les empreses estan fetes només amb afany de lucre, o existeix també l'economia social? Existeixen les societats anònimes laborals, les cooperatives, existeixen aquestes... És positiu, això? És positiu. L'únic efecte és el lucre? No. De fet, el gran error i un dels problemes que té la nostra economia en aquest moment és quan només hem entès l'afany de lucre. Però és que jo no crec que hàgim d'estar molt en desacord en això.

Vostè també ha tingut la franquesa de donar el segon argument, que és el segon argument real pel qual avui porten l'esmena a la totalitat, diu: «És que el Govern d'Espanya està a punt de treure'n una.» I, clar, el Partit Popular el que vol és que es llueixi primer el Govern

de l'Estat sent el primer a legislar sobre empenedoria. I si això significa que ens centrifuguen despesa, que ens centrifuguen dèficit, que ens envaeixen competències, que ens deixin menys marge..., li és igual al Partit Popular. I, home, entendre que estic en aquest punt diametralment oposat a la seva posició.

El que em sap més de greu és que el Govern els faci cas. Això sí que em sap greu, que el Govern digui: «No, escoltin, com que el Partit Popular ens demana que ens esperem, ens esperarem que primer llueixin ells.» Això sí que em sap greu. Això sí que em sembla que és una deixadesa de funcions i un cert menysteniment a l'autogovern d'aquest país. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., els ho dic a ells, vostè se'n riu, però els ho dic a ells –però els ho dic a ells.

Per tant, li agraeixo la franquesa. Ens ha dit els dos arguments veritables. Vostès ho volen parlar solets i després ja ens ho explicaran, argument ú; i argument dos: «Volem que el protagonisme el tingui el Govern d'Espanya i que aquí, si ens envaeixen competències i ens centrifuguen deute..., doncs, mira, a riure i a callar.» Que això ho faci el Partit Popular em sembla trist però hi estem habituats, que ho accepti Convergència em sap més greu.

Deixi'm que li digui una cosa. Vostè s'ha dedicat a riure-se'n... –una actitud molt antiempnedora, per cert, eh?–, a riure-se'n, dels detallets que li han semblat, no? Li diré tres coses, només, eh? Miri, quan un grup parlamentari té iniciativa legislativa, això ho fa el diputat amb el seu portàtil, potser l'ajuda un assessor una estona –en el meu cas m'ha ajudat molt en Joan Camps, una estona–, i entre dues o tres persones ens ho fem; dialoguem amb el sector, hem tingut aportacions del senyor Duarte, que està aquí, hem tingut aportacions de Pimec, del senyor Gutiérrez, de Comissions. Hem escoltat i ens ho fem nosaltres, eh? Però, escoltant i veient molt dels altres –dels altres–, amb obertura de mires, llegint coses del PSOE d'altres comunitats, llegint coses del Partit Popular d'altres comunitats... Per exemple, aquest article, que vostè m'ha criticat, per inconcret, del capital llavor i dels *business angels*..., sap en qui està inspirat?, amb alguna petita modificació, però fonamentalment bastant semblant? En una proposició de llei del seu partit al País Basc. (*Veus de fons.*) Vostè ho troba divertit. Jo li reconec que em llegeixo les coses que vostès escriuen i a vegades n'hi ha alguna que m'agrada, i no m'importa dir-ho, com acabo de fer.

Per cert, vostè diu: «La cartera de serveis aquesta no val per a re.» Doncs, miri, li diré una cosa: la cartera de serveis, ja feta amb voluntat d'acord amb vostès i amb el grup del Govern, té els mateixos epígrafs que aquest pla que vostè troba tan trempat del «Catalunya emprèn» –els mateixos. I vostè el «Catalunya emprèn» ens explica que és espectacular, perquè vostès l'han pactat en els pressupostos del 2012, i, en canvi, quan això ho diu Esquerra Republicana, com a cartera de serveis, troba que no concreta, que és un desastre, etcètera.

Per tant, home!, senyor Luna, jo crec que és un acte de rigor intel·lectual i de respecte a aquest Parlament

llegir-se les coses, i, en aquelles que estem d'acord, no tenir cap vergonya a dir que hi estem d'acord. Ara, jo li agraeixo la franquesa, perquè vostè ens ha deixat molt clar els motius de la seva intervenció.

Senyora Borràs, he escoltat els motius de la seva esmena a la totalitat amb molt d'interès. Comparteixo el 95 per cent de la seva intervenció. I la pregunta és: per què fan una esmena a la totalitat? No ho entenem. És només una qüestió procedimental?

Doncs, miri, si és només una qüestió procedimental jo li faig un altre tracte. Jo li dic: «Escolti, quan el Govern compleixi allò que ja té tres compromisos que de moment no ha complert» –un podria dir que a la tercera va la vençuda, però és que aquest és el quart, eh?–, «quan compleixi el compromís que no ha complert tres vegades, aquest grup parlamentari, en el supòsit que avui s'obri la tramitació, en retira la seva proposta, atura la tramitació, a petició d'aquest grup parlamentari.» Però avui volem que s'iniciï la tramitació. Perquè l'únic que estem votant avui aquí no és el redactat d'Esquerra Republicana, és si comencem a parlar-ne tots. I vostès ens diuen: «No, ho volem parlar a soles amb el Partit Popular.» Doncs no hi estem d'acord. I, a més a més, ens diuen que estan d'acord amb el 95 per cent del que diu aquesta proposició de llei.

I en el que tampoc estem d'acord és en el *tempo*. Legislar després de Madrid vol dir sortir-hi perdent, sempre. Que no tenen experiència d'això? Que no els ha passat mai? Que no han vist mai cap invasió competencial? Que no han vist mai cap centrifugació de deute i de dèficit? No ho han vist mai, això, Convergència i Unió? Per tant, legislem abans que Madrid i parlem-ne tots. I en el contingut estic segur que ens posarem d'acord, però legislem abans que Madrid i parlem-ne tots.

Els únics arguments que ens han posat aquí, damunt de la taula, el senyor Luna els ha dit molt clars, a la senyora Borràs se li han intuït però han quedat claríssims, perquè els matisos... Escolti'm, jo no estic per crear més despesa amb nous organismes, eh? Nosaltres proposem que hi hagi un observatori Trade, sí, que perfectíssimament pot estar integrat en l'Observatori del Treball –perfectíssimament. L'Observatori del Treball té una feina que està bé –perfectíssimament. Per tant, aquí no busquin tres peus al gat! És que, de veritat, han fet un exercici de lupa per dir: «Hem d'estar-hi en contra, perquè Convergència i el PP volen anar junts, i això ho proposa Esquerra Republicana, i vegem en què.» Doncs, diuen unes coses que, escolti, ens ficaríem d'acord, segur.

Per exemple, el senyor Luna ens criticava la línia de finançament que nosaltres proposem que hi hagi des de l'ICF. I, en canvi, ens diu que ells influeixen molt en l'obra de govern, que són molt importants en l'obra de govern i que els sembla fantàstic. I la senyora Borràs li ho ha explicat, senyor Luna: ja n'hi ha una, de línia de finançament. El que nosaltres volem és que tingui al darrere una garantia legal. Ja està.

Diuen: «El pla estratègic» –el que volem–, «ja en fem un des de les accions del pla estratègic.» Sí, perfecte! El que nosaltres volem és que, com que hem de

fer una transformació profunda d'aquesta societat, d'aquestes actituds destructives en contra de la gent que emprèn, senyor Luna, cap a unes actituds més creatives, més de contingut, més de llegir, més de mirar-se les coses, d'emprendre, de ficar-se d'acord fins i tot amb aquell que pensa el contrari... Fixi-s'hi vostè, eh?, jo no tinc problema a dir-li que hi ha un article de la nostra proposta que és molt semblant a un article de la proposta del Partit Popular basc. Fixi-s'hi vostè, eh?, el que és..., una cosa és ser creatius, i el que és, una cosa, ser destructius. I vostès ens diuen: «No, Convergència i el PP ho volen parlar a soles, i, a més a més, deixarem que l'Estat ens passi a davant.» Perdonin, però des d'Esquerra Republicana no hi podem estar d'acord: defensem que aquest Parlament es dediqui al contingut de les coses, que faci la seva funció, que la seva feina és prendre iniciativa legislativa.

Per tant, demanem que el tràmit tiri endavant, i, recollint la petició de la senyora Borràs, en el supòsit que aquest Govern ens dugués el projecte de llei al Parlament, aquest grup parlamentari proposaria la retirada del tràmit.

Però saben què passa? Que ja ho hem acordat tres vegades i han incomplert totes tres. Per tant, proposem que comencem en aquest Parlament (*l'orador pica amb el puny a la tribuna*) el tràmit de debatre la llei d'emprenedoria.

(*Rafael Luna Vivas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Demana la paraula, senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Un minut.

Rafael Luna Vivas

D'acord, moltes gràcies. Mire, en primer lloc, no em vingi a donar vostè lliçons del que són iniciatives parlamentàries, perquè vostès, durant set anys, totes les iniciatives parlamentàries, o quasi totes, que es van presentar aquí les van rebutjar.

En segon, celebros molt que vostès copien les lleis del Partit Popular. Nosaltres, en tot cas, aquí les venim a millorar.

I, en tercer lloc, miri, nosaltres també parlem amb el sector, igual que vostès; però nosaltres tenim el mateix dret que vostè té avui, que se l'ha respectat, de presentar aquesta iniciativa, com nosaltres de presentar una esmena a la totalitat. D'acord? Aquest és el joc i és aquí on se debat.

Per tant, els acords a què hagués pogut arribar amb el Govern de la Generalitat de Catalunya vindran

aquí i vostè tindrà la possibilitat de poder debatre'ls, com ho estem fent en aquests moments.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Salutem el secretari general, el senyor Colet; també la senyora Mola, de Foment, i el senyor Duarte, de la CTAC. Ens congratulem, doncs, que ens acompanyin en aquest debat d'avui, en el debat sobre aquesta Proposició de llei de suport a l'emprenedoria, als autònoms, la petita i la microempresa de Catalunya.

De fet, fa... –s'ha dit, però volem tornar-ho a recordar–, fa un any i mig, divuit mesos, que el Govern de Convergència i Unió va prometre, va predicar, va explicar... –de fet, ho havia fet en campanya–, fer molt per als emprenedors, fer molt per als autònoms. De fet, tenia un capítol, en el seu programa, específic d'autònoms. I, de fet, després ha anunciat i ha predicat, doncs, fer encara més, i facilitar les noves activitats econòmiques. Però, a l'hora de la veritat, els fets ens demostren que no només no ha fet res per als emprenedors i per als autònoms, sinó que, a més, ha eliminat els ajuts i els programes de promoció de l'emprenedoria que estaven en marxa i que eren, doncs, patent del Govern d'esquerres.

I ho enumero. Ha desmantellat la xarxa pública de creació d'empreses, la xarxa pública de creació d'empreses, anomenada també Inicia, així com totes les polítiques públiques per a la promoció i la consolidació d'emprenedors en l'àmbit català; més del 80 per cent dels dispositius de promoció territorial han tancat o estan en fase de tancar. Però també ha eliminat aquell famós POAC –aquí ho vam denunciar–, el Programa d'ocupació autònoma, el gener del 2012, sota l'excusa que s'havia de reformular. I encara no en sabem cap notícia, d'aquesta reformulació. Però sí que mentrestant sabem que Catalunya és l'única comunitat autònoma que ha rebut els fons, 11 milions d'euros, ingressats el juny del 2011, però que no sabem amb què i com s'han aplicat. Però a més a més l'incompliment en les mesures de finançament que aquí se'ns han anunciat a través..., de finançament d'emprenedors a través de l'ICF, que sabem que té un només 30 per cent d'execució, però que, a més a més, per les bases, estan exclosos específicament els emprenedors i els autònoms. Per tant, les partides econòmiques dedicades a això sabem que estan en via morta. I no ho sabem... també amb l'anunci, el darrer anunci sobre un nou ajust i més retallades. Per tant, els fets ens diuen el revés del que es manifesta.

Però a més a més avui, i també el senyor Amorós ho deia, vuit de cada deu projectes emprenedors continuen sense finançament, i cap euro, cap euro propi, aportat per la mateixa Generalitat de Catalunya, per fer polí-

tiques adreçades a suport als emprenedors. Bé, i van prometre en campanya, sí, fer bons patriòtics dedicats a finançar projectes emprenedors. Però un any i mig després no en sabem cap notícia.

I sobre tràmits, eh?, es van anunciar unes lleis òmnibus que solucionarien tots els problemes de les tramitacions amb tothom. Bé, avui se'ns queixen els emprenedors, les petites empreses i també les grans que a Catalunya estem a la cua i continuen havent-hi moltes traves, s'embussa tot, tots els tràmits són molt lents. Per tant, no entenem ben bé per què van servir aquelles lleis, si no és que per satisfer només uns determinats interessos.

També, ho deia el senyor Amorós, s'ha anunciat aquí al Parlament, en diverses ocasions, la imminent presentació d'una llei d'emprenedoria; també una posta..., la posta en marxa d'aquest Programa d'emprenedoria, que el senyor Luna tant en parla, la senyora Borràs tant en parla, i nosaltres només tenim coneixement d'una nota de premsa del 13 de març del 2012, en què es presenta aquest programa «Catalunya emprèn», però només en sabem la nota de premsa, i, en tot cas, ens congratula, eh?, que s'agafi per presentar aquest programa una patent, en aquest cas, del PSC, que l'octubre del 2010, en les seves Propostes per a Catalunya, presentava aquest programa «Catalunya emprèn». En tot cas, ens reconforta que ens agafin la patent d'aquest programa. I, de fet, després els relacionaré part dels seus continguts i objectius.

Però, a més a més, també sabem que tenen, que van fer i ha costat 55.800 euros d'una consultora fer un programa específic adreçat als emprenedors i als autònoms, però que també sabem que està al calaix. Aquests diners, 55.800 euros, potser podrien servir per posar en marxa i donar suport a projectes emprenedors o d'autoocupació. Així ens ho preguntem.

Per tant, ja comença a ser hora de fer una política integral per a l'emprenedoria i l'autoocupació que fomenti de veritat tots els aspectes essencials que afavoreixen la creació d'empreses –la formació, l'assessorament, l'assistència tècnica–, i doni impuls definitiu a les línies de l'ICF i d'Avalis per garantir aquest finançament i aquesta liquiditat que avui no són una realitat. També, amb la creació de les llicències famoses exprés o les societats exprés, perquè encara això és un llarg i tortuós itinerari, i es resolguin les desavinences. És obligació del Govern resoldre les desavinences i mitjançar perquè es produeixin els acords i es compleixin els acords parlamentaris per tirar endavant el Consell Català del Treball Autònom com a eina veritable de concertació social.

Per tant, creiem, veiem absolutament encertada la presentació d'aquesta proposició de llei del Grup d'Esquerra Republicana. De fet, la compartim en part; és també la nostra voluntat, doncs, de tirar-la endavant. I també, òbviament, volem participar en la seva millora amb les aportacions que els deia d'aquest programa que el 2010 presentàvem, ens presentàvem davant dels catalans, que es deia «Catalunya emprèn», i amb tots aquells elements també de millora que des de llavors ençà fan falta, perquè en aquest sentit, doncs,

cal parlar de la responsabilitat patrimonial il·limitada, la millora de la fiscalitat o les cotitzacions parcials, o bé els sistemes públics de finançament, perquè necessitem..., i en aquest sentit, dir-li, senyor Luna, que els marcs legals també serveixen, creiem nosaltres fermament, per establir valors i models del país que volem. I una llei és la base en la qual es reflecteixen. Per tant, sí, ha de contenir valors i models, el model i els valors del nostre país.

Perquè, en aquest sentit, com deia, també creiem que calen mesures de foment, de sensibilització en el marc universitari, en el marc educatiu, en tots els marcs possibles, de prestigiació també en l'àmbit, com aquí també es recull, dels mitjans de comunicació, d'acompanyament, d'aquesta xarxa Inicia que tothom en parla, però a l'hora de la veritat l'estan desmantellant. O també, en aquest sentit, tot el lligat a l'emprenedoria de comerç urbà, que també se'ns estan desertitzant molts eixos comercials, i és una línia possible. O els incentius fiscals. O mesures per reduir les càrregues administratives, ho deia també el senyor Amorós. O tot el que és la carpeta electrònica i els gestors de referència, siguin financers o siguin d'altres tipus; hi ha d'haver un gestor a l'Administració perquè és cap a dintre l'Administració que al final ha de fer la tramitació, i també cap a fora, que pot mitjançar amb tota la resta dels organismes. Per tant, hi ha d'haver una finestra única, una persona, un consultor, un assessor per a aquest emprenedor que té la seva idea, però que no sap com tirar endavant.

Per tant, atès que aquesta proposició de llei recull o presenta part de mesures que coincideixen amb les nostres voluntats, creiem que cal abordar aquesta llei avui i aquí, perquè ja no ens serveix esperar més, perquè ja no serveix continuar sentint com es predica el que de veritat no es practica de cap de les maneres, perquè en aquest sentit en aquests moments també l'emprenedoria, l'autoocupació, el treball autònom és una de les poques sortides que avui poden tenir les persones aturades. Jo crec que, amb aquesta expectativa, des d'aquest Parlament, tenim l'obligació de tirar endavant i poder-ho oferir als catalans i a les catalanes.

Per tant, nosaltres sí que donarem suport a tirar endavant aquesta llei. I votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, persones que estan aquí presents del sector, bé, jo crec que és segurament sobrer entrar a discutir quins drets no deixem de tenir els diputats i diputades i els grups parlamentaris a l'hora de presentar iniciatives; les tenim: uns presenten projectes, altres presenten esmenes a la totalitat, altres ens llegim els textos i hi han coses que ens agra-

den i altres que no; si s'iniciés el tràmit presentaríem les nostres esmenes.

Bé. Això és part de les regles del joc d'aquesta cambrà. I, més enllà de per què és un dret i tots l'exercim, jo crec que, si és important per les persones que ens segueixen, que ens poden estar escoltant, és per què cadascú manté aquest tipus de posicions, per què uns presenten un projecte i per què altres, en aquest cas, no fan d'emprenedors, sinó de bloquejadors i el bloquegen. I aquesta és la..., el que hem de mirar d'expressar, el que hem de mirar d'analitzar i arribar a unes conclusions, i a partir d'aquí les majories parlamentàries, doncs, funcionen, i la realitat òbviament continua.

Però jo crec que hi han dues raons de fons de per què el Partit Popular i Convergència i Unió presenten les esmenes a la totalitat i fan de bloquejadors i no d'emprenedors. I és perquè hi ha un compromís a Catalunya; el pacte que van fer real de pressupostos els obliga a complir uns compromisos, i un dels compromisos és treballar junts amb més o menys llum, i després arribarà al Parlament una proposta respecte de la matèria que avui discutim, eh?

I, per tant, el senyor Luna en això és coherent. Diu: «Escolti, jo vaig pactar i el pacte vol dir coses; vostès, senyors de Convergència i Unió, l'han de respectar i l'han de complir.» Doncs, bé, a partir d'això el Partit Popular diu: «Jo plantejo una esmena a la totalitat, perquè tinc uns compromisos.» I després entra en continguts. Però hi ha una cosa rellevant, que jo reconec. I Convergència i Unió, tot i que no vol reconèixer-ho, perquè no ho reconeix des de la intervenció, entra en els continguts i diu: «No, però esperi's que ho farem millor.» No, no; el tema és que hi ha un compromís i hi ha un acord. I això, quan es diu que un dia es pacta i un altre dia no es pacta, no: hi han pactes i hi han tenalles del Partit Popular i de Convergència i Unió. Hi ha un tripartit que funciona, aquí, en el tema de l'emprenedoria: Convergència, Unió i el Partit Popular –funciona.

I un altre que ens diu el senyor Luna, també important, i per tant em dona més arguments per votar que no a les seves esmenes a la totalitat, és que també el Govern espanyol està plantejant, doncs, una proposta que entrarà en el Congrés dels Diputats. I és també coherent que el Partit Popular, que té majoria absoluta en el Congrés dels Diputats..., es planteja una proposta d'aquestes característiques, que per continguts, i ens agrada dir equivocador-nos, que per, també, norma pot fer..., i dificultar, doncs, la legislació i l'àmbit competencial del nostre país. Però el que em sembla podríem dir «sorprenent», però és que no ens sorprèn, perquè també pacten molt sovint o massa sovint al Congrés dels Diputats, és que també Convergència i Unió, tot i que diu que «estem bàsicament d'acord»..., el senyor Amorós ha calculat en un 95 per cent, però l'expressió de la portaveu de Convergència i Unió és que «estem bàsicament d'acord amb el contingut», això és el que ha dit aquí, en el faristol, en les grans línies –en les grans línies, aquí, en el faristol– doncs, després, com que també tenen els compromisos... Llei d'estabilitat pressupostària? Nomenaments o nous nomenaments a

Radiotelevisió Espanyola? Això on es vota? Es vota al Congrés dels Diputats. Doncs, també tenen els compromisos que tenen a veure amb un projecte com el de la Llei de l'emprenedoria. Bé, en tot cas, en això, també és bo que la ciutadania torni a veure, doncs, quins són els compromisos.

Perquè jo en la sessió de control li deia al senyor Artur Mas que la gent en aquest país ja està assenyalant qui són els responsables. I Convergència i Unió, a vegades per acció, molts d'elles, i altres per omissió, doncs, està limitant una de les propostes que crec que avui s'ha plantejat, que ho reclama el sector, que era un compromís, que és una necessitat, pel que han fet i suposen i pel moment que estem vivint, no només per la situació de crisi econòmica que estem vivint, que també, sinó pel que representa aquest sector de petita i mitjana empresa, autònoms, economia social. És a dir, és necessari un marc normatiu català, en l'àmbit competencial que tenim, que respongui a la nostra realitat. Però, bé, com que no hi ha aquesta disposició, perquè hi han pactes i compromisos, es presenta aquesta esmena a la totalitat.

I es presenten aquestes esmenes a la totalitat acompanyades per aquelles coses que sí que, per l'acció del Govern de Convergència i Unió, estan dificultant la situació avui de moltes persones que es troben en aquest sector. Perquè, abans es deia, han fet saltar pels aires el que eren les xarxes d'empreses públiques que hi donaven cobertura; han reduït la despesa del departament que té a veure amb aquests sectors; una part dels crèdits rellevants, el 35 per cent, de l'Institut Català de Finances no s'han adjudicat; tenen més dificultat per les bases que estan portant autònoms i emprenedors; ens deien que vuit de cada deu projectes d'autònoms no estan finançats.

I què ens reclamem, també, els autònoms? Que tenen grans dificultats de línies de finançament per poder tirar endavant les seves empreses. Però, bé, aquí sembla que el país per al que està més preocupat, i també el Partit Popular, sembla que també Convergència i Unió, és per com es tapen les vergonyes dels senyors de Bankia i d'altres. I, en tot cas, que les línies de crèdit, les línies de finançament que tenen a veure amb les petites i mitjanes empreses amb els empresaris..., perquè, a més, tant el Partit Popular com Convergència i Unió han deixat caure en la seva intervenció «aquells que no veuen bé o parlen malament dels empresaris». I això acostuma sempre a mirar cap a la nostra banda. No, no..., nosaltres tenim un compromís fort amb els empresaris... –ep!, els especuladors no ens agraden; els empresaris sí–, els que fan país, els que s'arrisquen, els que tenen petita, mitjana empresa, els que necessiten crèdit, els que fan ocupació, el que respon a l'estructura productiva del nostre país. O sigui, els especuladors..., no, no ens agraden –no ens agraden–, ens han portat a la ruïna –ens han portat a la ruïna–, i vostès els acompanyen i en molts casos els avalen o els aplaudeixen, quan alguns no són del seu partit o dels seus partits, també.

Per tant, estem parlant –estem parlant– d'aspectes d'acció a vegades, altres d'omissió, i també, en aquest cas, de bloqueig d'una proposta que... Jo vaig parlar

amb el senyor Amorós, perquè em sorprenia que el Partit Popular i Convergència i Unió anessin a presentar esmenes a la totalitat. No cal entendre-ho pel contingut, no? Però bé, avui ha quedat claríssim. I també el senyor Amorós sap que hi ha coses que segurament haurien pogut..., i espero que si el sentit comú s'imposés, la portaveu de Convergència i Unió retirés la seva esmena a la totalitat i pogués avançar, que hi ha aspectes que discutiríem i que hi ha qüestions que, des del punt de vista dels continguts, i també de la percepció, doncs, segurament discrepem i arribarem a acords.

Per exemple, a mi..., per posar un exemple de fa uns quants anys, que vivíem una crisi econòmica i un creixement de l'atur molt important, hi havia una visió molt individualista que es col·locava des de sectors del pensament, i també des de sectors de l'àmbit universitari o de l'economia: «Tinguin i promoguin l'autoocupació.» Era una manera d'abordar una part dels elements de la crisi. Avui sembla que totes les solucions passin perquè «sigui emprenedor». Bé. Nosaltres això volem discutir-ho dins d'un context també global i que hi ha experiències, com vostès deia, que tenen a veure, que funcionen, que han d'acompanyar i que suposen participar del conjunt de canvi d'un model productiu al nostre país. Segur que amb això hauríem pogut debatre, discutir i arribar a compromisos.

Però, bé, algun cop he dit que el pacte dels insensibles, del PP i Convergència i Unió, funciona; avui el pacte dels bloquejadors funcionarà, i aquesta proposta que avui podia obrir perspectives per abordar un sector estratègic en el nostre país no veurà la llum fins que la foscor dels despatxos entre el PP i Convergència i Unió puguin portar un dia aquí un projecte que ells han pactat, que ells han acordat i que, en tot cas, també tingui la benedicció del Parlament espanyol, del Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, convidats també presents que ens acompanyen avui des de la tribuna, i també al director general, pugem en aquesta tribuna per defensar el que sempre hem defensat; i, en aquest cas, per defensar-ho al costat fins i tot d'aquells que fins ara no ho havien defensat.

M'explico: Ciutadans fa cinc anys que defensa des d'aquesta tribuna, en qualsevol ocasió, la necessitat que deixem de criminalitzar a treballadors, a empresaris o als dos alhora. A Catalunya i a tot Espanya i en general al món, lamentablement, des de fa més de dos segles alguns volen dividir la societat entre bons i dolents. I, per nosaltres, no hi ha bons ni dolents, perquè avui... –i ho saben bé els autònoms que ens estiguin veient, ho saben bé els petits empresaris–, avui un autònom o un petit empresari pateix igual o més que un

treballador –igual o més–, perquè és empresari i alhora és treballador; perquè és el que paga la nòmina i és el que, alhora, treballa, fa caixa, aixeca la persiana, demana un crèdit, hipoteca la seva «vivenda» o el seu habitatge. Aquesta és la realitat dels que coneixem de primera mà com funcionen els autònoms, com funcionen les petites i mitjanes empreses a Catalunya i en el conjunt d'Espanya.

Per tant, primera pregunta: és necessària una llei que pugui donar un marc per prestigiar, per prendre mesures a l'espai de l'emprenedoria a Catalunya? Sí, és necessària. És l'única solució? No. S'equivocaria qui pensi que, portant una llei al Parlament, tindrem solucionat aquest problema. El problema és molt més de fons. I a Catalunya i a tot Espanya en general avui encara hi ha qui pensa que qui és autònom és un gran patró, un gran explotador i, fins i tot, després ho parlarem, hi ha partits polítics que en fan, d'això, una bandera.

I això també ha d'estar dintre de la llei, senyor Amorós. Perquè, mirin, si vostès agafen el cartell de la vaga general que va fer la JERC de Catalunya surt un senyor amb un maletí ple de bitllets i un puro i una corbata ben gran... –el mateix que surt, per cert, en la seva campanya d'«Espanya és crisi»–, que és l'empresari malvat, el dolent empresari.

Vostès..., aquest partit que fa això amb els empresaris és qui avui ens ve a donar lliçons d'emprenedoria.

Doncs, miri, benvinguts els que mai hem volgut criminalitzar els empresaris; però, si us plau, deixin, vostès, de fer aquests cartells que criminalitzen els emprenedors, perquè són vostès, precisament, part de la culpa que les coses funcionin com funcionen.

Per tant, benvinguts els membres del tripartit que s'han passat set anys posant traves burocràtiques, no donant un crèdit de l'ICF, posant dificultats als emprenedors... –sí, senyor Amorós, vostès, ho saben els que ens estiguin veient–, i benvinguts també tots aquells que saben que un autònom és un treballador més, amb moltes més dificultats i moltes més traves. Per tant, estem a favor de tramitar aquesta llei.

També, deixi'm dir –i en això estic d'acord amb vostè, senyor Amorós– que és inexplicable –inexplicable– que, per qui sigui l'autor de la proposta, algú deixi de donar-hi suport. I en això vostè i jo hi estarem d'acord, i per això donarem suport a la tramitació i farem esmenes i esperem arribar a acords amb vostès.

És inexplicable, senyor Luna, és inexplicable, senyors de Convergència i Unió, que una proposta sigui bona o dolenta només en funció de qui la planteja. Es pot criticar el que hagi fet el Govern anterior. De fet, nosaltres som crítics. Es pot criticar l'actitud d'alguns partits i tal. El que no es pot fer és fer esperar la gent quan està esperant coses. I avui aquí per un tràmit purament «partitocràtic» i entre partits posarem traves i tombarem una proposta. Però, saben què passa?, que ni els crèdits dels autònoms, ni aixecar o baixar la persiana depenen o, en aquest cas, poden dependre del que digui Convergència i Unió, el PP en el seu paper mullat, que és aquest pacte que van signar, aquest pacte de «pepevergència» que està portant la «pepevergència»

(*veus de fons*) –sí, senyor Puig– la «pepevergència» és el pacte de Catalunya, el pacte que governa Catalunya; aquest pacte que fa acords, fotos i flaixos però que després no porta la llei d'emprenedoria al Parlament. Nosaltres avui amb Esquerra Republicana, amb el PSC, amb Iniciativa, amb qui s'hi sumi, volem tirar endavant aquest tràmit, perquè tenim pressa també; tenim pressa a regular i a millorar aquests aspectes. I, per tant, nosaltres col·laborarem i no posarem traves en aquest sentit.

Ara bé, deixi'm dir, i acabo perquè tinc menys temps per intervenir, que nosaltres durant aquest tràmit volem que això sigui una llei que canviï el xip, que canviï la dinàmica, eh?, dels bons i dels dolents, dels treballadors i els empresaris, perquè els autònoms sempre surten perdent i els petits i mitjans empresaris també sempre hi surten perdent, perquè tenen les pitjors conseqüències dels treballadors i les pitjors conseqüències dels empresaris. I això ha de canviar. Han de ser vostès els emprenedors de Catalunya, els que tinguin una catifa vermella per poder posar en marxa empreses, per crear llocs de treball i per trobar finançament; per tant, hi col·laborarem.

I, especialment –i acabo–, en un camp molt important que s'ha de ser molt valent políticament, i ho hem de ser per responsabilitat, que és l'àmbit financer. L'àmbit, com deia el senyor Amorós, l'àmbit del crèdit. Ja n'hi ha prou que per saber què passa a l'ICF hàgim d'obrir una comissió d'investigació o demanar, com deia –ens ho demanàvem fins i tot–, que anem a matèries reservades.

Escolti'm, que vinguin aquí els d'*Expedient X*, al final, per saber què passa a l'ICF. I, si no, que li ho preguntin. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Hi ha diners per donar diners, per llençar a Spanair i no hi ha diners per als autònoms a Catalunya de l'ICF? Sí que hi ha diners, perdó, si vostè deixa la garantia de casa seva...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...garanties impossibles per a la majoria d'emprenedores de Catalunya. Així és fàcil donar diners, quan, evidentment, per demanar seixanta mil euros de pòlissa et demanen casa teva i la dels teus pares. Així és molt fàcil...

La presidenta

Senyors diputats...

Albert Rivera Díaz

...demanar crèdits, però la realitat –acabo, presidenta– és aquesta. I qui ens estigui sentint i sàpiga què vol dir una pòlissa de crèdit i renovar-la segur que m'està entenent a la perfecció.

Per tant, treballarem també valents en aquest camp perquè els partits polítics estiguem al servei dels ciutadans i dels emprenedors, i no d'alguns sistemes financers que fins ara només han demostrat que fallen i fan fallida. Ara falta que rescatem també els autònoms i els emprenedors i no només rescatem i protegim aquells que ens han portat en bona part en aquesta crisi.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, diputades, senyor Oriol Amorós, nosaltres donem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei, com en general fem amb tots els projectes de llei que arriben aquí al Parlament fonamentalment en el debat de la tramitació.

Entenem que ha de ser un parlament curiós aquell que no permet tramitar els projectes de llei que després estan subjectes a tot un procés d'esmenes, a tot un procés de debat, a tot un procés de revisió, i fins i tot a una votació final on es determina si aquest projecte de llei podrà passar o no podrà passar la seva aprovació definitiva, i més en una qüestió com aquesta.

Jo crec que el suport a l'emprenedoria hauria de ser un objectiu, ha de ser un objectiu de país, un objectiu clar en un moment de crisi econòmica on, precisament, quan no es generen prou llocs de treball una de les vies més clares per generar llocs de treball és que se'ls generi un mateix, a través de la creativitat, a través de la iniciativa empresarial. I, per tant, un moment com aquest ens sembla que és oportú que hi hagi aquest debat en el si del Parlament de Catalunya i que es pugui fer aquesta tramitació.

Jo els vull explicar una anècdota d'aquest canvi cultural que necessita el país. Jo fa uns anys que dono classes a la Universitat de Barcelona, d'economia, i el primer que els vaig preguntar fa tres anys –després ho he continuat fent als meus alumnes– és a què es volen dedicar –els recordo que són alumnes d'economia–, quina és la professió que ells volen tenir de cara al futur.

Doncs, miri..., miri què va passar fa tres anys –ara han canviat una mica les dades– el 80 per cent del alumnes o bé volien ser funcionaris o bé volien treballar a la Caixa de Pensions. Aquesta és la realitat que avui tenim en el nostre país. És a dir que la vocació d'emprenedoria que realment hi ha entre el jovent, que en el fons no és res més que la manifestació de l'entorn cultural en què es mouen en aquest sentit, és molt millorable –molt millorable.

És per això que ens sembla clar el fet de, primer..., a través d'aquesta llei, però sobretot de polítiques concretes en molts altres àmbits, fomentar una cultura de l'emprenedoria. És a dir que el jovent tingui clar ja des que va a la universitat que haurà de ser capaç de cons-

truir-se un futur per ell mateix, ateses les dificultats que hi ha perquè es generin nous llocs de treball en el teixit empresarial actualment existent, i, sobretot, entendre també aquesta cultura de l'emprenedoria no només des del punt de vista d'aquesta llei específica, que evidentment hauria d'existir, sinó també des del punt de vista de la mateixa educació.

Ahir mateix es manifestaven desenes de milers de persones, de professors, d'alumnes, pels carrers de Barcelona en protesta a les retallades que es fan en l'àmbit de l'educació, i també en protesta per l'increment de les taxes universitàries de fins a un 66 per cent que dificultarà l'accés als estudis universitaris a una part important de la nostra població.

Doncs, bé, és evident que evitant l'accés a la universitat, és evident que retallant en un àmbit tan transcendent com és el de l'educació, precisament no estem afavorint una cultura de l'emprenedoria; no estem afavorint una cultura de l'espavilar-se; no estem afavorint que aquest jovent –aquest jovent– pugui construir-se un futur per ell mateix.

Les dades són molt clares: va molt relacionat al nivell de retribució salarial que assoleixen les persones una vegada s'incorporen en el mercat laboral el seu nivell d'estudis; el nivell d'estudis determina clarament –clarament– el nivell de remuneració salarial que després poden aconseguir aquestes persones, i el nivell d'estudis determina molt clarament també la capacitat d'emprenedoria, d'iniciativa pròpia i de creativitat que tindran les persones una vegada acabin els seus estudis.

És per això que afrontem aquesta llei d'emprenedoria sí, però també afrontem-ho des d'una perspectiva més global: entenent l'emprenedoria, entenent l'educació, entenent també la creació d'una cultura al nostre país industrial amb capacitat exportadora, que és l'única estratègia econòmica que, efectivament, ens permetrà sortir de la crisi a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, en el conjunt del teixit productiu català les petites i mitjanes empreses, els autònoms, representen més del 99 per cent de les empreses catalanes; a més a més, doncs, donen feina a més del 70 per cent dels ocupats a Catalunya; generen més del 65 per cent del producte interior brut del sector privat, i contribueixen a més del 60 per cent del valor afegit brut mercantil de l'economia catalana.

Per tant, és evident –i aquí em sembla que tots els grups hi estem d'acord– que cal mesures que estimulin els factors per afavorir la creació d'aquestes petites i mitjanes empreses, de facilitar la feina als autònoms i el seu desenvolupament. A Democràcia Catalana estem a favor de totes les polítiques que vagin dirigides

a fomentar l'esperit emprenedor del nostre país. De fet, és un esperit que existeix i que a més a més és una de les nostres fortaleces.

També estem a favor de tota la normativa que fomenti el desenvolupament empresarial i la internacionalització de l'empresa catalana en la línia de fomentar i impulsar la innovació i la productivitat com a factors de creació de riquesa. Pensem, tal com diu la proposició en el capítol tercer, que a l'Administració se li han de donar les eines perquè faciliti de manera simple, ajudi, el desenvolupament de l'emprenedoria.

I també valorem molt positivament, respecte del projecte de llei, tot el que fa referència a l'emprenedoria des de l'edat escolar, a entendre l'emprenedoria com la capacitat per innovar i vèncer les resistències a fi de generar beneficis, o aquest ànim de lucre a què feia referència algun dels qui han intervingut i que reverteixi positivament en la col·lectivitat.

I, per descomptat, també..., el que diu la proposició de llei que Catalunya continuï essent pionera de la cultura de l'esforç, de la cultura del treball i, sobretot, de l'aprenentatge individual permanent que reverteixi en la col·lectivitat.

Per tant, crec que hi han molts punts de coincidència. Afortunadament, segur que acabarà sortint d'aquest Parlament una llei d'emprenedoria. Però estic en la línia del que han exposat el diputat Amorós i el diputat Miralles de no... Lamento profundament les raons per les quals no es tramita aquest projecte de llei. Puc entendre els posicionaments des de l'estratègia política, però crec que el que calia en aquest cas era donar via a aquest projecte de llei. I, per tant, des de la meva posició, donaré suport a aquest projecte.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Remor de veus.)

Senyores diputades...

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 74 vots a favor i 53 en contra, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00002/09)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la proposta de designació dels diputats que han de defensar

davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del fons... (*Remor de veus.*) Demano una mica de silenci, si us plau. Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

D'acord amb l'article 154.4 del Reglament, cal designar fins a un màxim de tres diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei esmentada.

Els candidats que han estat proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull i Andreu; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez i Serra, i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas i Alcantarilla.

(*Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.*)

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

Tenia ben entès, em sembla, que el nostre grup havia presentat un candidat, i el que volia és retirar-lo. No sé si m'ha volgut estalviar... Però, en fi, jo crec que a efectes d'acta hauria de constar així.

La presidenta

Molt bé.

Miquel Iceta i Llorens

I després volia demanar-li una explicació de vot, que si vostè vol puc fer ara o puc fer després, quan la presidència...

La presidenta

Ara, perquè després decidiran vostès si es vota per assentiment o es vota per votació electrònica i secreta, i si fos secreta llavors ja no podria explicar-se. Per tant, ara mateix.

Miquel Iceta i Llorens

Ho fem en unitat d'acte. Nosaltres demanarem que es voti, retirem el nostre candidat i li anuncio que hi votarem en contra, no per cap mena de menysteniment o desmereixement dels candidats proposats per altres grups, però volem assenyalar la gravetat i el disgust que ens suposa que per primera vegada en trenta anys no hi hagi un representant del segon grup de la cambra en una delegació que va al Congrés dels Diputats a defensar una proposta que hem defensat aquí, i a més es dona la circumstància que també al Congrés dels Diputats som el segon grup de la cambra. I, per tant, hi votarem en contra.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

El senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta. Per posicionament previ o explicació de vot, demanaria la paraula.

La presidenta

Endavant.

Albert Rivera Díaz

El nostre grup hi votarà en contra, no perquè tingui res en contra, lògicament, dels diputats assignats per cada partit, sinó perquè ens sembla que una iniciativa com aquesta, que feia més de set anys que estava paralitzada a la Mesa del Congrés, on Partit Popular, Partit Socialista, Convergència i Unió, amb algunes esmenes que també havia fet, havien lluitat justament en contra de la voluntat de crear un fons de peatges... Al nostre judici, ens sembla paradoxal, per no dir cínica, que, evidentment, qui defensi la proposta siguin aquells mateixos que han frenat la proposta durant tants anys. I, per tant, nosaltres el que proposàvem, lògicament, és que fossin unes altres, en aquest sentit, les persones que hi participessin; que com a mínim hi anéssim amb ganes de defensar que s'acabin aquestes concessions i pròrroques de peatges a Catalunya d'una vegada per totes i que també hi hagi un fons de rescat, si pot ser no en catorze anys, sinó en un any o dos. Per tant, nosaltres hi estem en contra perquè pensem que els partits que representen..., són els mateixos que han posat traves pel camí perquè avui a Catalunya encara tinguem peatges que paguen quaranta vegades el cost d'algunes autopistes.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies. També per fer l'explicació de vot. És evident que hi podien haver anat més de quatre diputats, o de cinc diputats, que van ser els que hi van votar favorablement. Al final se n'han de triar tres. I nosaltres, què vam aplicar? Vam aplicar un criteri que es va establir en el seu dia a la Junta de Portaveus, una proposta que no venia pas del nostre grup parlamentari que consistia en el següent: de tots aquells que hi haguessin votat a favor, evidentment, el grup que dóna suport al Govern, en aquest cas Convergència i Unió; es creia que era bon criteri, si hi havia votat a favor, el grup que dóna suport al Govern de l'Estat, o el grup majoritari al Congrés dels Diputats, per buscar més adhesions, com és el cas del Partit Popular, i el grup que hagués estat un dels promotors de la iniciativa. Aquesta iniciativa, si va arribar en aquest plenari és perquè va haver-hi un grup que clarament va forçar que això pogués ser així, que va ser en aquest cas el Grup d'Esquerra Republicana. I per això a nosaltres ens semblava lògic, a l'hora de triar, que se seguís aquest criteri, que, hi insisteixo, no és un criteri que va sortir del Grup Parlamentari de Convergència i Unió,

sinó que jo diria que va ser un criteri que va sortir de les files del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar que el nostre grup s'abstindrà, precisament pel contrari del que ha dit el senyor Turull, perquè a la Junta de Portaveus no hi ha cap criteri establert a l'hora de nomenar els representants dels grups en el Congrés. Perquè no hi va haver criteri a la Junta de Portaveus s'ha decidit en aquest cas *ad hoc*. I ens sembla correcte que hi hagi un acord entre els tres partits que han decidit nomenar els seus representants. Però és un acord entre els tres partits, que respectem, però en què no hem participat, que no respon a cap criteri de la Junta de Portaveus i, per tant..., del qual ens abstindrem.

(Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Sense afany de polèmica, però només deixar clar que normalment el Grup Socialista no proposa criteris que el perjudiquen. *(Rialles.)* I dir que esperem que quedi clar que en aquest cas la designació d'aquests tres diputats respon a una majoria, ben legítima, que nosaltres no compartim.

I, per tant, hi votarem en contra.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Simó.

Anna Simó i Castelló

De qualsevol manera, i per acabar aquesta qüestió, els criteris, la Junta de Portaveus els pot fixar com consideri oportú, certament. En la legislatura anterior s'havien aplicat aquests criteris. Però, en tot cas, jo no vull fixar-me en això. Vull fixar-me en el fet que Esquerra Republicana tenim tot el dret del món a anar a defensar aquest fons de rescat, perquè és un impuls nostre que fa molts anys que dura. I, en tot cas, del que hauríem d'estar molt pendents ara tots, especialment els partits que no hi votaran favorablement, és de defensar a Madrid allò que no van ser capaços de defensar durant quatre anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a la votació, i demano als serveis de la cambra que adoptin les mesures necessàries per tal de garantir el secret de la votació.

Doncs, senyores diputades, senyors diputats, comença la votació.

Han estat designats per 84 vots a favor, 29 en contra i 12 abstencions.

Passarem ara a les interpellacions, i en substanciarem dues abans de dinar.

Interpellació

al Govern sobre el dèficit d'inversions i els incompliments del Govern de l'Estat en matèria d'infraestructures
(tram. 300-00165/09)

Per tant, comencem pel punt quart de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el dèficit d'inversions i els incompliments del Govern de l'Estat en matèria d'infraestructures.

(Pausa.)

La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la paraula la té, per exposar-la, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, honorable conseller, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem decidit fer-li aquesta interpellació per mostrar la nostra gran preocupació sobre la política d'infraestructures que l'Estat perpetra a Catalunya i constatar si aquesta preocupació és compartida pel Govern de la Generalitat.

He utilitzat el verb «perpetrar» perquè sabem que el desenvolupament d'infraestructures en un territori forma part d'una voluntat política i d'un model, i constatem que la voluntat política i el model d'aquest Govern espanyol, també en aquesta matèria, com ja vam viure també amb l'anterior model, és clarament perjudicial per a Catalunya.

Es podria posar sobre la taula l'argument que el context econòmic no permet que el ritme inversor global de l'Estat sigui el mateix que fa uns anys. És evident. Aquest argument, l'entendem, el compartim i el vivim en tots els nivells de l'Administració. Els que ens dediquem al món local, els que som alcaldes, sabem avui més bé que ningú que els recursos que gestionem no tenen res a veure amb els que gestionàvem fa uns anys. Però sabem també que cal ser justos a l'hora de distribuir-los. Per tant, la nostra preocupació, i alhora la nostra queixa, no rau essencialment en el nombre de recursos disponibles, sinó que sobretot rau en com es reparteixen els recursos que es destinen a les infraestructures de Catalunya mentre el nostre país no disposi d'una hisenda pròpia a través del pacte fiscal.

D'entrada, no cal que insistim massa en el fet que més i millors infraestructures vol dir més i millor competitivitat per al país, més i millor dinamització econòmica, més i millors oportunitats de feina per als catalans i per a les catalanes. Ja sé que el concepte és tan bàsic que potser no caldria ni esmentar-lo, però de vegades algú presenta aquestes reivindicacions, les reivindicacions dels catalans, també en aquesta matèria, com dèries sense sentit i obsessions identitàries de quatre arpegats. No és així, conseller. Catalunya reivindica les infraestructures que ens manquen per poder guanyar competitivitat com a regió europea moderna, capdavantera i potent que volem ser. Potser és aquest, el problema.

Si fem un repàs dels diners que ens deuen corresponents a la disposició addicional tercera de l'Estatut, podríem situar-hi, en primer lloc, els 759 milions d'euros corresponents a l'any 2010 que el Govern socialista no va pagar tot i posar-los en el pressupost; i, per altra banda, els 219 milions d'euros que correspondrien a aquest any 2012 per aquest mateix concepte, i que el Govern popular ni tan sols ha contemplat en el projecte de pressupostos; 978 milions d'euros de la disposició addicional tercera que de moment no han arribat tot i formar part d'una llei orgànica votada per les Corts espanyoles com és l'Estatut de Catalunya.

Ja que parlem de l'Estatut, aquesta llei també contempla que les inversions de l'Estat a Catalunya haurien de situar-se al pes del PIB, del producte interior brut de Catalunya a l'Estat, el que per al 2012 suposaria un 18,7 per cent o el que és el mateix, 2.400 milions d'euros. La realitat és molt diferent: passant-se una vegada més l'Estatut pel clatell, la inversió de l'Estat a Catalunya per a aquest 2012 se situa als 1.382 milions d'euros.

«És que hi ha menys diners per a inversions», diuen. I tenen tota la raó. Ara bé, trobaríem força exemples que ens constaten que la qüestió no és la quantitat de recursos sinó amb quin criteri s'inverteix. Deixi'm que n'esmenti un que en els últims dies ha generat cert enrenou, i amb raó: l'Estat «només» a les obres del TGV de Galícia hi destina, «només», 927 milions d'euros. Pel que es veu, per a algunes coses sí que tenen diners, però per complir les lleis, no.

És evident que en un context d'escassetat pressupostària cal prioritzar la inversió allà on pot donar més rendiment econòmic i social. Sembla que tothom ho hauria d'entendre així, fins i tot no cal ser massa espavilat, no cal haver anat a la universitat per entendre això. El meu padrí, que no va estudiar, que era pastor, sempre em deia una cosa: «Si tens una sola llavor, planta-la allà on et pugui donar més fruit.»

Nosaltres tenim seriosos dubtes i clares constatacions que Espanya, això, no ho entén. I ho volem expressar amb tot el respecte, però també amb tota la contundència que convé. Hi haurà línies del TGV que tard o d'hora hauran de tancar, com ja va fer el Toledo-Conca-Albacete durant el Govern Zapatero, i entretant no aconseguim que l'Estat vulgui entendre el que els vint-i-sis estats europeus avalen clarament, la prioritat d'inversió en el corredor mediterrani. Fa pocs dies, arran d'una interpel·lació de l'eurodiputat Ramon Tremosa,

el comissari Kallas ho tornava a dir: «El corredor mediterrani és una inversió prioritària i hauria de figurar en els pressupostos del Govern espanyol.»

Conseller, vostè que ha parlat amb diversos responsables europeus de l'àmbit de la mobilitat i els transports, què hi diuen sobre el criteri espanyol d'ara sí i d'ara no sobre el corredor mediterrani? Conseller, que hi diu la ministra Pastor? Quina és la nostra estratègia?

Per no parlar de la discussió eterna al voltant de l'aeroport del Prat. Catalunya vol tenir una decisió determinant en aquest aeroport, no com un caprici, sinó per a potenciar-lo com un motor econòmic de primera magnitud. Aquesta voluntat és incompatible amb el model de pensament únic –ells en diuen «model en xarxa»– que practica AENA.

Honorable conseller, aquests dies llegim informacions, des de l'altra banda de l'Ebre, que el Govern de l'Estat no té intenció de variar ni una coma del model aeroportuari. Què ens pot dir d'això, conseller? Què li diu la ministra Pastor? Quina és la nostra estratègia? I així podríem anar obrint capítols i capítols, com les rodalies i d'altres qüestions.

Amb aquest escenari, honorable conseller, entenem que la situació, el manteniment dels actuals serveis i l'oportunitat d'abordar les necessitats de futur més immediates es compliquen, i molt, sobretot perquè vostè té encomanada per part dels ciutadans d'aquest país la tasca d'assegurar i de millorar, si pot ser, la mobilitat a casa nostra: el metro ha d'obrir les portes cada matí; a les carreteres del Pirineu, de l'Ebre o de qualsevol altre racó del país s'hi ha de fer el manteniment adequat; l'aeroport de Barcelona ha de ser la nostra porta al món, i els de Girona, Reus, Alguairó o la Seu, motors econòmics; al port de Barcelona hi arriben creuers, i això s'ha de garantir bé, i a més a més a aquest port hi arriben també contenidors de tot el món que acaben en una via estreta; les rodalies necessiten donar un servei de qualitat als ciutadans; cal mantenir i potenciar la xarxa de transport públic per als viatgers; cal abordar seriosament el rescat dels peatges; què hem de dir de la prioritat que suposa el corredor mediterrani?, ho hem comentat; tenim incògnites amb la nacional II a Girona, la nacional 145 al Pirineu, l'A-14 a Lleida o, per exemple, el tercer fil ferroviari a Tarragona. I així podríem continuar; la llista és llarga, conseller. Hem de fer tot això i moltes altres coses, i ens consta que vostè i els seus col·laboradors s'hi esforcen de valent, però per a fer-ho bé i en aquestes circumstàncies és difícil.

Conseller, quan planteja aquest greuge a la ministra, què li respon ella? Abaixa el cap?, aparta la mirada?, respon amb subterfugis? És conscient de l'ofec de la inversió a què sotmeten Catalunya i evidentment a tots i cadascun dels 7 milions i mig de catalans i catalanes que vivim i per tant ens movem al nostre país? Què respon, aquesta ministra, el mateix que han respost els altres ministres d'anteriors governs i d'altres partits?

Conseller, demanaria que ens fes un balanç de com tenim les coses en aquest moment i quines són les necessitats, les urgències que cal abordar en l'àmbit de

la mobilitat i de les inversions en infraestructures a Catalunya.

L'altre dia vam veure amb estupefacció com Fomento posava en servei un tram d'autovia entre Almenar i Alguaire, concretament l'A-14; són set quilòmetres paral·lels a la nacional 230 que no tenen continuïtat cap al nord, cap a Viella, ni cap al sud, cap a Lleida. Algun alcalde de la zona, que, per cert, va conèixer la notícia a través dels mitjans de comunicació, feia broma explicant que la via servia per a fer curses i per a veure qui trigava menys de la rotonda de l'Alguaire fins a la rotonda d'Almenar, si el que anava per la nacional o el que circulava per l'autovia.

Més enllà d'aquesta penosa anècdota, conseller, em sembla que aquest fet esdevé una metàfora de com els diferents governs han tractat Catalunya i les seves infraestructures durant els darrers anys. Ens volen en un carreró sense sortida; un carreró ample, si vostès volen, però en definitiva un carreró sense sortida.

Honorable conseller, cal actuar amb idees clares i decisions justes. Sabem que així actua i vol continuar actuant aquest Govern de la Generalitat. I per això volem recordar-li amb aquesta interpellació quins són els seus reptes, els reptes del seu departament, i alhora oferir-li el suport del nostre grup per a fer-hi front.

Gràcies, senyor conseller, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Batalla, és ni més ni menys que la quarta interpellació que es planteja en aquesta cambra durant aquesta legislatura sobre les inversions de l'Estat en matèria d'infraestructures en el nostre país. I, a banda de respondre quatre interpellacions, he hagut de respondre multitud de preguntes, tant en sessió plenària com en comissió.

Per què ho dic, això? Perquè és evident que el debat que vostè planteja, senyor Batalla, no és un debat artificial sinó que és un debat que neix d'una profunda preocupació compartida pel conjunt de grups d'aquesta cambra. Altra cosa és que hi hagi grups que se sentin lliures d'expressar-la i de defensar la seva posició des d'aquesta tribuna, i que hi hagi altres grups, també dins de la cambra, que hi són, que, tot i estant d'acord amb el plantejament que vostè i jo compartim, doncs, per qüestions que ara no vénen al cas, les seves crítiques les han d'expressar d'altres formes. Després, si convé, m'hi referiré.

Els qualificatius que podem posar a les inversions de l'Estat a Catalunya en matèria d'infraestructures són diversos, cap de positiu. Podem dir, sent molt benèvols, que és una inversió insuficient, insolidària, injusta, discriminatòria, equivocada. Perquè vostè parlava del seu padrí, que era pagès; el meu avi també ho era. Però permeti'm que posem, doncs, un símbol ferroviari, que

en aquest moment m'és més proper. És evident que, quan hi ha una costa important, qui mena la locomotora que arrossega la resta de vagonets, que poden portar persones, poden portar càrregues, el lògic és que aboqui tot el carbó a la locomotora per ajudar que aquesta pujada costeruda sigui més fàcil de fer, no?, i en canvi en aquest moment –crisi econòmica– estan abocant el carbó en els vagonets de cua. Per tant, s'està incrementant la càrrega però s'està traient la força al cos, al motor que ha d'arrossegar aquest tren, que és el conjunt de l'Estat, per ajudar-lo a sortir de la crisi econòmica.

La inversió de l'Estat a Catalunya és un lament de màxima preocupació. I a mi m'agradaria que no ens preocupés, no tant pel fet que l'Estat fa els seus deures, cosa que seria magnífica, sinó que inclús m'agradaria més que no calgués que l'Estat fes els seus deures perquè el nostre Govern, i aquest Parlament, tingués la capacitat de gestionar els seus recursos i decidir on i com els inverteix.

Però el cert és que aquesta solidaritat imposada i també, doncs, els deutes que ha heretat aquest Govern per inversions fetes amb anterioritat, i que graven el 40 per cent del nostre pressupost, ens lliguen de mans i peus per poder fer inversions. És per això que encara ens fem amb més atenció en aquelles inversions que fa el Govern de l'Estat en el nostre país.

Podem parlar de dèficit en la xarxa ferroviària, podem parlar de rodalies, podem parlar dels accessos als ports, podem parlar del corredor mediterrani, podem parlar de carreteres, d'autovies, de peatges, podem parlar de tantes coses, senyor Batalla, que ens haurem de centrar en alguns dels temes.

Ara bé, és veritat que, si en aquest moment el problema és especialment greu, no és un problema nou, és un problema, doncs, que ve d'antic. Permeti'm recordar, sense anar més lluny, dues magnífiques fotografies, una del 2005 i una altra del 2006, on la ministra Magdalena Álvarez, la ministra socialista Magdalena Álvarez, es va fer sengles fotos amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques que intentaven escenificar la fi dels problemes a Catalunya en matèria d'inversions ferroviàries i d'inversions viàries. Concretament, la data màgica era l'any 2012, era aquest any, i s'havien d'haver invertit enguany 2.510 milions d'euros per resoldre el problema endèmic de la manca d'inversions de carreteres de l'Estat a Catalunya –se n'han executat 706..., se n'han licitat 706, que no vol dir executades les obres; un 10 per cent acabades, d'aquestes obres– i 2.360 milions d'euros en matèria ferroviària –licitat el 21 per cent, 701 milions d'euros, que no vol dir acabades.

Per tant, les fotos anaven per un costat, les declaracions anaven per una banda, però la realitat anava per una altra. «Vejam» –suposo que devia pensar la ministra–, «vejam si aquests catalans, que els deu perdre l'estètica, amb la foto en tenen prou i mentrestant nosaltres ens anem gastant els diners allà on volem» –que no és a Catalunya.

No cal que li parli del pseudotraspàs de rodalies, perquè n'hem parlat molt en aquesta cambra; el que ha representat aquest pseudotraspàs per al nostre país,

i els gravíssims incompliments per part de l'Estat. No només li parlo dels 4.000 milions d'euros que haurien d'haver estat invertits abans del 2015 per millorar la nostra, diguem-ne, impròpia del segle XXI xarxa de rodalies, sinó d'una qüestió que era gratis, però que està en el pacte, que està a l'acord, que està signat entre dos governs, que era la modificació de la Llei ferroviària perquè Catalunya pogués triar el seu operador ferroviari. I que això no s'ha fet! I que quan els demanem, doncs: «—Escolti, però per què no ho fan? —És que no ho volem fer.» Al cap i a la fi et vénen a dir això, perquè tenen altres qüestions, i diuen: «És que, si ho fem, ens passarà això i ens passarà allò altre.» Bé. Però, escolti, els pactes són per complir, no? De vegades te'n records d'aquella cançó de La Trinca, que els tractats amb rostres pàl·lids sempre són paper mullat, eh?, sempre. Se'n recorda, vostè, suposo.

Bé, tot això encara agafa més volum quan comparem l'estat de la nostra xarxa de rodalies amb la de Madrid, on s'han invertit molts diners en els darrers anys, s'han fet vuitanta quilòmetres nous de via, per zero a Catalunya. O un exemple, petit però significatiu, no?, l'any 2000 es posa en marxa el procés per fer l'estació de rodalies de l'aeroport de Barcelona. El 2005 es posa en marxa el procés per fer l'estació de rodalies a l'aeroport de Barajas. Vostè ha vist a la T-1..., perdó, en la nova terminal, l'estació de rodalies? No la busqui, senyor Batalla, no la trobarà; no hi és. En canvi, el 23 de setembre de l'any 2011 es va inaugurar la magnífica estació de rodalies a l'aeroport de Barajas. Ull!, ambdues estacions es varen adjudicar en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, 28 de novembre de l'any 2002. La nostra ni tan sols ha començat. Com ho podem qualificar, això, senyor Batalla, de «presa de pèl»? Com vostè vulgui, segur que ens posarem d'acord.

Amb el Govern Popular vàrem decidir donar-nos una oportunitat, i vàrem encetar la via del diàleg, i inicialment vàrem rebre la comprensió de la senyora ministra Ana Pastor, que fins i tot va venir a Catalunya i va reconèixer un deute no milionari, sinó multimilionari de l'Estat amb Catalunya en matèria ferroviària, que ella xifrava en més de 5.000 milions d'euros. Això ho va dir en una visita a l'estació de la Sagrera. Jo l'acompanyava i vaig dir: «Miri, anem bé; anem bé, perquè l'expiació de la culpa primer requereix el reconeixement de la pròpia culpa.» I la senyora Ana Pastor ho va fer.

Però què ens ha passat? Que quan hem vist els pressupostos de l'Estat, hem quedat terriblement decebuts, irritats, i no només vostè i jo, senyor Batalla, sinó que jo penso que el conjunt d'aquesta cambra. És més, jo he llegit declaracions de personatges, doncs, de pes dins del mateix partit que governa a l'Estat aquí, a Catalunya, on deien que en converses amb el president del Govern havien aconseguit arrancar-li unes inversions. Per tant, si aconsegueixen arrancar-li unes inversions, vol dir que ells també estan decebuts amb la proposta d'aquests pressupostos. De moment, doncs, no hem vist el fruit del seu treball, encara que jo els desitjo, doncs, molta sort i els animo que continuïn fent pressió. Nosaltres també ho farem.

Hi ha qui diu: «Un quaranta-cinc menys d'inversió que l'any anterior.» Miri, per mi això no té cap impor-

tància, li ho dic sincerament, perquè, com sabem llegir pressupostos i sabem llegir execucions pressupostàries, ens tenien acostumats els anteriors governs a posar una xifra en els pressupostos generals de l'Estat per invertir a Catalunya que després no s'executava, eh? Això no és l'important; l'important és el pressupost liquidat. I la realitat ara per ara és que el que hem llegit en aquests pressupostos ni ens resol els accessos al port, ni ens resol temes flagrants com el desdoblament de la nacional II a Girona, ni ens resol el de la nacional 340 al Baix Llobregat o a l'Ebre, ni rodalies, per a les quals rasant, rasant, rasant hem trobat 35 milions d'euros. Inicialment n'hi havien 28 i mig per a Barcelona i Madrid, però n'hem trobat 35, buscant al pressupost d'Adif, Renfe, etcètera —35 milions d'euros, eh? Miri que lluny quedarem dels 4.000 milions als quals hem d'arribar el 2015, i dels quals, com li deia abans, només hi han invertits el 6,9 per cent. No ens resol el tema de l'A-27 entre Tarragona, Valls i Montblanc, etcètera. A més ens abaixen l'aportació a l'Autoritat del Transport Metropolità. Per tant, com no hem d'estar decebuts!

I, com deia abans, com deia al principi, a més les orientacions d'aquest pressupost són clarament equivocades. Vostè ha posat un exemple molt recent, que és el Rosselló-Almenar. Clar, si mirem el panorama de Catalunya, per descomptat que nosaltres creiem en l'equilibri territorial i hi lluitarem i el perseguirem, no? Però, home, tenim un gravíssim problema a la nacional II a Girona, on tenim trams, Sils-Caldes, per exemple, amb més de 25.000 vehicles el dia, sense desdoblar. I van i ens inauguren un tram d'autovia on el mateix alcalde —no ho he dit jo— diu que hi passaran tractors, que hi faran curses, però el territori l'ha rebut amb una gran indiferència, perquè és una autovia que, de la manera que està feta, sense final, doncs, no té gaire sentit.

Perdoni que li faci una correcció, senyor Batalla, amb tota la cordialitat. Vostè ha expressat una xifra d'inversions al tren d'alta velocitat a Galícia que s'ha quedat curt. Miri, des del dia 7 de febrer d'enguany fins al dia 3 de maig, 2.160 milions d'euros, eh?, licitats o adjudicats per fer el tren d'alta velocitat a Galícia; un tren d'alta velocitat que jo no sé si és necessari, però en qualsevol cas...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta, si m'ho permet, li asseguro que no faré rèplica. Per tant, si em deixa un minut més..., i ens estalviem cinc minuts.

La presidenta

D'acord.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Perfecte. Doncs, un tren que no tinc cap mena de dubte que, si algun dia Espanya fos intervinguda, que no

ho vull, s'asseuria en el Ministeri de Foment un personatge que arribaria de Brussel·les amb un retolador vermell i la primera cosa que faria seria ratllar les línies d'alta velocitat, diria «ara no toca» i «inverteixin en corredors ferroviaris de mercaderies».

Per cert, el corredor mediterrani –vostè s'hi ha referit– el defensem amb les ungles, és vital per al futur de la nostra economia, com és vital per al futur del País Valencià o de Múrcia. El dilluns que ve, dilluns de Pasqua, que és festa aquí, a Barcelona –em sembla que a la Seu no ho és, a Sant Cugat del Vallès tampoc–, jo me n'aniré a València i allà em trobaré amb la consellera de Transports de la Comunitat Valenciana, amb el seu equivalent de la regió de Múrcia, amb els presidents de les cambres de comerç, i farem un acte en el qual intercanviarem informació i refermarem el nostre compromís comú per demanar, exigir a l'Estat la realització d'aquest corredor, que és absolutament fonamental i prioritari.

Aeroport? Sense notícies. Jo estic segur que això s'acabarà resolent, i la tossuderia del Govern espanyol de mantenir aquesta ficció unitària que és AENA, que no té paral·lel a la resta d'Europa, toparà amb la realitat i toparà amb la realitat dels 12.400 milions d'euros que deu AENA a qui l'ha finançada. I per tant no tindran més remei que anar a la privatització. I aquí tenim l'oportunitat de la nostra entrada a l'aeroport del Prat-Barcelona.

Ara, senyor Batalla, en aquesta qüestió que ens preocupa a vostè, a mi i al conjunt de la cambra, jo crec que és molt important, també, que siguem capaços de preocupar la ciutadania, i que la societat civil també sigui conscient del seu paper, que és un paper important; és una batalla prou gran aquesta perquè la fem conjuntament tota la societat catalana: els representants institucionals, els representants polítics, però també els representants dels ciutadans.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Atès que no hi ha rèplica, passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures de transport.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures de transport (tram. 300-00171/09)

Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor conseller Lluís Recoder, de Territori i Sostenibilitat, el primer que li volem fer i recordar en aquesta interpellació és que està havent-hi un moviment massiu de ciutadans –catalans, catalanes– que estan dient «no vull pagar» a

les autopistes del nostre país; un moviment que ja ha mogut desenes de milers de persones que amb coratge, que amb honestat, que amb valentia estan dient «no vull pagar» i que estan exigint que d'una vegada per totes s'acabi amb aquest abús, amb aquesta discriminació que representen els peatges al nostre país, a Catalunya; un moviment davant del qual vostès, el Govern de la Generalitat, encara no han fet res, per abordar el fons polític de la qüestió, per solucionar el fons polític d'aquesta qüestió, més que amenaçar, més que intentar intimidar, més que generar por amb multes absolutament il·legals des del seu Govern de la Generalitat.

Nosaltres el que li exigim ja des d'aquest moment és que comencin a prendre cartes en l'assumpte no per intimidar i coaccionar la ciutadania, sinó per solucionar el problema de fons, i és que s'acabi d'una vegada per totes amb els peatges al nostre país.

Miri, els peatges representen una gran despesa per als ciutadans. A un ciutadà de Gelida que treballi a Barcelona li costa més de cent euros el mes pagar un peatge d'uns pocs kilòmetres que ja s'ha amortitzat desenes de vegades al nostre país; li pot comportar el 15, el 20, el 30 per cent del seu sou. Per tant, estem parlant d'un problema majúscul que en un moment de crisi econòmica com el que patim afecta l'economia familiar de moltíssims treballadors i treballadores de Catalunya.

Però la qüestió és de fons, senyor conseller. Aquestes autopistes, aquests peatges ja s'han pagat desenes de vegades. Què és una concessió? Una concessió és allò que se li atorga, el dret que se li atorga a una concessionària de cobrar un peatge per recuperar la inversió inicial que en el seu moment va fer de construcció d'aquesta autopista. I a partir de llavors s'extingeix aquesta concessió i a partir de llavors aquesta autopista passa a ser gratuïta, a partir de llavors aquesta autopista passa a ser de gestió pública.

Com és, doncs, que a Catalunya, en lloc d'entendre's les concessions així, s'entén com un lucre infinit d'aquestes concessionàries? En concret, la C-32 s'ha pagat trenta-dues vegades, senyor conseller; l'AP-7 s'ha pagat cinquanta vegades, senyor conseller; la C-33 s'ha pagat vint-i-set vegades, senyor conseller. Els beneficis de les concessionàries d'autopistes l'any 2011 van ser de 600 milions d'euros al nostre país per una facturació de 719 milions d'euros; és a dir, van tenir una rendibilitat per sobre del 80 per cent, una rendibilitat inexistent a tot el món, una rendibilitat que només aconsegueixen les empreses concessionàries al nostre país, a Catalunya, perquè vostès els han prorrogat indefinidament aquestes concessions per mantenir aquest lucre, aquest lucre indefinit, aquest lucre que està empobrint, que està contribuint a l'empobriment de la societat catalana, perquè ha de pagar un sobre-cost per l'ús d'aquestes infraestructures de 719 milions d'euros l'any.

Representa un greuge, també, comparatiu. Ho sap vostè sobradament. Mentre que a Madrid només paguen un 3,40 per cent de les autopistes, aquí hem de pagar el 67 per cent de les autopistes. Però és que a

Extremadura el cent per cent de les autopistes són gratuïtes. És allò que dèiem que el 20 de maig on va tenir més seguiment el moviment «No vull pagar» va ser precisament a Extremadura, senyor conseller, perquè allà no va pagar ningú, no va pagar absolutament ningú, com mai ha pagat ningú per l'ús de les autopistes, que s'han finançat gràcies als impostos que hem pagat un any rere l'altre els catalans i les catalanes.

Aquí hi ha hagut una connivència claríssima entre el poder polític, entre el poder polític de Convergència i Unió..., amb les concessionàries. Hi ha hagut una captació per part de les concessionàries, que han agafat el regulador una vegada acabava la seva activitat política..., consellers d'Economia i Finances –Francesc Homs, Josep Maria Cullerà–, exportaveu de Convergència i Unió a Madrid –Miquel Roca i Junyent–, que una vegada acabaven la seva activitat política els ficaven a dins del Consell d'Administració d'Abertis amb sous de milions d'euros per tal de gratificar-los aquestes pròrrogues que, mentre estaven exercint el seu càrrec polític, s'havien atorgat a aquestes concessionàries.

Això és el que ha passat. Això és el que ha passat al nostre país. Aquest ha estat el gran tabú de la democràcia a Catalunya en aquests darrers trenta anys, de per què els catalans hem hagut de continuar pagant peatges per acabar que aquests excàrrecs polítics aconseguissin un càrrec en consells d'administració, cobrant milions d'euros, gràcies als peatges, als 719 milions d'euros de recaptació per pagament de peatges que s'han aconseguit a Catalunya l'any 2011.

Com li ha d'estranyar, doncs, com li ha d'estranyar, senyor Lluís Recoder, que hi hagi aquesta mobilització massiva, que hi hagi aquesta mobilització massiva que està dient «prou peatges», que està dient «no vull pagar», que ja n'estem farts, que ho posin damunt de la taula, que posin damunt de la taula aquest «problema» que hem anat arrossegant durant tants anys i que vostès no afronten.

Quina és l'única resposta que se li acudeix al Govern de la Generalitat? Amençar amb multes il·legals. Miri si són il·legals. I li demano que en siguin ben conscients i que no cometin la temeritat, la prevaricació, l'abús de poder i les coaccions, els delictes corresponents que implicaria començar a posar multes a la ciutadania per aquesta actuació.

El dia 20 de maig hi havia mossos d'esquadra a molts dels peatges del nostre país. Jo tenia mossos d'esquadra al meu costat quan el 20 de maig feia el «no vull pagar», el «no vull pagar» popular, conjuntament amb desenes de milers de ciutadans del nostre país. Cap mosso d'esquadra, mentre presumptament s'estaven portant a terme infraccions del reglament de circulació davant dels seus nassos, va posar cap multa. Cap agent de l'autoritat va posar cap multa quan presumptament s'estaven cometent infraccions del reglament de trànsit davant dels seus nassos.

I jo els vaig preguntar als mossos d'esquadra: «Com és que no ho feu, quan sou l'autoritat pública i teniu l'obligació de fer-ho si efectivament s'està cometent una infracció?» I em van dir: «Perquè no hi ha infracció, perquè no hi ha infracció i així ho hem comuni-

cat als nostres superiors.» És a dir, a vostès. És a dir que vostès ja saben que els Mossos d'Esquadra no estan disposats a cometre un delictes de prevaricació, ni d'abús de poder, ni de coaccions, i ja els han informat que no ho pensen fer.

Per tant, esperem que els càrrecs polítics no gosin suplir l'autoritat pública que representen els Mossos d'Esquadra i es dediquin, per ordres de l'empresa Abertis, a començar a enviar multes de màxim de cent euros als ciutadans que estan fent el «no vull pagar» per continuar amb la intimidació, per continuar generant por i per continuar generant coaccions. Les recorrem unes darrere les altres, i les guanyarem, i les guanyarem i vostès tindran un problema polític de primera magnitud. Per tant, els demanem que no entrin en aquest camí.

I els ho demanem perquè volem mantenir un govern de la Generalitat dins de la legalitat, senyor conseller, perquè volem mantenir un govern de la Generalitat dins de la legalitat.

Si l'empresa Abertis vol, pot reclamar aquestes factures impagades; que les reclami, que les reclami a aquests ciutadans, si és que sap qui són, si és que els pot identificar, si és que no li surt més car reclamar aquestes factures impagades que no pas el que pensa ingressar si és que el ciutadà les paga. Però és el seu problema, és una empresa que ja té els seus bufets d'advocats, és una empresa que ja té els seus mecanismes i que no necessita un govern de la Generalitat que es posi a fer de cobrador del frac, anar al darrere d'una empresa a intimidar la ciutadania perquè pagui factures impagades. Perquè, per la mateixa regla de tres, ho haurien d'estar fent per a les desenes de milers d'empreses del nostre país que malauradament tenen factures impagades.

Nosaltres, què és el que hem presentat per solucionar aquest problema de fons, per solucionar d'una vegada aquest problema de fons? Una proposició de llei per a la supressió dels peatges a les autopistes amortitzades, molt senzilla, una proposició de llei que diu una cosa tan senzilla, i tan lògica, i tan coherent, com: quan ja s'ha amortitzat el cost de la infraestructura, quan la concessionària ja ha ingressat prou peatges com per amortitzar el cost de la infraestructura, s'extingeix la concessió. I aquesta extinció significa que en recupera la gestió l'Administració pública, i procedeix a desmuntar els peatges i procedeix a la gratuïtat dels peatges per als catalans i per a les catalanes.

I vostè em deurà dir: «Bé, però igual hi ha un cost de manteniment, aquí.» D'acord. Mantenim un peatge per als camions de gran tonatge de pas per Catalunya, és a dir, amb origen de les mercaderies i destinació de les mercaderies fora de Catalunya; és a dir, camions de gran tonatge on no hi ha activitat econòmica, a Catalunya, vinculada a les mercaderies que transporten. Aquí mantenim un determinat peatge. Hi ha milions de trànsits que tenen aquestes característiques cada any al nostre país, i per tant es pot ingressar una quantitat suficient com per pagar el manteniment d'aquestes infraestructures.

És a dir, tenim la solució damunt de la taula. Tenim la solució que la Llei de contractes estableix, la del preu just, la de no pagar més per una obra pública, per una infraestructura, de titularitat pública del cost que al seu moment va suposar.

Evidentment, això implica una cosa, i esperem que la facin: vostès s'han de situar al costat del poble de Catalunya, vostès s'han de situar al costat del poble de Catalunya i deixar d'estar al costat d'una empresa concessionària que ja ha guanyat prou diners al nostre país, que gràcies als diners que ha guanyat al nostre país ha pogut construir una multinacional i ha pogut expandir-se arreu del planeta Terra.

I nosaltres ja ho hem dit, a aquesta concessionària: «Ens sembla bé que vostès, al Brasil, que vostès, a França, vulguin recuperar la inversió que han fet en infraestructures i cobrar els peatges corresponents, però de la mateixa manera que quan s'acaba un pou de petroli, si algú vol fer negoci amb el petroli n'ha de buscar un altre, de pou de petroli, a Catalunya el pou de petroli que representava cobrar peatges al nostre país s'ha acabat, s'ha esgotat, ja se n'ha tret tot el suc que se'n podia treure.» I ara, aquesta empresa, de la mateixa manera que els catalans l'han enriquit pagant peatges durant dècades, és hora que també faci alguna cosa pels catalans, conjuntament amb el Govern de la Generalitat, i procedeixi a la gratuïtat dels peatges al nostre país per als catalans i per a les catalanes. Té moltes altres línies de negoci. Que abandoni aquesta, perquè Catalunya ho necessita, Catalunya s'ho mereix. És de justícia, perquè ja s'han pagat desenes de vegades...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...i el que és absolutament escandalós és que a més a més en altres territoris no sàpiguem, no hagin conegut mai, l'experiència de pagar un peatge mentre aquí ja fa quaranta-tres anys, perquè això va començar al petge de Vilassar, que els catalans no parem de pagar peatges.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, fa dues setmanes vaig respondre una interpellació sobre el mateix tema d'un company seu del Grup Mixt amb el qual crec que ideològicament no l'uneixen gaires coses. Ara, em sento plenament legítimat per dir-li que agafi el diari de sessions i llegeixi el que vaig respondre al company de Ciutadans, al seu company de Ciutadans, perquè és perfectament vàlida, la resposta que li vaig donar a ell.

I, home, vostè deurà dir: «Vàlida, per què, si jo sóc un altre?» No, escolti, és que els arguments, si fa no fa, han estat els mateixos, senyor Bertran, han estat els mateixos. És clar, vostè ha afirmat alguna vegada, un company seu, que volen rebentar això des de dins, no? I jo també tinc la sensació que ho volen rebentar, amb interessos diferents. I aleshores l'argumentació, més o menys, és igual.

Però també permeti'm que li digui que si hem de parlar del tema de peatges primer de tot ens hauríem de posar d'acord que ho hem de fer sobre unes bases certes. I amb una intervenció plena de tòpics, d'incerteses, de falsedats, és molt difícil que puguem fer-ho, perquè els llenguatges se situen a diferent nivell. De totes maneres, jo ho intentaré. El que passa és que no sé si ho aconseguiré, no?

En primer lloc li volia dir, senyor Bertran, que la política de peatges és una part de la política de mobilitat, i des del Departament de Territori i Sostenibilitat donem màxima importància a les polítiques de transport públic, que en una època d'un ajustament màxim presupostari no només no les hem reduïdes, sinó que les hem incrementades. Hem incrementat, per exemple, l'aportació a l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, mentre l'Estat la retira, o bé hem fet un esforç i fem un esforç de racionalització i de bona gestió del sistema per arribar a donar un servei millor.

Quan parlem de greuge, tot i no entrar a discutir-li les dades, que segur que hi trobaria molts punts inexactes, no puc més que dir-li que hi estic d'acord, i ho hem expressat moltes vegades, i ho defensem, i actuem per acabar aquest greuge. Catalunya viu un greuge en matèria de peatges: el 22 per cent de les vies de peatge explícit de l'Estat són a Catalunya; paguem el 37,5 per cent del conjunt dels peatges que es paguen a l'Estat; el 47 per cent de la xarxa d'alta capacitat de Catalunya té peatge explícit, davant el 21 per cent d'Espanya; el 4,9 per cent va ser el que ens va tocar a Catalunya del Pla d'autovies –mentre a Catalunya no es feia re, o havíem de fer autopistes de peatge, en el conjunt de l'Estat s'anaven construint unes magnífiques autovies, i moltes vegades són autovies que no serveixen per portar absolutament re, de tant en tant hi passa un cotxe; hi ha una part significativa de les autopistes de Catalunya que les ha construït el Govern de la Generalitat, 43 per cent de la Generalitat davant el 57 per cent de la xarxa de peatge explícit que és de l'Estat, i això la Generalitat ho ha hagut de fer, perquè o ho feia amb peatge o no hi havia recursos per fer infraestructures, fruit del nostre sistema de finançament i de la solidaritat imposada, etcètera.

Ara bé, senyor Bertran, vostè sap com jo que les autopistes sempre les paga algú. Les poden pagar els usuaris a través del peatge; les poden pagar el conjunt dels ciutadans a través dels seus impostos, utilitzin o no les autopistes. Però hi ha una altra via, que és que les paguin els ciutadans a través d'allò que se'n diu el «peatge a l'ombra», que és el peatge que no és explícit però que sap vostè que cada vegada que hi passa un cotxe es remet una factura al Govern de la Generalitat de Catalunya. Concretament, la Generalitat té compromesos 6.300 milions d'euros amb autovies fetes per la

via de retorn del peatge a l'ombra. Això, exactament, enguany ens representa 130 milions d'euros.

Permeti'm que li recordi, senyor Bertran, que això va passar sobretot en els dos anteriors governs, als quals, si no m'equivoco, vostè va donar suport. No sé fins a quin punt, però vostè estava allà. Vostè estava allà donant suport a aquestes polítiques, senyor Bertran. Per tant, nosaltres assumim allò que hem fet que ha estat bé i allò en què potser ens hem equivocat, però vostè també assumeixi la seva coresponsabilitat a estendre a Catalunya el model de peatge a l'ombra.

Què és el que fem? No ens quedem de braços creuats, ni molt menys. I vostè ho sap molt bé. Vàrem impulsar, juntament amb altres grups, aquesta proposició de llei per rescatar autopistes de peatge o per homogeneïtzar. Tres-cents vint milions d'euros és allò que paguen el conjunt de les concessionàries i el conjunt dels usuaris a Catalunya amb impostos a través de les autopistes. Ull!, a Catalunya no només hi ha una concessionària. N'hi ha més, eh?, algunes de públiques. Almenys se me n'acuden, a mi, dues de públiques: Túnel del Cadí i Tabasa. Hi han altres empreses, n'hi han unes quantes més a part d'Abertis, eh? Però, escolti'm, 320 milions d'euros que podríem dedicar a aquesta feina important.

Hem reunit tres vegades el grup de treball de peatges. Vaig sentir: «Escolti, per primera vegada, perquè ho hem demanat, es reuneix el grup de treball de peatges.» No és cert. S'ha reunit tres vegades durant aquest mandat. I, per cert, el principal propietari d'autopistes de peatge o titular d'autopistes de peatge de Catalunya, que és l'Estat, 57 per cent del total, no hi és. L'hem convidat a ser-hi, a assegurar's amb tothom, i no ha volgut ser-hi.

Hem aplicat un nou sistema de tarifació. I penso que això és molt important. El peatge també pot ser un element regulador de la mobilitat, i hem aplicat un sistema absolutament innovador, progressiu, i jo crec que és punter a Europa, un sistema amb el qual un ciutadà que circuli per aquest 43 per cent d'autopistes de peatge que són de la Generalitat, si reuneix els tres requisits, que són utilitzar un vehicle ecològic, circular amb tres o més passatgers i passar-hi d'una forma habitual, pot arribar al fet que això no li costi absolutament res. Per tant, em sembla que és un element que hem de posar en valor, i espero que vostè ho faci també. Hem demanat al Ministeri de Foment que apliqui aquest sistema en les seves autopistes. De moment, no ho ha volgut fer.

Aportem una quantitat important, entre 40 i 50 milions d'euros dels pressupostos de la Generalitat, per bonificar trams de peatge. L'Estat té compromès per llei aportar-hi 20 milions, i aquest any en els pressupostos generals de l'Estat no els ha posat.

Som els grans defensors dins del conjunt de l'Estat de l'eurovinjeta. Què vol dir, això? Que els vehicles de transport pesat que passen per les nostres carreteres tinguin l'obligació de pagar una quantitat que ajudi al seu manteniment. Això està en la línia de les polítiques de la Unió Europea.

El president de la Generalitat es va adreçar al president del Govern espanyol per demanar-li mesures per superar el greuge que avansessin cap a un nou model de pagament per ús uniforme. I a més també hem reclamat, i ha reclamat, que s'apliqui a les autopistes de l'Estat a Catalunya el nostre sistema de bonificacions de 30, 40. Déu n'hi do!, les coses que fem.

Però permeti'm, senyor Bertran, que dediqui un moment a un dels seus grans arguments, que és que les autopistes estan amortitzades. Escolti, parlem seriosament, parlem seriosament i aleshores potser podrem treure unes conclusions serioses. Això és fals. No és que no sigui veritat. És que és absolutament fals. És com si vostè em diu: «Miri, una família guanya trenta mil euros a l'any, i per tant a final d'any té trenta mil euros.» No, perquè una família, si guanya trenta mil euros, suposo que deuen haver de menjar, que es deuen haver de vestir, que potser a l'hivern han de pagar calefacció, que potser paguen impostos, etcètera. I vostè, els comptes que fa són l'equivalent al que li acabo de dir: una família que guanya trenta mil euros, a final d'any té trenta mil euros.

Perquè vostè no té en compte unes quantes coses. La primera: les concessions s'han guanyat amb uns concursos públics que són oberts i transparents. I si en algun moment això no ha estat així, escolti'm, tots plegats hi tenim responsabilitat, perquè aquesta cambra està per controlar el Govern. Per tant, escolti'm, vostè també hi té alguna responsabilitat, que ha sigut uns quants anys diputat. I no he repassat els diaris de sessions, però no sé si s'ha adreçat gaires vegades al Govern de torn dient: «Escolti'm, aquest concurs està mal fet.» Bé, al Govern de torn! Ull!, que si vostè tingués coneixement d'un concurs mal fet no hauria d'anar només a adreçar-se al Govern; potser hauria d'anar també a la fiscalia, i no tinc coneixement que vostè això ho hagi fet.

És cert que s'han ampliat concessions, però les concessions s'amplien a canvi d'alguna cosa. Això no és gratuït. És a canvi d'ampliar els carrils o del que sigui. En definitiva, beneficis que s'intenta que siguin per a la comunitat.

I no oblidí, senyor Bertran, que vostè utilitza el mateix argument del seu company, o del nostre company, de Ciutadans, que també deia el mateix, no?, que estan amortitzades. Aquí no hi han despeses. No oblidí que hi han despeses d'explotació, que s'ha de pagar personal, que s'ha de conservar l'autopista, que s'ha de reinvertir, que s'han de retornar els préstecs bancaris, que s'ha de recuperar la inversió, que s'han de pagar impostos, etcètera. Escolti, això, expliquin-ho, també, perquè quan agafo aquella pàgina que vostès publiquen en el diari penso: «O no l'ha fet?» –ja no diré un economista, eh?, no diré un economista– «algú que hagi aprovat les matemàtiques de l'ESO» –no cal ser economista– «o ho ha fet algú amb ganes d'emboïllar la troca.» Aleshores, escolti, si volen embolicar la troca, estan en el seu dret, però aleshores permeti també que altres expliquem quina és la realitat al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Bé, escolti'm, això és el que se m'acut amb relació a aquesta primera intervenció. El tema, òbviament, ens preocupa, senyor Bertran. No es pensi que és l'única persona en aquesta cambra que és conscient que Catalunya i que els ciutadans de Catalunya patim un greuge. Fa molts anys que hi lluitem, que intentem resoldre'l, però l'hem de resoldre amb uns instruments que siguin lògics, que siguin uns instruments, si pot ser, contundents, però sempre sobre les bases de la certesa i sobre les bases de tenir el problema perfectament apamat, cosa que em sembla que vostès el tenen una mica difús.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats..., a veure, senyor Recoder, aclarim algunes coses, si podem.

La primera és que la seva intenció de voler mitigar el problema dels peatges a Catalunya és radicalment contrària a les intencions que té l'empresa concessionària, que el que vol és acabar de posar peatges a totes les autopistes lliures de peatges que avui hi ha a Catalunya. Miri, *La Vanguardia* –que és aquell diari que diu que, si les vaques volen, volen–, del 12 d'abril del 2012: «Abertis prevé que todas las autopistas serán de pago en 2020.» És a dir que les que encara no són de pagament, les que..., de Lleida, o les autopistes que encara no són de pagament, volen que siguin totes de pagament l'any 2020. Aquestes són les intencions de la companyia. De la companyia presidida pel senyor Salvador Alemany, que és el principal assessor econòmic del president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas; empresa que té en el consell d'administració exdirigents destacadíssims del seu partit polític, que vostè coneix perfectament.

Respecte al que vostè diu d'aquestes concessions que es van atorgar a partir de concursos oberts i transparents. Es refereix als concursos oberts i transparents del franquisme? Perquè les principals concessions, l'AP-2 i l'AP-7, es van atorgar en ple franquisme. Es refereix als concursos oberts i transparents del franquisme i que després la democràcia ha anat prorrogant un darrere l'altre per la pressió que aquestes empreses concessionàries feien sobre els dirigents polítics?

No només això. Vostè ha posat un exemple amb què el que ha demostrat que no en sap res de comptabilitat, i amb tots els respectes, senyor Recoder, és vostè. Que una empresa tingui trenta mil euros d'ingressos no és l'equivalent als trenta mil euros de beneficis. És a dir, el benefici és els trenta mil euros d'ingressos menys les despeses que vostè ha enumerat. I al final et queden els beneficis, que no són els trenta mil euros, que són els trenta mil euros menys la despesa de la llum, de la hipoteca... I allò que li quedaria a aquesta família per poder estalviar és el que li queda a l'empresa Abertis: de 600 milions d'euros de benefici sobre uns ingressos de 719 milions d'euros. Digui'm una sola

empresa al món, senyor Recoder, que tingui una rendibilitat equivalent a la de l'empresa Abertis. Una. Doni'm una sola empresa al món que tingui una rendibilitat equivalent a la de l'empresa Abertis en un moment de crisi econòmica com el que en aquest moment estem patint.

I, miri, és veritat que les autopistes de peatge van començar al nostre país per un greuge quant a la inversió pública de l'Estat a Catalunya respecte a altres territoris, efectivament. Ara bé, va arribar un moment en què aquestes autopistes ja es van pagar. És a dir, sí que durant uns anys vam patir aquest greuge, vam haver de pagar aquestes autopistes mentre a altres territoris de l'Estat els construïen autopistes gratuïtes, efectivament. Però va arribar un moment en què ja ens vam rascar prou la butxaca i es van pagar. I a partir d'aquell moment és quan havien de ser gratuïtes, és a partir d'aquell moment en què ja estaven pagades. Que l'únic greuge que patim és el de la pròrroga d'aquestes concessions administratives per part del poder polític respecte a aquestes concessionàries. Per cert, totes les pròrrogues s'han fet per part de governs de Convergència i Unió –totes les pròrrogues s'han fet per part de governs de Convergència i Unió. És a dir, no m'atribueixi a mi cap responsabilitat perquè jo no hi era –jo no hi era. D'acord? Aquesta és la realitat.

A partir d'aquí, vostè el que tampoc em pot dir és que el fet que jo coincideixi en arguments amb un altre grup polític m'equipara quant a posicionament o ideologia política amb aquest partit polític. Seria quelcom com dir que, pel fet que vostè i jo defensem igualment la democràcia, vostè i jo tenim exactament la mateixa ideologia política. No té res a veure. Podem coincidir en algunes qüestions i podem discrepar en altres qüestions, que són les essencials, que són les fonamentals, que són les troncals que fonamenten un projecte polític. I, en aquest sentit, em sembla que és un argument molt pobre que vostè posi aquest argument sobre la taula.

D'altra banda, nosaltres evidentment que estem a favor del transport públic. Però és que vostè no em pot dir que justifica 600 milions d'euros de benefici per a una concessionària per tal d'afavorir el transport públic. Escolti'm, per començar, aquests 600 milions d'euros de benefici els podria tenir l'Administració pública, si fossin de gestió pública, aquestes concessions. Com per exemple, Tabasa o Túnel del Cadí. Que, per cert, ja veurem quant duren aquestes empreses propietat de l'Administració pública, quant duren aquestes empreses essent gestionades encara per l'Administració pública, perquè el que sentim i el que llegim a tots els mitjans de comunicació és que vostès el que volen és començar a privatitzar precisament per aquestes empreses, que són les úniques que reverteixen els seus beneficis en noves infraestructures i no se'n van directament a engruixir els comptes d'una empresa privada que té 600 milions d'euros de benefici l'any.

Miri, les dades, si vostè vol que parlem de les dades, publiquin-les –publiquin-les–; sumin totes les inversions que han fet aquestes concessionàries al llarg de tot el període de concessió, més les despeses de manteniment, més, si volen, una rendibilitat empresarial, i compari-ho amb tots els ingressos que han tingut

aquestes concessionàries durant quaranta-tres anys. I llavors parlarem de les dades.

Perquè les dades que nosaltres utilitzem, senyor Lluís Recoder, són les seves. Les dades que nosaltres utilitzem són les de la Declaració de Gelida, declaració signada per moltíssims alcaldes de Convergència i Unió que protestaven pel fet que es mantinguessin uns peatges una vegada ja estaven amortitzades les autopistes. Si són les seves, si nosaltres les hem agafat d'una declaració de Gelida signada per més d'un centenar de municipis del nostre país, molts dels quals eren de Convergència i Unió.

Per tant, si vostè creu que hi ha altres dades, explíquim-les, posi-les damunt de la taula. Si els beneficis de l'empresa Abertis, nosaltres els vam descobrir gairebé de casualitat, perquè a vostès com que se'ls va escapar que aquests senyors pagaven 180 milions d'euros d'impost de societats...

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'acabar...

Uriel Bertran Arrué

...i l'impost de societats –ja acabo, senyora presidenta–, i l'impost de societats és un 30 per cent dels beneficis que tenen les empreses, doncs, al final vam deduir que eren els 600 milions d'euros de benefici, perquè vostès amagaven també aquesta dada. I després va sortir, amb un gest d'honestedat, el director general de l'empresa Abertis i va dir: «Sí, i què?» Bé, «sí, i què?»; doncs, bé, ja sabem qui mana. Ja sabem qui mana a Catalunya, que pot en una reunió –i els que hi estaven presents em poden donar la raó–..., que diu «sí, i què?» i es queda tan ample sabent que ningú li crearà cap problema.

De la mateixa manera que vostès han vulnerat els contractes amb els treballadors públics i els han retallat el sou, de la mateixa manera que vostès han vulnerat els contractes amb entitats del nostre país que els han retallat les subvencions, jo em pregunto: «Com és que l'única invulnerabilitat que hi ha a Catalunya respecte als contractes és la de les concessionàries d'autopistes?» A aquests no se'ls pot retallar res...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...ni un sol euro se'ls pot retallar mentre a tothom se li retalla.

Aquesta és la reflexió que té el país, que fa el país i que vostès haurien de començar a respondre.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Bertran, escolti'm, per descomptat que vostè pot coincidir amb qui vulgui, no? Però permeti'm que posi de manifest que el fet que dos grups tan diferents, com són vostès i el grup de Ciutadans, coincideixin tant en aquest tema és..., simplement és sospitos, eh?, simplement és sospitos. Res més. Aleshores, és una qüestió que en tot cas se l'han de fer mirar vostès, no? I podria ser –podria ser– que la coincidència estigués, diguem-ne, en la frivolitat amb què tracten el tema, eh? Podria ser que estigués aquí. Ho deixo en l'aire. Escolti, que cadascú pensi el que vulgui.

Mirin, jo, el que diu una empresa concessionària, no sé..., no ho sé, i en tot cas m'interessa molt poc. Perquè nosaltres no som una empresa concessionària de res; nosaltres som el Govern de Catalunya. I el Govern de Catalunya està molt per damunt de qualsevol empresa concessionària, per important que sigui, senyor Bertran.

Aleshores, si potser fan una afirmació que els peatges s'han d'acabar estenent, doncs, li diré que la posició del Govern de la Generalitat és que a Catalunya no. Ara, com ja hem manifestat, si el Govern de l'Estat vol començar a estendre el peatge en el conjunt de l'Estat, un peatge que podria ser tou i que podria ser redistributiu, doncs, escolti'm, nosaltres en podem parlar, eh?, en podem parlar. Si volen fer-ho al conjunt de l'Estat, que facin el que vulguin; ara, que aprofitin l'oportunitat, jo els recomanaria, per posar en el mateix paquet els peatges de l'Estat a Catalunya, aquest 57 per cent de vies d'alta capacitat que són propietat de l'Estat i que hi paguem peatge explícit en el nostre país, i que tot plegat serveixi per homogeneïtzar el conjunt dels preus. I d'aquesta manera els catalans, doncs, deixàrem de sentir aquell greuge comparatiu fonamentat que sentim, d'una banda, perquè el preu dels nostres peatges baixaria considerablement, i, d'altra banda, perquè veuríem que els veïns també n'estan pagant.

Escolti'm, jo no sé, vostè, senyor Bertran, si és influenciable o si és pressionable, eh?, no ho sé. En tot cas, jo no ho sóc –jo no ho sóc. I suposo que no té cap motiu per insinuar que ho sóc. Jo no ho sóc. No ho sóc ara ni ho he estat al llarg de la meua vida política. Per tant, escolti'm, a mi una empresa..., l'escolto com les escolto totes, però al final els que acabem prenent les decisions som nosaltres. El Govern de Catalunya és una cosa massa important perquè vulgui veure la seva acció interferida per decisions i per pressions d'empreses privades com vostè suggereix. Per tant, senyor Bertran, li prego que sigui una mica més polit en les seves afirmacions en aquest sentit.

En segon lloc, escolti'm, vostè ja no afirma amb la mateixa contundència que ha fet en la primera intervenció i que fan en els seus anuncis als diaris que les nostres autopistes han estat amortitzades no sé quantes vegades, perquè ja ha fet l'exercici, ja ha fet l'exercici de començar a restar, cosa que no feia abans, les amortitzacions, el retorn dels préstecs, el manteniment, les reinversions, els sous, etcètera.

Per tant, ja comença a matisar. Ja comencem a anar bé. Perquè aleshores, a base de situar el debat en els seus justos termes, podrem començar a entendre'ns.

Però que consti que he entès que a la segona intervenció ja matisa la primera. Anem bé. Per tant, les autopistes no han estat amortitzades no sé quantes vegades: vuit, trenta-dos, i tot allò que vostès han publicat al diari. Escolti'm, si ho va dir la Declaració de Gelida, doncs, ells deuen saber d'on ho treuen. En tot cas, això no és el que diu el Govern de la Generalitat, al qual represento jo, com a conseller de Territori i Sostenibilitat, i en aquest moment represento des d'aquesta tribuna. Prengui's l'afirmació amb tota la solemnitat que confereix el moment i el lloc.

Senyor Bertran, escolti'm, no puc deixar de retreure-li aquesta sobtada passió per aquest tema, eh?; una passió, doncs, molt lloable, i que comparteixo en l'objectiu, no en les formes. Però em permetrà que li retregui que, escolti'm, en els últims anys vostè ha estat molt callat, eh?, vostè ha estat molt callat. Vostè va ser diputat de govern, vostè va ser un diputat que va recolzar el Govern d'aquest país, i no li recordem intervencions ni accions per intentar resoldre aquest greuge que patim catalans i catalanes.

I, per últim, escolti'm, pròrroques. Les pròrroques que han viscut totes les concessions, les de la Generalitat, les que hem donat nosaltres i les que ha donat l'Estat a les seves autopistes, han sigut pròrroques transparents. Altra cosa és que hi estiguem d'acord o no hi estiguem d'acord. Jo personalment i el nostre grup hem discrepat en algunes d'aquestes pròrroques.

Recordo, per exemple, doncs..., jo era diputat a Madrid en aquell moment, i quan es va fer la pròrroga de l'autopista del Maresme, aquella que es va inaugurar l'any 69 –sí, en plena època franquista, té raó–, aquella autopista que va permetre, doncs, que els mataronins poguessin anar per una via ràpida i que en aquell moment va representar un element de progrés. El problema és que ara, passats quaranta anys, encara tenim el peatge allà. Aquest és el problema. Però es va prorrogar aquella autopista, i va continuar per poder continuar la inversió nord enllà. Bé, escolti'm, això va ser una decisió que es va prendre justificada amb una nova inversió en la qual nosaltres vàrem discrepar. Però, en tot cas, escolti'm, la realitat està allà, els papers estan allà, els documents estan allà i estan, per descomptat, a la seva disposició.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors diputats.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió, amb una alteració de l'ordre del dia.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que el debat del punt número 10, que és la interpellació al Govern sobre la centrifugació de part del deute del Govern de l'Estat cap a les comunitats autònomes, es pugui substanciar a continuació del punt número 11 com a darrera de les interpellacions.

Sembla que hi havia acord i, per tant, els demano si hi ha assentiment dels que som presents. Sembla que sí? *(Pausa.)* Bé, doncs, queda modificat l'ordre del dia.

Interpellació

al Govern sobre el futur del model sanitari
(tram. 300-00168/09)

I passariem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el futur del model sanitari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Moltes gràcies, president. Conseller, hem assistit aquests dies i estem assistint amb perplexitat i molta indignació a la més gran escapçada de drets en matèria de salut que mai s'ha conegut en democràcia. Van començar-ho vostès aquí a Catalunya i ho continua el Govern del PP a l'Estat.

Recordi que l'article 23 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu primer apartat, diu que totes les persones tenen dret en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública en els termes que estableixin les lleis. No li hem sentit parlar defensant-lo, aquest article, conseller. Sí que ha parlat d'estendre mesures de copagament, i també justifica sense cap problema l'establiment de taxes com la de l'euro per recepta. Aquests són els termes que vostès entenen que s'han de desenvolupar les lleis que ens mana l'Estatut?

Aquests dies el president Mas parlava en una entrevista a una televisió privada que no entenia que si a tot Europa hi havia copagaments en sanitat per què a Catalunya no ho havíem d'introduir. Doncs, la resposta jo crec que és clara, no? S'han d'introduir copagaments perquè ho diu l'Estatut, perquè ho diu la Constitució, perquè ho diu la Llei general de sanitat a Catalunya i perquè ho diu la Llei d'accés als serveis sanitaris públics a càrrec del Servei Català de la Salut, aprovada per unanimitat en aquest Parlament l'any 2010. I, a més a més, gaudim dels millors serveis amb un cost més baix. Si us plau, conseller, digueu-li al president, expliqueu-li aquests fets perquè sembla que no ho doni per entès.

Ens hauria agradat sentir-lo parlar en aquesta entrevista que la nostra diferència amb Europa és la protecció dels drets de la salut i que per això ho hem d'incor-

porar a la nostra llei més important, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya –ho vam incorporar, no ho hem d'incorporar–, que situaria la salut a Catalunya com un signe identitari real. Però no es va expressar en aquests termes i, en canvi, el vam sentir lamentant-se pel que es gasta –ja portem dos pressupostos–, i no el vam sentir parlar de com podem gastar millor. Jo crec, conseller, que vostès s'han perdut en la immensitat de la queixa i ens temem que la lluita política actual i segurament la dels propers anys a Catalunya, a l'Estat i a Europa se centrarà precisament al voltant del dret universal a la salut.

D'una banda, estan els grups socials i polítics que la consideren un dret humà, establert per la Declaració dels drets humans de les Nacions Unides al seu article 25, i, d'altra banda, els que volen que la salut sigui únicament i exclusivament un servei necessari per a l'individu i, per tant, una possibilitat de negoci, com es pot desprendre de les diferents declaracions fetes per l'Organització Mundial del Comerç. La diferència entre un dret humà i un servei és que el primer és i ha de ser universal i tothom ha de tenir dret a gaudir-ne, mentre que al segon només hi té l'accés garantit aquell que ho pot pagar o aquell a qui l'Estat li ho facilita.

Vostè, conseller, sap tan bé com jo que la salut és un sector econòmic molt important, on en aquests moments hi ha forts interessos per part d'empreses asseguradores i de capital risc per entrar-hi, en aquest sector, o per ampliar-hi la seva participació ja existent; capitals que ja han abandonat el sector immobiliari i que necessiten invertir en altres sectors, i el de la salut és essencialment atractiu per a ells. El que passa és que ara ja no es conformen amb les activitats complementàries, ara en volen més –activitats complementàries a l'hospitalització, parlem. I vostès, actuant com actuen, a vegades –i dic «a vegades»– semblen els seus representants.

La diferència, conseller, entre les polítiques en matèria de salut que defensa la dreia a l'Estat i les que els socialistes volem per a Catalunya està precisament en la defensa dels valors. I defensant els valors defensem també l'austeritat, però l'austeritat entesa per a tothom. Polítiques de salut o negocis amb la salut, vostès ens han de dir amb claredat de quin costat estan. No es pot construir un projecte de país només amb retallades i seguint únicament i exclusivament criteris de caixa.

Parlant de caixa –no de «la Caixa», de «caixa»–, dels tres grans sistemes sanitaris universals, els que es financen per impostos són els més barats, vostè ho sap. Als Estats Units el model majoritari d'assegurament privat suposa una despesa global sanitària o una inversió en salut del 17 per cent del PIB, però amb un 13 per cent de la població sense cap tipus de cobertura. Els models que depenen de la seguretat social, com els que teníem aquí abans de la Constitució, que són els casos d'Alemanya i França, suposen una despesa sanitària a l'entorn d'entre l'11 i el 12 per cent del PIB i deixen sense cobertura més d'un 1 per cent de la població. Aquí ho havíem corregit, això. I els models dels estats que tenen sistema nacional de salut universal i finançat per impostos –Suècia, el Regne Unit–

estan gastant entre el 10 i l'11 per cent, i a Espanya, l'Estat espanyol, havíem aconseguit arribar al 9 per cent. Ni la senyora Thatcher amb majories absolutes va poder canviar el sistema nacional anglès, ni ella.

A Catalunya la despesa és encara més baixa i està situada pels volts del 7 per cent de la despesa sanitària global. I la despesa sanitària pública està per sota del 5 per cent, l'han fet baixar per sota del 5 per cent, sempre parlant a preus de mercat, que són les xifres que estandarditza Economia per tal de calcular els seus pressupostos. En canvi, els resultats en qualitat, equitat i eficiència del nostre sistema estaven entre els deu millors del món, ens situava el nostre país entre els deu millors del món.

A més, a Catalunya l'atracció del sistema sanitari ha reforçat el model de recerca biomèdica i d'innovació que arrossega sòlids sectors empresarials de veritat, no especulatius, seriosos i forts, que volen invertir en el sector per tal de generar un valor afegit de futur.

Digui'm, conseller –i amb això acabo–, quines són, doncs, les raons per reconvertir aquest sector que funcionava? Creu que són raons ideològiques, conseller? Després de la convalidació del real decret llei, què farem a partir d'ara? Digui'ns-ho, si us plau.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, president. Diputat, bé, no per insistir l'assistirà la raó, eh? Per diferents qüestions. Primera, perquè sap tan bé com jo que aquest Govern i aquest conseller defensen un sistema nacional de salut com el que tenim, com el que defineix la Ley general de sanidad a l'empara de la Constitució i com defensa la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Per tant, un sistema sanitari que es basa en el fet que el dret no neix de la condició econòmica de ningú, ni de la seva condició de contribuent o no contribuent a determinades instàncies d'assegurament social, sinó que neix del dret de ciutadania i, per tant, a partir d'aquest dret, nosaltres creiem que no ha d'haver-hi cap qüestió més que limiti el tenir dret a l'atenció sanitària, que és el dret universal, dret a l'atenció sanitària.

I, per tant, a partir d'aquí s'han d'establir els mecanismes legals que determinin com s'accedeix a això en funció, primer, de quines obligacions tributàries té un en funció del nivell de renda, quines aportacions específiques ha de fer amb la utilització dels serveis sanitaris, com qualsevol altre sistema nacional de salut. Per tant..., i que jo sàpiga, fins avui no hem fet cap modificació d'aquestes. A mi m'hauria agradat fer unes quantes modificacions d'això. La primera és la que jo volia que fes el Govern de Madrid, que és fer per *real decreto ley* allò que havia de fer, que és dir: «Escolti'm, abdiquem de la seguretat social com a

element d'acreditació d'un dret», i anem simplement a allò que jo defensava en la meua intervenció en les interpellacions de fa quinze dies, que simplement amb el meu DNI i el meu passaport o amb la meua certificació de naixement ja tingués dret a tenir la targeta sanitària.

Però, miri, aquesta és una cosa que jo he denunciat abans i continuo denunciant: nosaltres, malgrat que ara ens fa la impressió que el *ministerio* ha fet una transgressió absoluta, si vostè... I això ho coneix molt bé, senyor Sabaté, això és com es demana una targeta sanitària en aquests moments al CatSalut, que és com s'ha demanat sempre. Miri què demana, miri el que demana. Demana que vostè porti..., i a més li ha passat a un col·laborador meu fa pocs dies; ha tingut un fill, ha anat a buscar la targeta sanitària i li han dit: «Sí, sí, porti vostè, si us plau, la seguretat social que el posarem com a beneficiari.» Ara, i no per entrar en vigor aquesta llei. Miri els papers que s'han d'omplir, que demana, miri el que demana –miri el que demana–: fotocòpia del passaport o document identificatiu del país d'origen –si és una persona de fora–, fotocòpia del llibre de família, fotocòpia del document d'afiliació a l'INSS, la targeta de la seguretat social i volant d'empadronament per a aquells que no tenen cotització a l'INSS. I marca clarament que hi ha unes persones que tenen dret a l'atenció sanitària per la via de la universalització, Llei 21/2010, i uns altres que ho tenen per la via de ser cotitzants a l'INSS, i després els seus corresponents beneficiaris.

Per tant, tenim un sistema que cal reformar i jo sóc el primer que m'agradaria que aquí simplement posés que el que haig de portar és el DNI, el passaport o el certificat de naixement i res més. I això no és així. I el que ha fet el Govern de Madrid és fer més èmfasi encara amb això, que és pel qual nosaltres vam mostrar el nostre desacord al Congrés dels Diputats, fer més èmfasi amb aquest sistema. Perquè en el moment que vam fer les lleis d'universalització, aquest Parlament de Catalunya i el Parlament de l'Estat haurien hagut d'automàticament, al dia següent, portar el reglament de com s'aplicaven les lleis d'universalització del sistema, i no ho vam fer. Vam fer les lleis d'universalització del sistema i no vam retocar el reglament, i continuem tenint el reglament aquest –hi insisteixo–, que l'única modificació que fa en el seu moment positiva és incloure que les dades de l'assegurament poden ser el fet d'aplicació de la Llei 21/2010, que sap vostè molt bé que és la Llei d'assistència sanitària de Catalunya.

Per tant, ara el que no podem exigir..., allò que és el que teníem. I jo crec que, d'alguna manera..., i jo crec que ho compartim. Vostè estarà d'acord amb mi que hauríem de fer tota posició clara i rotunda que el sistema d'accedir a la targeta sanitària d'un ciutadà del nostre país sigui simplement per dret de ciutadania, i després, tal com vaig dir, aquells que no tenen el seu dret de ciutadania parlem de com els resollem la seva acreditació a l'hora de rebre atenció sanitària. Però, hi insisteixo, el mecanisme que el Govern de l'Estat fa èmfasi i aprofundeix encara més és aquell que ja teníem. I nosaltres el que li demanàvem al Govern de l'Estat és que abandonés el mecanisme de la seguretat social i anéssim

al dret de ciutadania i, a més a més, per escrit. I això és el que no ens va ser acceptat. I, per tant, amb aquestes dinàmiques que teníem amb el Govern de l'Estat, que jo exposava fa quinze dies, volíem que això fos un condicionant perquè, d'alguna manera, aquesta lectura que comparteixo, que aprofundim més en un dret nascut de l'assegurament que no amb un dret de ciutadania, doncs, no fos tan marcada.

Evidentment que això podríem debatre conceptualment i els sistemes nacionals de salut no vol dir que la prestació, el servei, no hagi de tenir una contraprestació econòmica per part d'aquell que utilitza el servei sempre que les barreres que s'estableixin no lesionin l'accés a aquest dret. I això hi és a molts sistemes nacionals de salut, siguin models nacionals de salut, o models universals de seguretat social, o siguin models de salut com l'anglès, que, per cert, es paguen unes quantes lliures –unes quantes lliures– en aquests moments pels medicaments. Per tant... I això amb quina finalitat? Amb la finalitat de preservar la factibilitat econòmica de poder prestar el servei que aquest dret reclama.

Per tant, el fet de posar recursos addicionals a un sistema sanitari és una qüestió que està a tots els sistemes sanitaris. A mi m'hauria agradat singularitzar que Catalunya, com vostè diu molt bé, tingués el fet diferencial que fos l'únic país del món on no s'aportés res per l'atenció sanitària per part de l'usuari, el primer, però la realitat és que amb allò que disposem no ens podem permetre satisfer tots els drets si no disposem d'una miqueta més. I també podríem discutir d'on han de venir aquests recursos. I, de fet, ja ho fem.

Hi insisteixo, tenim un sistema nacional de salut, un sistema nacional de salut que per nosaltres no està en qüestió; un dret d'atenció sanitària que no està en qüestió; que ens agradaria que el dret, hi insisteixo, no continués sent –com era, i com es reforça que sigui– per via de la seguretat social, i ens agradaria que fos merament per dret de ciutadania. I, per tant, en aquest sentit, continuem en la posició que estàvem, i per aquesta raó vam rebutjar el famós *real decreto ley*, que, hi insisteixo, no modifica res d'això –excepte per als immigrants i la gent estrangera resident a Espanya, el mecanisme per obtenir la targeta.

Per altra banda, continuo pensant que les fórmules de coparticipació en la despesa sanitària per part dels usuaris –sempre que això no els exclouï de l'accessibilitat i sempre que això no els arruïni si han de rebre atenció sanitària–..., crec que, si hi són i estan amb la finalitat de mantenir aquest sistema que tots volem mantenir, doncs, evidentment, persegueixen la finalitat de mantenir-lo, no una altra.

Jo, d'altra banda, sí que..., per molt que vostè hi insisteixi, aquests «capitals estranys» que volen entrar en el sector sanitari, etcètera... Escolti'm... Bé, jo ja sap que no sóc partidari de parlar de l'anterior període i, per tant, no en parlaré. Jo li puc assegurar que en aquest actual període nosaltres no donarem a cap capital risc, eh?, a gestionar cap cosa estrangera de prestació sanitària amb un sistema que, per cert, ho permet, eh? –per cert, ho permet. No estem fent res que no

permeti la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya; per tant, ho permet. Però no ho farem per moltes raons: perquè entenem, com vostè, que el capital risc no és allò que precisament es vulgui quedar en una funció social i, per tant, segurament, si aquestes condicions continuen sent les que són, no som partidaris que la prestació de serveis sanitaris no estigui assumida per entitats que gestionen serveis sanitaris que estiguin finançades per aquestes vies.

Per tant, no continuem fent-hi voltes, perquè jo crec que el moviment es demostra caminant i em fa la impressió que en el temps que portem jo no he vist encara cap entitat d'aquest tipus que diu vostè que hagi entrat en el sistema sanitari; si no és que hi ha entrat perquè ja estava acordat prèviament; i això sí, que li reconec que hi ha entrat perquè hi havia un acord previ. Per tant, a partir d'aquí, no hi entrarà ningú més, eh?

Nosaltres hem de fer les coses perquè tenim els recursos suficients; no necessitem més estructures de gestió en el sistema i, per tant, el nostre compromís és mantenir, dins dels límits de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, el sistema sanitari tal com el tenim en aquests moments. Podem anar especulant, eh?, però va passant el temps i les especulacions, ho torno a dir, continuen sent hipòtesis que després no és possible transformar-les en tesis.

Per tant, nosaltres defensarem aquest model sanitari català, que creiem, a més a més, que té alguns elements propis del nostre país i que no hem de barrejar-lo amb altres models sanitaris que busquen solucions diferents i que, a més a més, hi ha una certa tendència a voler homogeneïtzar-los en la manera de fer anar les coses. Evidentment, des del punt de vista dels drets, doncs, això és un tema que d'alguna manera ha de tenir una certa homogeneïtzació, però sí que, en la manera de fer les coses, nosaltres ens mantindrem en aquest model. I, hi insisteixo, no ens hem mogut d'aquest model mai, que jo sàpiga, eh? Potser –segurament– no en tinc la percepció adequada, però jo li puc assegurar que, per la percepció que en tinc, ningú s'ha mogut d'aquest model sanitari.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, ara té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, president. Miri, conseller, sentint-lo no m'ha deixat tranquil, perquè jo li preguntava el que pensaven fer i m'ha parlat d'uns requisits administratius per a traure una targeta sanitària que perilla, eh?; el reial decret ho deixa aquí. Jo li parlava a partir d'aquí: li he parlat de valors, li he parlat de sistemes d'accés, li he demanat posicionaments al respecte. I no em contesta. Conseller, jo crec que el seu Govern, davant de la situació que hi ha aquí i que hi ha hagut a l'Estat aquests dies, amb la convalidació d'aquest reial decret llei..., el seu Govern no n'és conscient, o no pot ser consistent, o tal vegada no és solvent, perquè s'oblida dels

mandats estatutaris i justifica el que és injustificable. Capitals..., però si vostè sap tan bé com jo tot això dels capitals –ho sap perfectament. I no parlem, probablement, de les qüestions que hagin passat a Catalunya, sinó que parlem d'un tema d'estat, perquè parlem de què farem amb aquest reial decret llei convalidat; què farem aquí, a Catalunya, al respecte.

I em fa la impressió, conseller, que, tal com m'ha dit i tal com ha parlat vostè..., i que a vegades parlem de vostè i jo, quan hem de parlar d'altres coses, no?: hem de parlar del sistema, hem de parlar del Parlament i hem de parlar de política. Crec que es troba còmode, amb aquest discurs que no hi ha diners. Vostès poden escollir. Com... (*Veus de fons.*) Sí: sí que ho diu; perquè em diu que, d'alguna manera, tenim el que tenim. És cert: tenim el que tenim perquè vostès han prioritzat una manera de fer les coses. I vostè just reconeixerà que, per racionalitzar aquests recursos públics, el nostre grup sempre ens hem mostrat disposats a parlar-ne, sempre, en temes de salut. I ho sap des de la primera compareixença –des de la primera, que pot mirar la transcripció, on li vam demanar acords de legislatura, no ho recorda?–, fins avui; sempre li hem mostrat la nostra predisposició. Però sap que pot comptar amb una predisposició a buscar acords en salut, però no pot comptar amb la nostra adhesió indestructible a les seves polítiques; no podem estar-hi d'acord. I, a la pràctica, el seu Govern avança cap a un model molt més car, i vostè ho sap. I menys equitatiu –i menys equitatiu.

Potser hauríem de parlar de què vol dir «copagament», conseller. «Copagament» no és la farmàcia; estem parlant de l'accés. I quan vostè reduïx la possibilitat d'accedir, a determinades persones, als serveis perquè no tenen mitjà públic o perquè se'ls dificulten determinats aspectes per a arribar-hi, està posant traves, està fent i obligant al copagament. O no és copagament, aquella part del dentista que no està coberta? O no és copagament, aquesta part del podòleg que ara surt? O no són copagament, moltes altres qüestions de salut que no estan al catàleg? Això és un veritable copagament. Diem que no s'avanci més en aquests copagaments. I no parlem de farmàcia, perquè hi ha altres maneres de fer les coses.

Mire, des del reconeixement de la dura situació econòmica i financera actual i les imposicions d'Europa de reducció del dèficit i del deute, cal fer emergir la realitat i pactar les reformes a curt i mitjà termini. Fem la impressió que estem totalment improvisant. No cal canviar el model universal en salut –i vostè ho sap–, que a la llarga és més barat. Estàvem molt endarrerits, aquí; ens vam posar a to en algunes coses. Si parla de treballar amb els recursos que té, per què no ho fa utilitzant els instruments que té al seu abast? Sap perfectament que això li permetrà fer ajustos, amb riscos i dificultats, en lloc de retallades lineals indiscriminades, en algun aspecte, i amb total inequitat territorial. No és el mateix un ciutadà de l'Ebre que un ciutadà de la Diagonal.

Conseller, situï la inversió en salut pública al 5 i mig per cent del producte interior brut; no és cap desgavell. Si baixa el producte interior brut, baixarem

l'aportació: hi estem d'acord. Però situe aquesta cota de creixement. I un cop hagi decidit, i està a les seves mans fer-ho —està a les seves mans fer-ho—, quina part de la riquesa volen destinar a salut pública, promogui i impulse al territori el finançament amb base territorial i capítativa: a tot el territori. Un sostre de despesa sap vostè que es pot administrar molt millor que una retallada lineal. I vostè sap que les dos coses no són el mateix.

Promogui un codi de bon govern a les institucions sanitàries i recuperi el lideratge de les empreses públiques, conseller, per tal d'evitar la visió particular d'aquells en qui ha confiat i que pretenen tenir la llum de la veritat. Coneix les missives adreçades pel president del Parc de Salut Mar als seus treballadors? No deixen massa bé el Govern de la Generalitat, quan demanen autonomia de gestió avalats únicament i exclusivament pels cinc mesos d'experiència. N'és conscient, d'aquesta situació? És molt greu. Això defineix un model.

Conseller, recupere el lideratge de les empreses públiques més emblemàtiques: ICS, Parc de Salut Mar i Clínic i Sant Pau, que ara tenim un president polivalent que acumula poder. No es pot permetre més relliscades en aquestes institucions, conseller. Per als socialistes la salut és un valor social de primer ordre, més allà d'una circumstància individual. La defensa d'aquests valors és el que ens motiva a denunciar aquesta desafecció que tenen vostès del sistema sanitari públic.

Quins objectius en matèria de salut pretén assolir el seu Govern, conseller? Presentarem moció al respecte per mostrar el nostre posicionament.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Miri, senyor diputat, no confonguem amb el percentatge del PIB, que hi estic d'acord, eh?, estaria d'acord que, com més participació de la despesa sanitària tinguem en el PIB, millor. Però és que una part important del PIB l'hem de destinar a tornar diners que devem. Per tant, aquesta és una realitat que és la que és. No solament hem de parlar de destinar el PIB a la despesa, sinó que una part del PIB l'hem de destinar a tornar diners. Per tant, això tinguem-ho present.

Però, miri, jo no tornaré al debat de prioritzar. El 70 per cent del que disposa la Generalitat està destinat a les tres polítiques socials; i, dins d'això, el 40 per cent és salut. I això és el que és. I segurament vostè insistirà en el contrari, però si hi ha cent, quaranta ho destinem a sanitat. Aquesta és la realitat.

Jo crec que el que fem amb aquest decret..., està clar el que hem fet. El dimarts el Govern va acordar por-

tar aquest decret al Consell de Garanties Estatutàries per actuar en conseqüència, eh?, perquè entenem que vulnera moltes de les competències d'aquest país i del nostre Govern. I, per tant, entenem que, com a conseqüència del que dictamini el Consell de Garanties Estatutàries, actuarem en aquest sentit. Per tant, això és el que estem fent, que és el que ens toca fer.

Crec que nosaltres defensem amb claredat el sistema nacional de salut. Vostè ho interpreta en un sentit contrari i nosaltres ho defensem per les accions, i les accions són aquestes que li dic. I també defensem determinades lleis, no rebutjant-les sense obtenir res a canvi, sinó... hi hem votat en contra, però hem obtingut, per exemple, coses que vull recordar: que la medicació de dispensació hospitalària ambulatoria no estigui sotmesa a copagament, que hi hagin limitacions i topalls en el pagament de pròtesis, en el transport sanitari no urgent, etcètera. I encara i així, obtenint-ne això, per a nosaltres la major era el model sanitari, el capítol I del *real decreto ley*; per això hi vam votar en contra en el Parlament de Madrid i per això ho portem al Consell de Garanties Estatutàries. I, per tant, això és el que estem fent.

Per altra banda, home, no em demani segons quines coses, senyor Sabaté. No em demani que lideri les empreses públiques quan l'única empresa pública que ha fet dèficit, que és Sant Pau, la intervenim. Per tant, la resta segurament ha fet la feina bé. No em parli de l'Hospital del Mar, on sap vostè perfectament quina és la situació econòmica de l'Hospital del Mar, després d'un consorci on algú que havia d'aportar els diners deixa d'aportar-los. No em parli de l'Hospital de Sant Pau, que l'hem d'intervenir, amb unes conseqüències econòmiques determinades, derivades de decisions que no són nostres. Per tant, escolti'm, estem liderant les coses i estem agafant el toro per les banyes, intentant arreglar-les de la millor manera possible i sense posar en perill res, i sense posar en perill la confiança que els ciutadans han de tenir en el nostre sistema sanitari.

Per tant, totes aquestes coses les estem fent. Queda molt bé això de «lideri, lideri»... Escolti'm, liderar és que les entitats assoleixin els resultats qualitius i quantitatius; liderar és que allà on hi ha un problema s'hi intervingui i s'actui sobre el problema, assumint les conseqüències que toqui; liderar és assumir el que un defensa, eh?, que les entitats de dret públic de la Generalitat de Catalunya que presten serveis sanitaris tinguin l'autonomia de gestió suficient per ser més eficients —i vostè sap molt bé que, com més elasticitat es tingui, si hi ha el control adequat i el rendiment de comptes, s'és més eficient, segurament.

I, per tant, jo crec que en una situació tan enormement complicada com la que tenim..., sap perfectament que la nostra política ha quedat molt clara. No em parli de no preservar la recerca. Jo sempre he defensat que, sense recerca biomèdica, en el nostre país no millora la salut pública i no millora l'atenció sanitària. Al final ens hem vist amb l'obligació, malauradament, d'haver de cercar acords en l'àmbit dels proveïdors sanitaris respecte a les condicions laborals per a dos anys, que és això el màxim esforç que s'ha fet per a la contenció

de la despesa i, no ho oblidem –no ho oblidem–, la contenció de la despesa en el tema de farmàcia, ajudats per les decisions del Govern de l'Estat, l'anterior Govern i aquest Govern, i també per una política continuïsta de les polítiques d'utilització adequada dels medicaments. I aquesta és la realitat.

Llavors, no donem la impressió que això és un desgavell, perquè no ho és. No donem la impressió que hi ha gent a les empreses públiques i consorcis que lideuen les coses i que el conseller estigui a darrere. Jo li puc dir que totes les empreses públiques estan allà on estan, tenen els resultats adients, han de rebre situacions d'ajuda diferents per la situació prèvia que tenien. I això és el que hem fet a l'Hospital del Mar, com farem en el cas de Sant Pau. I, per tant, això és el que estem fent. No volem generar cap inquietud als ciutadans de Catalunya, no volem generar cap inquietud a un partit ni a un grup parlamentari com el seu, que creiem que comparteix molt més del que diu que comparteix des del punt de vista del sistema sanitari del nostre país. I, per tant, escolti'm, tothom té problemes, el que ve després intenta resoldre'ls i aquesta és la situació.

Però els ciutadans d'aquest país poden estar absolutament tranquils amb el seu sistema sanitari públic, que aquest any aquest sistema sanitari públic, malgrat l'esforç que haurem de fer, no es veurà afectat des del punt de vista d'ajustos econòmics en l'atenció sanitària; i que hem intentat protegir els interessos dels ciutadans, hem intentat protegir-los el màxim possible, davant d'aquest *real decreto ley*. Les mesures més lesives les hem intentat apaivagar; hem tingut l'acceptació per part del ministeri d'això en la negociació, i no hem obtingut el que esperàvem: que definitivament tinguéssim un reglament de dret a l'atenció sanitària i no tant de dret d'assegurat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpe·llació

al Govern sobre el nou pla de mesures
(tram. 300-00170/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el nou pla de mesures. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, president. Els comunico que algú s'ha deixat una carpeta sobre els temes de CatSalut. No interpe·llaré sobre la matèria, conseller. I, per tant, agafaré la meua carpeta i l'interpe·llaré sobre... No, no, li dic que algú s'ha deixat una carpeta –dic– en la interpe·llació anterior, no sé si el conseller o el...

El vicepresident primer

Pararem el temps per motius logístics. *(Pausa.)*

Joan Herrera Torres

He llegit gairebé tot, amb una mirada ràpida, i, vaja, la propera interpe·llació ja saben sobre què anirà.

Dit això, gràcies, president. Senyor Mas-Colell, hem presentat aquesta interpe·llació per una raó molt simple: vostès han presentat el tercer paquet de retallades, i els he de confessar que ens han tornat a decebre. Per una raó: perquè van aplicar el primer paquet de retallades i van dir que estabilitzarien les finances, calmarien els marcats i ens en sortiríem de la crisi. Van aplicar el segon i van dir el mateix. I avui, quan Europa comença a girar entorn a les polítiques de retallades, vostès continuen aplicant les mateixes receptes. Quan es constata el fracàs de l'austeritat, vostès, sobre l'austeritat, sobre les retallades que plantegen, més retallades.

I no em sembla raonable ni intel·ligent, i expressa una falta de sensibilitat social. Després del fracàs de l'austeritat proposen més austeritat. I avui, lamentablement no els veiem amb capacitat per vostès mateixos de girar, de girar i dir «prou» a aquesta austeritat obsessiva, malaltissa, que es planteja des de Brussel·les, que es planteja des de Madrid, no els veiem amb capacitat de dir «prou», perquè els lliguen massa interessos a favor de molt pocs, i perquè, des del nostre punt de vista, els lliga un cert ideologisme o dogmatisme conservador que no els permet rectificar.

Avui, quan vostès deien el Pla d'ajust del senyor Rajoy, fa tan sols unes setmanes deien que era un pla trampós, que només representaria un estalvi de 150 milions d'euros. Però, curiosament, amb pocs dies van arribar a la conclusió que el pla del senyor Rajoy sí que servia, i van arribar a aquesta conclusió perquè simplement no tenen la capacitat de fer el gir de cent vuitanta graus que el moment necessita.

Vam tenir, per tant, un altre..., com deia en Joan Boda, un altre dimarts de patiment, després dels divendres de dolor, i el que ens vam trobar, en definitiva, és un altre pla d'ajust, el reiterat pla d'ajust. Redueixen el sou dels empleats públics de nou, però, a més, no es queden aquí: plantegen el doble copagament sanitari, augment de les ràtios a les escoles, pujades de taxes universitàries i, naturalment, incorporen collita pròpia amb l'augment de taxes a l'FP, fent que a molts joves que estan al carrer o estan a casa seva els sigui, també, més difícil accedir a l'estudi, estigmatitzant-los amb les declaracions de la consellera Rigau. No encaren el drama que hi ha als centres especials, després que el Govern de l'Estat hagi retallat dràsticament l'aportació i fent, en definitiva, que persones amb una necessitat d'atenció especial no tinguin els recursos, precisament, per a la formació, com es denunciava a l'Arc de Triomf aquest cap de setmana, i ens quedem que..., en polítiques de lluita contra l'atur, ens trobem amb les partides més marginades dels pressupostos, afegint encara més patiment i més dolor.

Es produeix una reducció de les subvencions a totes les entitats, a totes les polítiques socials. Les organitzacions dedicades a polítiques de cooperació no se'n surten. I com si això no fos poc, afegeixen en el paquet l'escenari de privatització d'ATLL i de Tabasa. I d'ATLL per equiparar-nos a la senyora Esperanza Aguirre, que ja ha privatitzat el Canal d'Isabel II, privant, en aquest cas, a la Comunitat de Madrid de l'instrument per fer polítiques públiques en matèries d'aigua, i, per tant, situant Catalunya, en polítiques d'aigua, amb unes polítiques d'aigua que es fan en funció del negoci que fan alguns i no pas en la gestió de la demanda. I després, obrint la porta, òbviament, a la privatització de Tabasa, just quan hi ha un fort debat entorn en matèria de peatges, just quan necessitem instruments públics, precisament per a la gestió de la mobilitat, vostès el que fan és obrir la porta, precisament, per a la descapitalització d'aquest país, i segurament perquè alguns continuïn guanyant tant com fins ara.

S'ha de reconèixer, però, conseller, que en la seva compareixença hi va haver dos elements nous: el gir retòric del president i una nota d'humor –una nota d'humor. Començaré pel gir retòric. En el gir retòric el president va dir que en aquest cas estaven obligat a fer-ho. Fins ara ho feien per gust, però ara ja diu que estan obligats a fer-ho. Fins ara deien que l'únic camí era el de les retallades, però ara diuen que la culpa és de Madrid i de Brussel·les. Abans era del tripartit, se'n recorden? La qüestió és sempre de centrifugar: la responsabilitat és dels governs anteriors, o ara és de qui els mana. És clar, tenen el problema, amb aquest gir retòric, que vostès són executors materials, però són autors intel·lectuals, perquè vostès han estat autors intel·lectuals, la seva família política a Brussel·les, vostès han estat autors intel·lectuals aprovant la Llei d'estabilitat pressupostària que permet la intervenció sobre la Generalitat; Convergència i Unió hi ha votat a favor. Bé, ara a Madrid ja ho saben; fan sovint partit de lobby, no fan de partit nacionalista o catalanista, com bé reconeixia Oriol Pujol en unes declaracions fa un any.

Però el més preocupant va ser la nota d'humor, de broma, jo hi afegiria de broma de mal gust. Van dir: «Les retallades que fem no afecten el moll de l'os, no afecten la qualitat dels serveis.» És una broma de mal gust. Només algú que no ha estat ni és i pensa que mai serà usuari dels serveis públics, de la salut, de l'educació, de les prestacions socials, pot dir que les retallades que estan fent no afecten el moll de l'os. El que li reconec que va ser de traca és escoltar el president parlar de l'austeritat obsessiva; va ser, fins i tot, entenedor; tinc tants talls, tantes declaracions, tantes rodes de premsa, tantes afirmacions en el diari de sessions dient que aquest era l'únic camí –d'ell i de vostè–, que, és clar, va ser francament entenedor escoltar-los, a vostès, parlar d'austeritat obsessiva.

De fet, aquesta interpellació nosaltres volem que serveixi perquè vostès expliquin, expliquin el detall. Volem que serveixi per explicar que hi ha alternativa, i aquí tenen mala peça al teler. El cas Bankia ho canvia tot: fins ara hi havia un ric discurs que deia «no hi ha diners, no hi ha diners per mantenir l'estat del

benestar». Però, és clar, el cas Bankia posa de manifest que avui si hi ha diners és per salvar les entitats financeres. Les entitats financeres són sistèmiques, però sembla que l'educació, la salut, les polítiques socials, no. No, no, també són sistèmiques, i el gran problema de fons és que avui, en el model que es lidera, que és el Banc Central Europeu, i en els consensos que vostès han contribuït a construir, s'estan centrifugant amb l'estat del benestar les ineficiències del sector financer.

Com explicar, si no, la indecència –perquè s'ha de parlar així, en aquests termes– de donar als bancs els diners a l'1 per cent, perquè ells ens financin el 5 o el 6 per cent? I que el Banc Central Europeu ho planteji? Mario Draghi, fa uns dies, responsable del Banc Central Europeu, que a nosaltres ens agradaria que reprovés aquesta cambra, feia unes declaracions al *Wall Street Journal*, 24 de febre del 12. No es podria haver expressat millor: «L'estat social europeu està desapareixent,» –deia Mario Draghi– «en un país on els joves tenen l'atur del 50 per cent, com a Espanya, la protecció social ja ha desaparegut, l'objectiu» –atenció, literal, eh?– «és crear una situació de xoc per forçar que els països facin les reformes necessàries, com la reforma laboral, que permetin resoldre els problemes.» Més clar, l'aigua.

I vostès, es planten? Apliquen les mesures de retallades, però diuen: «No, ho matisem i per aquí no?» No, no, vostès aplaudeixen, i vostès formen part d'aquest consens que s'ha construït entorn a aquestes pessimes i lamentables polítiques d'austeritat. Quines són les conseqüències? Miri, les conseqüències són clares: les rendes empresarials pugen, les rendes salarials baixen, les desigualtats s'incrementen i la distribució dels esforços no és igual. Les conseqüències: que en protecció social estem per sota del 2006; que en habitatge estem per sota del 2006; que en foment de l'ocupació estem molt per sota del 2006; que en tantes i tantes polítiques socials avui, quan hi ha un drama social al carrer, estem per sota del 2006; conseqüència d'aquestes retallades.

Pobresa. Molta més pobresa i, a més, una pobresa que afecta la població infantil, segons el darrer informe d'Unicef. Pel que fa a Catalunya, la presidenta d'Unicef va recordar que a Catalunya el 2011 es va reduir el pressupost de les ajudes a les famílies en un 75 per cent. Després podran dir l'SMS que li acaba de passar a la consellera Rigau, però ho deia la presidenta de la Unicef, poca broma. El col·lectiu amb més risc d'exclusió, les parelles, les parelles joves especialment, i els seus fills, i especialment les dones joves. Per tant, el primer objectiu d'aquesta interpellació és ajudar-los a abandonar l'austeritat obsessiva de què parlava el senyor Mas, denunciant el pacte fiscal i plantant-nos davant d'aquesta austeritat que planteja Madrid i que planteja Brussel·les.

És aventurat dir que ho faran, però crec que és l'hora de dir-ho, perquè no val això que diguin: «No, és que ens obliguen.» No, no, vostès són participants precisament d'aquesta obligació, votant el que voten a Madrid i formant part d'aquest consens europeu. El segon objectiu –l'hi reconec–, que s'expliquin.

El tercer és que no ens aixequin gaire la camisa, com a mínim, i això crec que ho he expressat en el que els he explicat, perquè entenem, en definitiva, que l'opció a què estan arribant és una opció ideològica, profunda, per les que vostès han optat.

I després entraré en el detall, en la rèplica, d'altres objectius que ens hem marcat en aquesta interpellació, a l'objecte que aquest Parlament discuteixi entorn del seu tercer paquet de retallades que han plantejat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president. Senyor diputat, abans de ser una mica sistemàtic, un parell d'observacions. Comparat si en algunes coses estem com el 2006, efectivament, en algunes coses estem com el 2006, en altres com el 2008, en altres com el 2007. Vostès, quan estaven al Govern, no se'n van voler assabentar que hi havia una cosa que es deia «crisi», eh? (*Pausa.*) Oh!, ara mira cansat, ara mira cansat... És que no és que no se'n volguessin assabentar llavors, és que tampoc se'n volen assabentar ara. Simplement, el món no és com era des del 2007, i suposo que no pensarà que això també és culpa nostra.

En segon lloc, vostè ha dit alguna cosa sobre que no estàvem obligats, en absolut, a fer el que s'està fent. Ha parlat de dogmatisme conservador... M'ho està posant molt fàcil: vostè sap què està fent la Comunitat d'Andalusia, oi que ho sap? Ho sap molt bé, per quina mena de dogmatisme ho estan fent ells? Perquè si nosaltres no estem obligats a fer el que estem fent, Andalusia tampoc està obligada, Andalusia, faig constar que..., perdó, no és el seu partit, ja sé que vostès són de disciplina catalana, però ha parlat de família política, abans, reconeixent que Izquierda Unida és de la seva família política. I ho fan per gust? No, no, contesti-m'ho després. Ho fan per gust? I si no ho fan per gust, i si ells estan obligats a fer-ho, doncs, potser, escolti, doni'ns el mínim crèdit que aquest Govern també té algunes coses que el limiten, i no pretengui que no li digui i no l'hi repeteixi, ja el vaig avisar que això passaria, i, per tant, li recordaré cada dia que parlem, llevat que el senti en públic i de manera molt enèrgica desmarcar-se dels seus amics, de família política, perquè no estan obligats a fer això, en absolut, quan les polítiques d'austeritat ja estan completament desprestigiades i completament obsoletes, ara, tard, com sempre, s'apunten a les polítiques d'austeritat. Quina obsessió ideològica que tenen!

Bé, miri, per ser una mica sistemàtic, li explicaré la història dels nostres desenvolupaments fiscals en els últims temps. El Govern actual va començar a governar a principis del 2011, quan ja hi havia una crisi, una crisi profunda, no en el món, afortunadament, només a Europa i només a parts d'Europa, però que ens toca a

nosaltres molt directament; de fet, som dels que estem pitjor. Bé, això és la situació quan comencem..., a més a més, partim d'una situació –i tracto de ser objectiu: no hi poso qualificatius– on la despesa, fins i tot la despesa pressupostada..., havia anat augmentant en els anys anteriors sense que la crisi hagués impactat sobre la despesa pressupostada. Qualsevol persona raonable, sigui el nou Govern, hagués sigut el seu Govern –si hi hagués hagut continuïtat del Govern anterior–..., llavors haurien dit el mateix que suposo que diuen ara a Andalusia: que estaven obligats a contenir la despesa.

Per tant, nosaltres vam fer el que tocava, que era planejar una reducció de la despesa –no hi havia més–: vam planejar una reducció de la despesa del 10 per cent i vam aconseguir una reducció de la despesa del 7 per cent. Suposo que vostè prefereix que només retalléssim el 7 per cent que no el 10 per cent, o és que també em criticarà per no haver arribat exactament al 10 per cent? Sigui una mica consistent, si us plau. Bé, vam arribar a aquest 7 per cent, que en termes de dèficit va voler dir que en comptes del prescrit per Europa 1,3, vam fer el 3,3, al qual li hauríem de sumar quatre puntets que no ens pertoquen, que es deriven de la falta de compliment de la transferència de l'adicional tercera.

Com vàrem enfocar el 2012? Li confessaré que sempre havíem tingut l'esperança, des del principi del 2011, que el període difícil seria el 2011 i el 12, però que el 2013 el panorama milloraria i retornaríem a la normalitat. No vam actuar pensant que això passaria segur, però sí que en teníem l'esperança, malauradament no realitzada. En tot cas, vàrem enfocar el 2012, en primer lloc, planejant entrar als límits prescrits per Europa, que eren l'1,3; després això va evolucionar cap a l'1,5. L'operació d'estar a fora, de tindre un pressupost fora dels objectius prescrits per Europa, va ser possible el 2012 però, realment, ja no ho era el 2012 atès l'increment de la pressió europea i ateses, en definitiva, les implicacions directes i indirectes del tractat d'estabilitat. Per tant, ens vàrem comprometre amb l'1,5, vam planejar –com ja he explicat diverses vegades– un pressupost on es mantenien les despeses, encara que, atès el creixement dels interessos, això representava de totes maneres una caiguda de despesa departamental, i vàrem planejar mantenir aquesta despesa disminuint el dèficit, augmentant ingressos en part amb privatitzacions.

És evident que la nostra voluntat de manteniment de la despesa estava predicada, en part, en el fet de confiar en expectatives macroeconòmiques millors i també en la voluntat de mantenir –voluntat que continua i voluntat que és ferma– tot allò essencial de les nostres tasques públiques fonamentals, que són l'estat del benestar i les tasques de foment. Aquesta era la situació per al 2012 i això va marcar, diguem-ne, les característiques, si vol, del segon pla d'ajust d'aquest Govern: el primer seria el del 2011; el segon, el del pressupost del 2012.

Què ens hem trobat? Com vostè sap prou bé, la situació ha empitjorat. La situació ha empitjorat en, com a mínim, dos aspectes molt importants, i si vostè vol creure que són irrelevants s'ho pot creure, però ja

li asseguro que no ho són, ja li asseguro que qualsevol persona raonable pensarà que no ho són. Un: les perspectives macroeconòmiques del 2012 –i em temo que del 2013– són dolentes. En fi, per al 2013 encara tinc alguna esperança, les del 2012 són molt dolentes. I, en segon lloc, els mercats del tresor, de tresoreria, els mercats per aconseguir els diners que es necessiten per funcionar –recordi que estem operant amb dèficit, amb menys del dèficit que vostès ens varen deixar, però encara estem operant amb dèficit– es varen tancar a l'agost d'aquest any. I les implicacions d'aquests dos fets són molt considerables, i són les que obliguen, obliguen i obliguen –no hi ha més: ens obliguen a nosaltres i obliguen Andalusia, i obliguen l'Estat espanyol– a formular un nou pla d'ajust. No obliguen Europa, però aquesta és una altra història: la nostra veu ja la fem sentir a aquest respecte. Però, efectivament, aquests dos cops aquest any, aquests dos xocs, obliguen a un nou pla d'ajust, del qual parlaré a la rèplica.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Conseller, des del 2010 fins ara les coses canvien, i canvien a pitjor. Jo ja ho sé, que tot és culpa del Govern anterior, de Madrid, de Brusselles..., però alguna responsabilitat deuen tenir les seves polítiques; alguna. I avui el que es demostra a Europa és que l'escenari d'austeritat –la retallada per la retallada– deprimeix més l'economia, no estabilitza les finances, no pugen els ingressos... I aquesta és la seva responsabilitat. El 2008 hi va haver ajust –i tant–, però no es van tocar les partides socials, i hi va haver un dèficit del 4,2. I vostès, havent afectat el moll de l'os de l'estat del benestar, estan en un 3,7: cinc dècimes, que ha baixat. Perquè clar, si computem el deute de l'Estat ara, també el computàvem abans, no?

Segona consideració: el problema és que la seva política és inútil i és ineficaç, a més d'injusta. I és veritat que el 2012 estem com estem; però estem com estem perquè les polítiques que vostès plantegen, el diagnòstic que vostès fan, ha fracassat. No passa res, però rectifiquin, no continuïn cavant en el forat en què estem, enfonsant-nos encara més. I, lamentablement, vostès continuen en les mateixes.

Vostè parla de la necessitat de responsabilitat i de la necessitat de confiança. Quina confiança dona el Govern quan el seu portaveu –el portaveu del Govern– diu: «Si no fem les retallades estarem com a Grècia.» És aquesta, l'actitud d'un govern responsable? No, no ho és pas. I està molt bé que, a més, vostè em parli d'Andalusia. Miri, és veritat: hi ha una obligació. Jo no he dit que no hi hagués una obligació: hi ha una obligació. Però la diferència és que aquesta obligació vostès l'han creada perquè vostès són copartícpis intel·lectuals de l'obligació creada a Europa i a Madrid.

Segona diferència. Prenguin nota, hi ha qui està tocant política d'ingressos: 1.000 milions d'euros, més de

1.000 milions d'euros, a Andalusia. I vostès? Un estudi que ja se'n parlarà... Vostès entenen que successions és l'últim cartutx; hauria de ser el primer, abans que tocar l'educació, la salut... Però és que altres estan fent política d'ingressos que vostès no toquen perquè hi ha sectors que no els volen tocar. I, des del meu punt de vista, no és ètic ni moral que quan toques educació o salut, no toquis política d'ingressos de forma immediata. Però vostès no l'han presentat, aquesta proposta.

A Andalusia han dit que en salut i en educació ni parlar-ne, que no augmenten ràtios. Vostè m'ha dit que no augmenten ràtios? No, no li he sentit. I sap per què no li he sentit? Perquè, per a vostès, les prestacions socials i els serveis públics no són una prioritat: gran diferència! I fins i tot amb els empleats públics –que jo no me n'alegro que redueixin, precisament, el salari dels empleats públics–, avui hi ha un marc de concertació amb els sindicats a Andalusia amb garanties de recuperació del poder adquisitiu perdut. Però vostès d'això ni en parlen.

Per tant, miri, siguin prudents. Ahir el portaveu del Govern deia una cosa que era mentida –«a Andalusia no han tocat ingressos»–, en roda de premsa. Jo ja ho sé, que entre la propaganda i la propaganda, que és a vegades el que fa aquest Govern, doncs, vaja, acaben optant pel que opten. Però no, siguem mínimament seriosos. I aquí és on nosaltres volem plantejar la interpellació: primera, perquè s'expliquin. Volem saber l'abast de les retallades. No les ha explicat, conseller: no sabem si realment augmentaran les ràtios, si retallaran més en salut, com justifiquen aquest doble copagament. Perquè, clar, si aquí no es pot pagar successions perquè a altres llocs no es paga, doncs, el mateix, no?, amb el copagament sanitari. Per tant, volem que s'expliquin.

Volem que aquest Parlament digui «prou» al Banc Central Europeu. Perquè el que els he llegit de les declaracions de Mario Draghi expressa una política indecent –diguem-ho clar: indecent; és indecent que estiguem pagant les ineficiències del sector financer amb els nostres drets. I aquest Parlament és capaç de dir «prou»? És capaç de dir «volem eurobons»? És capaç de dir «volem una reforma dels tractats i un canvi en els objectius del Banc Central Europeu»? o no va amb nosaltres, no va amb el país? Som molt valents amb Madrid però molt covards amb els mercats?, aquesta és la lògica? Per tant, volem que hi hagi aquest plantejament. Volem que hi hagi una denúncia de la..., com n'hi diuen?, l'«austeritat obsessiva», Artur Mas *dixit*. Que l'austeritat obsessiva és el pacte fiscal, i allò que vostès han aprovat, per exemple, amb les lleis d'estabilitat pressupostària. Si no és que en realitat acabem tots, en l'estat del benestar, amb meses petites i maratons diversos per acabar resolent el que l'estat del benestar no resol.

Volem que aquest Parlament aposti per una directiva de serveis públics europea, que defineixi uns criteris comuns sobre prestacions sanitàries i educatives, amb una espècie de regulació europea de mínims perquè, si Europa imposa límits al dèficit, que els imposi també a vostès límits en les retallades als serveis públics essencials. Volem que aquest Parlament digui que facin

ja la política d'ingressos –o encara tenen algun argument per dir que no cal tocar la política d'ingressos?–, i de forma substancial: amb milers de milions d'euros. Mirin, la proposta que nosaltres estem fent en successions ja vol dir, de partida, 500, 600 milions d'euros a partir, precisament, de la recuperació de l'últim tram que va eliminar el Govern anterior. Nosaltres sempre vam dir que s'havia anat més enllà i crec que podríem consensuar que aquesta és una bona mesura: impost de patrimoni i moltes de les propostes que els hem fet. I volem que aquest Parlament digui, d'una vegada per totes, i opini entorn al que estan representant les retallades en centres de treball, acomiadament en empreses públiques –perquè clar, es pot acomiadar perquè avui la funció pública juga un paper residual–, polítiques de cooperació, educació, formació professional, les taxes en la formació professional.

Senyor Mas-Colell, avui el que cal és un gir en les polítiques. I el que no val són declaracions que se situen en l'onada europea que diu «prou» a les polítiques d'austeritat, que són capaces de parlar de l'austeritat obsessiva, però després *erre que erre*, retalla que retallarà, mantenint la mateixa política d'austeritat i de retallades que no ens du enlloc. Cal que toquin ja la política d'ingressos, no es pot posposar un dia més. I cal que entenguin que sabem que no tenen tot el marge, ho sabem; que han de baixar del carro que ens ha dut on estem, que han de començar a denunciar l'actitud del Banc Central Europeu, que cal que aquest Parlament tingui una veu diferent envers el que està passant a Europa. Perquè avui les seves polítiques el que estan fent és enfonsar-nos més en el forat. I això és el que plantejem entorn al tercer pla de retallades, el tercer pla que no ens apropa a sortir de la crisi, sinó que ens apropa encara una mica més cap a l'abisme.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ara resultarà que Europa està com està per culpa nostra. En fi, ens ha arribat a acusar de la culpa intel·lectual. Miri, els que van estar al Govern durant la bombolla van ser vostès. I no li atribuiré ara la culpa de la bombolla, perquè això estava condicionat per un entorn, i el mínim que vostè podria fer és reconèixer que hi ha un entorn, un entorn que ens està obligant a nosaltres, i que està obligant Andalusia, on, per cert, estan acomiadant mestres.

I em vol sentir dir que volem eurobons, no? Doncs, escolti, fixin-se: volem eurobons. Senyor Draghi, senyora Merkel, apuntin-ho: volem eurobons. D'acord? De qualsevol tipus. Per exemple, el *redemption fund*, amb el qual el diputat Tremosa està jugant un paper important a promoure a Brussel·les. Però, *redemption funds* o de qualsevol tipus, volem eurobons. Està content? Està satisfet? El que és obvi –el que és obvi– és que els

eurobons no els podem emetre nosaltres, perquè eurobons vol dir, per definició, un instrument de préstec mutualitzat, garantit, d'alguna manera o altra, per tots els països europeus. Nosaltres solets, a Catalunya, l'únic que podem fer és emetre bons garantits només per nosaltres. O sigui, que no són eurobons. Nosaltres solets no podem fer eurobons.

Això és un exemple que nosaltres no podem fer política de no-austeritat completament pel nostre compte; pràcticament cap país pot fer-ho, a Europa. Ho ha de fer tot Europa, junts, i Europa s'ha d'adonar que l'obsessió per l'austeritat està portant una part d'Europa, la del sud, a un atzucac molt considerable. Li hem de fer veure a Europa que no està en els interessos globals d'Europa portar el sud d'Europa a aquest atzucac. Estem obligats a fer plans d'ajustament, però no es preocupi... Preocupi's, però sí que li vull dir: per a nosaltres l'estat del benestar és essencial, és essencial mantenir el nucli, mantenir la universalitat, és possible que això impliqui que algú que pugui pagar hagi de pagar més, però no ha d'implicar que els que no tinguin mitjans no puguin accedir als beneficis de l'estat del benestar. L'estat del benestar, ho vull recordar –vostè ho sap perfectament–, que s'ha construït a Catalunya des del retorn de la democràcia, que els governs de Convergència i Unió van ser els originadors de l'estat del benestar a Catalunya, i que vostès varen continuar. La nostra sensibilitat per l'estat del benestar em sembla que no pot estar en qüestió. I, certament, no entenem –no entenem– que el Govern central pugui fer una política on manté –manté– despesa en inversions perfectament posposables –no diré inútils, però perfectament posposables– i, en canvi, disminueixi considerablement subvencions a polítiques actives de formació o ajuts a discapacitats.

Farem tot el que calgui, per exemple, per mantenir les prestacions de l'estat del benestar per als desavantatjats, i en particular per als discapacitats. Això va per als centres de treball, els centres especials de treball, etcètera. I aquí ho deixo.

Moltes gràcies.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques contra l'atur.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques contra l'atur
(tram. 300-00164/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, miri, des que vostè és conseller tenim 150.000 aturats més, el nombre de persones aturades sense subsidi ha crescut un 28 per cent i el nombre de llars sense cap mena

d'ingrés ha crescut –o amb tots els membres a l'atur–, ha crescut en un 45 per cent. Això des que vostè és conseller. 63 per cent dels catalans desocupats no reben cap prestació, i 52 per cent fa més d'un any que busquen feina.

Davant d'aquest escenari tan greu, què és el que fan els seus socis del Partit Popular? Doncs res més intel·ligent que reduir les polítiques de lluita contra l'atur, que van a Catalunya en un 56 per cent, i perdem 256 euros; les redueixen de 457 a 198. Sabem que el PP, els seus socis, han demostrat aquí no només que els falta sensibilitat, sinó fins i tot crueltat amb les persones desocupades. Hi ha una caiguda del 80 per cent dels fons de lluita contra l'atur, i d'un percentatge també molt elevat de la resta de polítiques. Aquest conflicte el viurem a Catalunya. Crec que en aquestes circumstàncies podem afirmar que tenim un govern de l'Estat irresponsable, insensible i cruel amb els més febles.

Però, a banda d'aquesta realitat, constatable en les xifres, vostès també en tenen, de responsabilitats. Miri, què han fet amb la PIRMI, vostès? No se'ls acut res més que reformar-la per dir que les persones que no tenen una problemàtica afegida a la problemàtica laboral no en poden ser beneficiaris. No li sembla a vostè que no tenir feina, portar més d'un any a l'atur, tots els membres d'una família sense ingressos, no és una situació d'exclusió social? Les classes mitjanes empobrides, han de tenir una problemàtica social afegida, com la droga o qualsevol altra, perquè rebin ajut, o mereixen alguna consideració?

Miri, això, en la reducció de les polítiques d'ocupació, que acaba en un 20 per cent, li posaré uns quants casos que ens semblen molt greus. Plans d'ocupació: l'any passat, 130 milions; aquest any, ja veurem com anirà la conferència sectorial de demà, perquè, a més a més, tenim un govern central que s'amaga, ha anat posposant les conferències sectorials una darrere l'altra i fins demà, després de posposar-la quatre vegades, no sabem què passarà. Plans d'ocupació, de 130 milions a zero. Un programa per a persones que el que se'ls donava eren sis mesos de feina, a vuit-cents euros el mes, perquè fessin feines d'utilitat social. Gent que amb aquest programa es podia sentir útil, tornar a pensar que podrien tornar a treballar. A zero.

Els agents d'ocupació i desenvolupament local, uns agents que han permès estimular la creació d'empreses, estimular l'autoocupació dels aturats, i aquests, també, a zero. Què pensa fer, vostè? L'Ajuntament de Palma, per posar un exemple, ja ha dit que els donarà continuïtat. Vostès també els donaran continuïtat? Als nostres municipis, què els passa? Els poso un exemple concret, l'Ajuntament del Prat. Des que vostè és conseller, el resum de les seves polítiques per al Prat és: un 31 per cent més d'atur, un 25 per cent menys de personal per lluitar-hi. Per tant, tampoc aquí.

El cas de l'orientació professional. Miri, itineraris d'ocupació: de 17,5 milions a zero per a Catalunya. Aquests diners eren per pagar orientadors i promotors laborals. Qui són aquestes persones? Doncs són les persones que estan al front de la batalla contra l'atur. Són les persones que tenen, que orienten, que acompanyen

aquells que més pateixen de la nostra societat. Què pensa fer vostè? Els pensa donar continuïtat laboral? Jo crec que si actués amb coherència, atès que han tingut un any i mig aturat el SOC per reformar-lo, per orientar-lo, en teoria, cap a l'orientació; ara, com podríem prescindir d'aquest personal? Crec que en coherència amb la política i amb el discurs que han anat fent fins ara, no poden fer altra cosa que mantenir el personal que fa allò que la senyora Esther Sánchez –que aprofito per saludar– ha posat al capdamunt dels seus objectius en la reforma del SOC. Per tant, els demanem que els escoltin, els demanem que donin continuïtat a aquest bon servei, i que donin continuïtat a la gent que treballa en unes condicions de treball, per altra banda, també, amb discriminació. Mentre a Andalusia cobren 28.000 i a Extremadura 26.000, o a l'Aragó 26.000, aquí, 25.000 per fer la mateixa feina! Cobren menys i, a més a més, han hagut d'entomar una reducció de jornada i sou del 15 per cent, quan no formen part del personal finançat amb diners de la Generalitat.

Per a unes coses els compten com de la Generalitat –quan es retalla el 15 per cent–, o a vegades els compten com a membres de l'Estat –quan se'ls retalla el complement d'atenció públic. És que no tenen públic? És que treballen menys que els orientadors de les altres comunitats autònomes? Doncs, miri, a Extremadura hi ha una quarta part d'orientadors, és veritat, però hi ha sis vegades menys d'atur. És a dir, als nostres orientadors els toca, per barba, un 50 per cent més d'aturats a atendre i, en canvi, tenen, al mateix temps, un salari inferior.

Per tant, nosaltres, el que els demanem és que tinguin en compte aquests professionals, que són el front de batalla en la lluita contra l'atur; que se'ls escoltin, que quan implementin, per exemple, nous qüestionaris per determinar l'ocupabilitat escoltin la seva opinió. És bo –és bo– escoltar el que pensa la gent que està al *front office*, la gent que està a l'oficina atenent la gent, i que facin com ja ha fet, per exemple, el Govern d'Extremadura –aquest que citàvem ara–, que no només els paga més perquè atenguin menys aturats, sinó que, a més a més, ja els ha garantit la continuïtat fins a 31 de desembre de 2012. Li demanarem exactament el mateix.

Un altre capítol important, jo diria que dramàtic i crec que totes les persones d'aquest Parlament que vam ser diumenge a l'Arc de Triomf en devem ser conscients, que és el sector de la inserció laboral de les persones amb dificultats afegides, els discapacitats. Mirin, nosaltres hem tingut treballant en aquest àmbit, en centres especials de treball, doncs, més de cinc mil persones, i en el mercat ordinari més de tres mil persones. Ho hem aconseguit després d'anys de treballar conjuntament institucions, entitats i, sobretot, les persones afectades, que hi han posat del se coll.

En quina situació ens trobem? Miri, senyor conseller, ens trobem que 34.000 persones, amb aquests pressupostos, deixaran de ser ateses, 2.500 treballadors de centres especials de treball, persones amb discapacitat física o psíquica o trastorn mental perdran la seva feina, 900 persones que treballen a les entitats perdran

també la seva feina, 200 entitats quedaran perjudicades, i fins i tot n'hi ha 22 que estan a punt de tancar. No faci que no amb el cap, senyor conseller. Parli amb ells i escolti'ls. Doncs, doni'ns una garantia, doni'ns una bona notícia. Comprometi's. Si es compromet seré el primer –seré el primer– a estar-ne agraït i estar-ne content. Però, a dia d'avui, amb els pressupostos que tenim damunt de la taula, en aquest capítol l'Estat ha reduït de 60 a 30 milions –a la meitat–; no complia fins l'any passat els seus compromisos, que són obligació legal, no els complir. I, a sobre, aquest any, una reducció encara més gran, que afectarà..., miri, les entitats, la gent que treballa, tot això, el que li dic, però sobretot afectarà el procés d'inserció a mig termini, en el qual no havíem arribat als objectius; no hi havíem arribat, tot i el gran creixement dels anys 2009 i 2010 i la continuïtat del 2011. En aquest sector no havíem arribat, encara, on volíem arribar.

Li demano un compromís. Li demano un compromís amb les persones amb discapacitat intel·lectual, física i sensorial; amb les persones amb trastorn mental; amb les persones que han fracassat a l'escola; amb els perceptors de rendes mínimes; amb els aturats i les aturades de llarga durada; amb els col·lectius, tots els col·lectius difícils d'inserir. Perquè, fins ara, què li hem vist, senyor conseller? Que mentre la seva secretària d'Ocupació ja advertia que la reforma laboral ens deixaria sense fons per a les polítiques ocupacionals, i el dia després d'aprovar-se el decret de reforma laboral va escriure un article –molt ben escrit, per cert– criticant aquesta reforma laboral, el seu Govern en conjunt l'aplaudia i no s'adonava que darrere la reforma laboral hi havia un traspàs clar de fons –de fons– de polítiques actives cap a les bonificacions en contractació. I escolti'm, ho he llegit d'una persona experta en aquest àmbit: la seva secretària d'Ocupació. Escrit en el diari *L'Econòmic*: les polítiques de bonificació no creen ocupació; hi ha nombrosos estudis que ho avalen. Serveixen per a altres coses –serveixen per a altres coses– però no creen ocupació. Doncs, posin-se d'acord, senyor conseller, posin-se d'acord. Perquè això està escrit, i, si vol, li porto el detall.

Li posaré un exemple... O segueixo, perquè, si no, ens quedarem sense temps. Però, clar, tot això passa després de la ironia, gairebé el sarcasme, que aquest Parlament aprovés, precisament a proposta del Partit Popular, una moció en què ens comprometíem a mantenir els ajuts als centres especials de treball d'iniciativa social, assegurar la subvenció del cost salarial de fins al 75 per cent, als que ara no garanteixen ni el 50, als que ens acaben de reduir els fons a la meitat, als que els importa un rave la situació de les persones amb discapacitat que estan al mercat de treball. Perquè vénen aquí i aproven una moció molt bonica, i després, des de Madrid, ens retallen els fons a la meitat.

Però, què deia més, aquesta moció? Deia que... –i la van votar vostès, també–, que aconseguíssim les aportacions per fer-ho possible entre el Govern de l'Estat i la Generalitat. Mulli's, conseller: té l'oportunitat de fer-ho; avui o, a partir de demà, després de la conferència sectorial, però doni'ns una indicació, no només

de la seva voluntat i dels seus desitjos, sinó sobretot dels seus fets.

Entrem al bloc de la formació, que veig que no em quedarà temps i, per tant, el deixaré per després. Només deixi'm que li digui un parell de coses. Posin-se d'acord amb la consellera d'Ensenyament. El 8 de març de 2011 van fer un acord...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Oriol Amorós i March

Deu segons, presidenta. Van fer un acord de govern, anunciat a bombo i platerets, que –per fi, que havien arribat els millors al Govern– es començava a unificar els tres sistemes de formació professional; bé, els dos, entenent que un és l'inicial i l'altre és el d'ocupació, bé per a persones aturades, o no. Què ha passat des del 8 de març del 2011? Res: aturat. L'última iniciativa en aquest sentit del Departament d'Educació la fan sense que vostès ho sàpiguen; l'última iniciativa en aquest sentit del seu departament la fan sense comptar amb Educació. Tan difícil és entendre's amb la senyora Rigau? Miri, no ens interessa, no volem entrar en intimitats: el que sí que volem és que les persones aturades puguin acreditar les seves competències i puguin millorar la seva ocupabilitat; això és el que volem, i per a això és necessari integrar els sistemes. Ens agradaria també saber, senyor conseller, què és el que pensen fer al respecte de la paràlisi en què tenen el Consell Català de Formació Professional.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta. Il·lustre senyor Amorós, diputades, diputats..., senyor diputat, no sé amb quina intenció m'interpe·lla. No ho sé –de veritat–, perquè a totes les preguntes que vostè inclou a la seva interpe·lació ja hi hem donat resposta. Aquest mateix matí, en la sessió del Ple, el president, a una pregunta d'un diputat, ja hi ha donat resposta; a l'anterior Ple... –sobre algunes de les preguntes que vostè formula–, a l'anterior Ple, a una pregunta de la diputada Laura Massana, jo mateix hi vaig respondre i, òbviament, hi vaig respondre en la línia que avui ho ha fet el president –com no pot ser d'una altra manera–, igual que la secretària d'Ocupació, que jo la vaig nomenar i la ratifico, diguem-ho així, cada dia, al capdavant de la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals..., doncs, lògicament, estem alineats..., i el conjunt del Govern, en aquest aspecte que ha dit que després a la rèplica tractarà més a bastament.

La primera qüestió que li vull dir, senyor diputat, és que no es pot despatxar el tema de l'atur amb números i amb estadístiques: és un tema més humà que això, és un

tema més seriós, és un tema de persones –és un tema de persones. I, sobretot, el que no es pot fer és escombrar segons li interessa, perquè no es juga amb els aturats, no s'hi juga com si fossin números. L'atur és un drama, personal i social, i cada cas és cada cas. I per això, per proveir solucions, s'ha de parlar de persones. Evidentment, no és el mateix un aturat de llarga durada que un aturat que està sotmès a un expedient de regulació, de suspensió temporal, i que sap que al cap d'unes setmanes, d'un mes, d'uns mesos –el que sigui–, es reincorpora. No és el mateix un que un altre. No s'hi pot jugar.

No són números. Òbviament que es pot agafar l'enquesta de població activa: ja sabem que l'enquesta de població activa és una enquesta; al costat de l'enquesta potser podríem posar l'atur registrat, i aleshores potser les interpretacions que faria serien diferents. Ara fa –per sort, encara que d'una manera molt lleu– fa tres mesos que estem reduint l'atur registrat. És veritat que l'enquesta, hi insisteixo, són seixanta mil preguntes que es fan amb un camí aleatori a domicilis i que, per tant, té el biaix que té, sobretot a la nostra economia, si es té en compte el conjunt de les preguntes.

Igual, però vull anar al centre de la seva interpellació, quan també esbandeix el tema de la renda mínima d'inserció d'una manera absolutament parcial, crec jo, dient que els deixem de banda perquè no tenen protecció social a problemàtica social afegida. Escolti, parlem d'unes qüestions en què... jo no fugiré de les meves responsabilitats en cap moment, però la distribució de competències fa que polítiques passives siguin competència de l'Estat. I compte, perquè vostè ha posat el dit molt clarament a la nafra dels pressupostos generals de l'Estat, quan per la via de bonificacions, a la seguretat social, amb la contractació de les empreses, fuig de l'atur de llarga durada i deixa els aturats de llarga durada i la seva protecció, que és competència de l'Estat –i jo, hi insisteixo, no defugiré també les meves responsabilitats, però és competència i el pressupost és de l'Estat–, els deixa a l'albor de les circumstàncies. Perquè, efectivament, suposo que amb un objectiu, però estic aquí suposant..., reduir les taxes de l'atur, doncs, prioritzen els aturats que estan bé en el registre o figuren a l'EPA i, per tant, no aquells que, com dic, estan deixats de la mà de Déu. Però en fi, no vull anar-me'n per aquestes branques, que, si no, deixarem de respondre algunes de les qüestions que vostè assenyala.

Vostè interpebla sobre polítiques de lluita contra l'atur, i el primer que li haig de dir és que el Govern, i des de la conselleria, el que estem fent és, a la vegada que fem polítiques de millora de l'ocupabilitat, estem fent polítiques d'estímul econòmic. Polítiques d'estímul econòmic que van des de la qüestió de la simplificació administrativa normativa, etcètera, de la llei òmnibus i la finestreta única, al Pla d'actuacions industrials i empresarials, al pla «Catalunya emprèn», al Pla d'energia i canvi climàtic, o els protocols d'inversions que hem signat, el pla Idigital, que tot just ahir presentava, o els plans i les actuacions en matèria de turisme o, per exemple, en l'àmbit de la moda, etcètera; plans d'estímul que permetin activar l'economia cata-

lana. Miri, tot just aquest matí hem assistit al llançament mundial del primer vehicle íntegrament elèctric d'una planta automobilística catalana, que des d'aquí fabricarà aquesta e-NV200, completament elèctrica, al conjunt dels mercats mundials. A tall d'exemple, només.

Pel que fa referència a alguns punts que vostè tractava, vostè sap que des de la Secretaria d'Ocupació, de la conselleria d'Empresa i Ocupació, vam establir una estratègia catalana d'ocupació i un pla de desenvolupament de polítiques actives, que, certament, ara està posat en qüestió: demà tenim la conferència sectorial, però és veritat que hem rebut un cop de destrall molt gran, i jo li donaré exactament les xifres demà, quan..., primer tenim una reunió bilateral amb la ministra, després la reunió multilateral de la conferència sectorial.

Aquí, clarament, venim d'un canvi substancial a les setanta oficines de treball de la Generalitat. Ens vam trobar amb uns convenis –després del traspàs de l'àmbit de treball a la Generalitat l'any 97–, uns convenis que vam denunciar el 18 de març del 2011 i que van permetre que cinc-cents treballadors que pagava la Generalitat i els seus recursos materials passessin de fer polítiques passives, competència de l'Estat, a polítiques actives. Òbviament que el nostre desig seria integrar aquestes polítiques passives en les polítiques actives, no hi ha cap mena de dubte; i per això reivindicarem demà, també, el traspàs de les polítiques passives a la Generalitat, que ens permetria, a l'europea, com fan a Europa, integrar harmònicament polítiques passives i polítiques actives, allò que se'n diu l'«activació laboral», el compromís d'activitat.

El nostre model d'oficines de treball de la Generalitat, com sap, bascula sobre els orientadors. Ara i a futur. Orientadors que són fonamentals, atès que el 65 per cent de les persones que entren a les nostres oficines i que no tenen feina tenen un problema que es resol amb l'orientació laboral. És per això que ataquem els diferents nivells: primer nivell, el del qüestionari, del perfil d'ocupabilitat a què vostè feia referència; un segon nivell, d'itinerari professional personalitzat –en aquest cas el podem externalitzar–, i un tercer nivell, d'habilitats i competències específiques.

Vostè ha fet aquí unes suposicions que no vénen al cas. Nosaltres tenim tres-cents orientadors i la nostra voluntat és tenir-los *sine die* –replantillar-los, per tant–; ara, com sap, els paga l'Estat... Òbviament, que a mi m'agradaria que aquestes persones tinguessin una retribució i un reconeixement més gran. Escolti, al costat d'aquests orientadors que estan al servei de la Generalitat i tot el personal de la Generalitat, hi ha un personal del SEPE –l'antic INEM– que, òbviament, no els han tocat el sou, però això... ja sabem de quin mal hem de morir, amb la situació en què estem, i esperem que amb el temps això es vagi arreglant. Per tant, opció pels orientadors. Està clar que aquests cent cinquanta, que en principi els vencia el contracte al juny, els volem allargar fins al desembre i al desembre, quan vencin també els altres cent cinquanta, mirar la via de replantillar-los, perquè el nostre model és d'orientació.

Deixi'm que li digui també qüestions sobre els centres especials de treball i qüestions de formació; si després em completa una mica les idees... així una mica disperses que ha posat, també a la rèplica li respondré. Escolti, nosaltres clarament tenim un model: és el model de les famílies catalanes de bell antuvi. Les persones amb discapacitat –física, sensorial, del tipus que sigui– han de tenir una vida normal: personal, social, laboral... D'aquí ve la Lismi, que va impulsar el senyor Ramon Trias Fargas en el seu moment. És veritat que aquell model s'ha anat derivant cap a centres especials de treball, allò que les empreses amb plantilles de més de cinquanta treballadors havien de contractar discapacitats, ho han substituït mitjançant compres als centres especials de treball. I nosaltres, a aquests centres especials de treball, òbviament que exigirem demà a la conferència sectorial la garantia del mínim del cinquanta per cent del salari mínim interprofessional, i la bonificació del cent per cent de la seguretat social, i un conveni laboral especial; i seguim fent, i això ho podem demostrar fil per randa, una política de compres públiques que, d'alguna manera, ofereix avantatges a aquests centres especials de treball. Cinquanta per cent.

Està clar. I si podem anar més enllà amb els discapacitats sensorials, és a dir, aquells que tenen normalment una productivitat laboral més baixa, hi anirem. Ei, compte, nosaltres tenim sobre la taula –i aniré acabant, senyora presidenta– tenim sobre la taula una reforma d'aquest model, perquè volem anar a un model molt més *ad hoc*, molt més adaptat a cada persona discapacitada, en funció que, efectivament, la subvenció que rep del salari mínim interprofessional ha d'estar alineada, perquè això és el que seria just. Però, en definitiva, compromís absolut, ja que hem d'anar a un compromís absolut, que cap discapacitat quedarà a la cuneta pel que fa referència a aquest Govern, més enllà del que demà aconseguim a la conferència sectorial a Madrid.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, vostè em demanava que no parléssim d'estadístiques i parléssim de persones. Li puc posar molts exemples, segur que vostè també en coneix. Crec que la nostra obligació aquí és parlar amb les dades. Vostè ha com mig desqualificat, indirectament, l'enquesta de població activa i ha posat l'atur registrat com a element millor. Escolti, això és trampa, senyor conseller, això és trampa. Vostè sap perfectament que l'atur registrat hi ha coses que no les registra: per exemple, l'atur registrat ha baixat en els últims mesos per alguna reactivació en algun sector, cosa que hem de celebrar, i també perquè han posat en marxa molts cursos de formació ocupacional que, lògicament, han fet baixar l'atur registrat; però no són persones que estiguin treballant, són persones que estan fent cursos per buscar feina, i han desaparegut de l'atur registrat.

Vostè sap que l'atur registrat no hi és..., vostè aquí ha comès una contradicció: em vol parlar de l'atur registrat i de les persones. No, escolti, el tema de les persones surt més ben reflectit a l'EPA, eh?, que és on se'ns diu la situació de les famílies. I miri, no ho pensava fer, però ja que m'ho demana, ahir a la tarda un assistent social d'una família amb tots els membres sense remuneració m'explica que una nena de nou anys li demana que no tramiti la beca del menjador perquè costa nou euros al mes. Això és el que hi ha al darrere i vostè ho sap, això, o ho hauria de saber. Per tant, darrere d'aquestes situacions, i tant que hi han drames humans! Escolti, vol que li parli de persones? Doncs miri, els tres-cents orientadors. Vostè ara ha dit aquí que té un compromís *sine die* amb aquests orientadors. Expliqui'ls-ho, digui que els aplantillarà. Pot fer com ha fet el Govern d'Extremadura, que ha enviat un correu electrònic a cadascun d'ells dient-los: «Escoltin, no pateixin, que tenen prorrogat el contracte fins a 31 de desembre i que els aplantillarem l'any que ve.» Digui-ho, faci-ho. Si tant d'acord hi està, escolti, nosaltres li ho posarem a la moció perquè volem un compromís en ferm en aquest sentit, perquè, de moment, de tranquils, no ho estem gaire.

Una altra qüestió respecte a la relació laboral amb aquest col·lectiu: aclareixin-se si són personal de la Generalitat o de l'Estat, perquè quan es retalla als de l'Estat el complement d'atenció públic, aleshores són de l'Estat, i quan es retalla el 15 per cent als treballadors de la Generalitat, aleshores són de la Generalitat. Aclareixin-se. Parlem de persones, senyor conseller.

CET: vostè ha fet un compromís genèric. A les persones no els val el seu compromís genèric, volen un compromís concret. Vostè ha dit: «Ens en cuidarem i ens preocuparem de tots.» Molt bé. Garanteixen el 50 per cent? Garanteixen el 75 per cent del salari de les persones amb discapacitat amb especials dificultats? Diu que obriran un procés de reforma. Perdoni, eh?, però això ens fa tremolar una mica. Mentre reformin garanteixin de moment el que hi ha i quan tinguin el nou projecte ja ben enllestit, aleshores reformin, però no aturin el que tenim esperant que passi la reforma, perquè ja hem tingut alguna experiència en aquest sentit.

I dos suggeriments més: hi ha coses que no costen diners, per exemple, el compliment de la Lismi, que és obligatori i que vostè sap que hi ha moltes empreses que no compleixen, requereix un esforç. Jo crec que en aquest moment vostès estan afloixant en aquest esforç; facin un esforç de compliment de la Lismi, facin aquest esforç.

Vol que li parli de persones. Doncs, miri, hi ha centres especials de treball que estan a punt de tancar esperant que l'Institut Català de les Finances els resolgui què pensa fer amb els crèdits que han demanat. Volen agilitar-ho, si us plau? Perquè, miri, sap què passa? Que, com que altres anys la conferència sectorial a aquestes dates ja s'havia produït, moltes d'aquestes entitats tenen personal contractat, que, per tant, tenen compromís de pagar uns salaris, i no saben si tindran els fons d'aquests salaris, perquè la conferència secto-

rial –i això no és culpa seva– encara no s’ha produït. Pot donar garanties a aquests?

I tercer element: la millora de l’ocupabilitat. Vostè ha dit en algunes ocasions.... No li repetiré alguna de les seves frases, perquè sé que això el fa enfadar, però... No, no, no vull que se m’enfadi, vull que arribem a acords, vull que garantim coses, eh?, però en té alguna de cèlebre, ja sap de què parlo. Però el que li demano és que treballin junts amb la senyora Rigau per millorar l’ocupabilitat dels treballadors d’aquest país. Perquè, mirin, vostès van llançar una convocatòria des d’Educació de l’«Acredita’t» per a uns títols que no sabem si serviran als treballadors o no perquè són àmbit LOGSE i no són àmbit LOE.

Vostès van posar en marxa un «Acredita’t» –un «Acredita’t»–, el mateix, que per a qui no ho sàpiga són aquells programes per acreditar l’experiència que té un treballador i que, per tant, guanyi en ocupabilitat. I resulta que ho fan des d’Empresa i Ocupació i després han de fer marxa enrere perquè els diners que havien de venir de Madrid es van perdre per Hisenda. No ho poden fer les dues conselleries juntes? No ho poden fer junts? Poden fer servir un alt càrrec que han nomenat amb rang de secretària general com a directora del Consorci Català de la Formació Professional? Poden agrupar totes les funcions aquí? Poden avançar en aquest sentit o hem de seguir aturats? Es van creat set centres FP.Cat, estan aturats, no sabem què passa amb ells.

I un últim tema que em sembla d’una especial gravetat. Vostè em demanava que parlés de persones. Miri, això és una llista de tots els PQPI, els plans de qualificació professional inicial per a aquells alumnes, aquells nois i noies que han suspès l’ESO. Concretament, fan servir PQPI un 40 per cent del 30 per cent que suspèn l’ESO. És a dir, nens que estan en risc de ser aturats de llarga durada. I vostès han dit –en ambients informals i, per tant, m’agradaria que avui aquí es comprometés–, vostès han dit que l’any que ve el seu departament es desentén dels PQPI, de l’única opció que tenen els nens del fracàs escolar, els nois i noies que acaben l’ESO sense títol, de tornar a tenir estudis i, per tant, qualificació i feina a llarg termini. I que se’n desenten l’any que ve. I que això també voldrà dir tancament d’empreses, pèrdua de llocs de treball de professionals, i el que és més greu, aturats de llarga durada per a joves que avui tenen setze anys.

Comprometi’s amb els plans de qualificació, amb els PQPI, senyor conseller, comprometi-s’hi. Tot això és una llista dels que van publicar aquest any i que l’any que ve no tindran finançament. Si és que és cert això que vostès han anat explicant. Volen comprometre’s, si us plau? Pot dir-nos aquí que els nois del fracàs escolar tindran l’oportunitat de tornar a entrar al fil educatiu perquè l’única via que tenen de tornar a fer un cicle formatiu i, per tant, model alemany –allò que li agrada tant a vostè, eh?, i que ens agrada a tots: formació per ser ocupables–, l’única via que tenen és el PQPI i el seu departament ha dit que se’n desentén l’any que ve. Pot contestar a això, si us plau, senyor conseller?

La presidenta

Té la paraula per replicar l’honorable senyor conseller.

El conseller d’Empresa i Ocupació

Senyora presidenta, senyor diputat, la veritat és que com haig de llegir o escoltar a vegades entre línies, perquè comença la frase però no l’acaba, perquè diu que a vegades que jo he dit no sé què, però que no m’ho diu... Suposo que no deu ser un cop que, a partir de l’estudi de la Unió Europea que reflectia les dificultats competencials de moltes de les persones que estaven en atur a Catalunya, doncs, vam fer referència que, efectivament, el 51 per cent de les persones que no tenien ocupació que venien del fracàs escolar, etcètera, havien de passar una altra vegada per l’aula per a la inserció laboral, i vostè, en seu parlamentària –en seu parlamentària–, menystenint el que és la seu parlamentària, va dir el que havia dit un periodista. Suposo que no es deu referir a això, senyor diputat; suposo que no es deu referir a això perquè això és pura manipulació, perquè jo, com ja li vaig explicar en el seu dia, això no ho havia dit. Però jo veig que ha passat un any i vostè continua insistint en el mateix. Però, en fi, és allò de llançar la pedra i amagar la mà.

Escolti, miri, l’enquesta de població activa. Escolti, l’enquesta de població activa –faré recordatori de quan jo treballava a Eurostat, a Luxemburg, i fèiem l’enquesta de població activa–, ho torno a dir, és un camí aleatori: seixanta mil enquestes, vint mil mensuals. Camí aleatori: van a domicilis, truquen, no hi ha ningú; van al següent, no hi ha ningú... I han d’acabar els seixanta. I s’han adonat que esbiaixen, perquè on no hi ha ningú potser és que estan tots treballant i on hi ha algú, clar, és que hi ha l’atur. I aleshores li fan la pregunta: «Escolti, vostè té edat de treballar?» I diu: «Sí.» «Vostè estaria disposat a treballar?» Diu: «Sí.» Gairebé tothom que diu que té edat de treballar, població activa, diu que està disposat a treballar. Però després ve la següent pregunta: «Vostè estaria disposat a treballar en una activitat laboral que fos diferent de la que vostè ha fet habitualment?» I aquí el 80 per cent diuen: «No.» O quan li diuen: «Escolti, vostè estaria disposat a treballar a vint quilòmetres d’allà on viu?» No dic que no sigui aturat, això, eh?, però és un aturat qualificadament diferent d’aquella persona que, diguem-ne, està en una situació especialment desesperada. «Si haig de desplaçar-me vint quilòmetres...», el 80 per cent també diu que no. Per tant, una cosa és l’enquesta de població activa, l’altra és l’atur registrat, ni una és millor que l’altra ni l’altra millor que l’una, però el que no es pot fer és escombrar, eh?, segons em convé.

Pel que fa referència als orientadors, a mi em sembla que he estat molt clar: el nostre model de sistema d’ocupació de Catalunya, perquè ja no és un servei públic, és de col·laboració publicoprivada, nosaltres optem..., res a veure –ho torno a dir, compte amb manipular les paraules–, res a veure amb la privatització, és col·laboració publicoprivada. Nosaltres volem un sistema, doncs, com el tenen a Flandes, com el que tenen al Regne Unit, en què el servei públic durant el pri-

mer any gestiona, orienta aquells aturats. No fa descremar el mercat. I després, amb aturats de llarga durada, efectivament que empreses de treball temporal o agències de col·locació, etcètera, són les que gestionen això; estalvien uns diners públics i a canvi tenen un contracte, normalment de llarg termini, que nosaltres volem promoure, i que obtenen uns rendiments en funció dels resultats d'inserció laboral que aconseguixen.

Per tant, el nostre model és d'orientació. Ara, òbviament, a curt termini ens costa molt replantillar, perquè ens ha agafat una mica amb el peu canviat. És veritat, ens van dir..., i compte que el Grup del Partit Popular va aprovar, bé, d'alguna manera va donar suport als pressupostos de la Generalitat en què pressuposàvem que sí que tindríem una reducció del 15 o el 20 per cent. Primer era el 15, després ja va ser del 20, no? Però, realment, el que ha estat és de mitjana, el 20, perquè en alguns aspectes el bloc A, que en diem, han arrasat pràcticament.

Aleshores, què estem dient? Primer, consolidar aquests, òbviament, mirar que els que acaben el juny allargar-los fins desembre i després de desembre deixar que siguin empleats de l'Estat que paguem nosaltres, que és aquesta la fórmula que hi ha ara, per replantillar-los com a funcionaris de la Generalitat, perquè nosaltres volem que siguin..., o contractats per la Generalitat. És que més clar ja no puc ser. Com ho salvarem ara? Demanant demà, exigint, si ho vol dir així, que hi hagi possibilitat de transferir recursos del bloc B al bloc A. En fi, no vull entrar en qüestions tècniques. Del bloc B, on hi ha qüestions de formació, cap al bloc A, centres especials de treball, orientació, etcètera.

Referent a la Lismi, el nostre model és més equilibrat, més Lismi, menys centres especials de treball, perquè s'ha derivat cap a centres especials de treball. Creiem que el centre especial de treball hauria de ser una transició cap a l'empresa ordinària. Però, en fi, deixem aquestes qüestions. Vam fer la convocatòria al març perquè no teníem els pressupostos generals de l'Estat i hem formulat que si tenim capacitat normativa i pressupostària, aniríem a un model diferent, un model que creiem que és molt més equitatiu pel que fa referència a la inserció social, laboral, personal dels discapacitats.

Quant a la formació professional, escolti, estem en el camí –estem en el camí–, el que passa és que això requereix el seu temps. Miri, amb el Centre de l'Automòbil de Martorelles estem en el camí i estem en converses amb totes les empreses de l'automòbil, això porta el seu temps. Ara estem fent ja les obres. I òbviament que mentrestant, doncs, lògicament, fem aquesta convocatòria de formació dual que ha fet la conselleria d'Ensenyament o les nostres pràctiques no laborals que hem posat ara a disposició de la societat, en definitiva. I optem clarament, senyor diputat, optem clarament per l'acreditació de competències i per la certificació, per l'acreditació, i pels PQPI també, òbviament. Òbviament que estem en una època d'estretors pressupostàries –estem en una època d'estretors pressupostàries– i hem d'estar mirant un per un cada euro que gastem, eh? Però clarament que tot el que fa referència a PQPI i a formació estem en aquest

camí de progressiva integració de la formació professional, que penso que, com vostè sembla que en participa, doncs, permetrà resoldre en una bona part el que és l'adquisició de capacitats i competències professionals per part dels nostres joves i, per tant, que tinguin ofici i afegeixin productivitat i competitivitat a l'economia catalana.

Senyora presidenta...

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del Servei d'Ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00167/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretària d'Ocupació..., vostè parlava del rostre humà de la crisi. Jo li llegiré una carta d'una orientadora laboral, que segurament vostè deu haver rebut també, que diu el següent: «Mi opinión personal es que en estos momentos tan delicados y con las oficinas de empleo masificadas de gente en búsqueda de trabajo, con situaciones personales desesperadas, las cuales podemos ver a diario, con gente incluso llorando en nuestras mesas suplicando ayuda, los recortes que nos afectan tan directamente no deberían aplicarse en el sector de las políticas activas de búsqueda de empleo. Si nuestra labor se da por finalizada, las preguntas que me planteo son: ¿quién va a ayudar a esas personas? ¿En qué se convertirán las oficinas de empleo? ¿En empresas que fomentan el cobro de prestaciones sin ocupar a sus desempleados? ¿Es mejor no hacer nada y ser un triste número en las largas colas de las oficinas?»

Vostè parlava d'estadístiques i de rostre humà, conseller, aquí té el rostre humà d'una d'aquestes orientadores i orientadors –que, per cert, salutem que ens estan seguint des de la sala de vídeo– que en aquests moments han d'aplicar un model que era un model d'èxit. Vostè ha caracteritzat la seva gestió fins ara amb dos grans qualificatius, sota el nostre punt de vista: paràlisi –paràlisi, ara s'ha parlat de la formació professional, podem parlar del SOC, del canvi de model del SOC– i mala gestió. Paràlisi i mala gestió. Però és que ara vostè està convertint les polítiques del seu departament en un motor de generació d'exclusió social. I aquest és el tema de la nostra interpellació. I li citaré tres aspectes que s'han donat en els darrers mesos.

Formació. Vostès han construït un nou mur d'accés a la formació, la qual cosa demostra que les retallades sí estan canviant el model. Al contrari del que deia el president aquest matí, les retallades estan canviant el model: generen més exclusió i són més poc equitatius.

Construeixen un mur d'accés a la formació perjudicant els aturats amb menys formació o que volen reciclar-se per canviar de sector o posar-se al dia. No només això, el seu Govern –no vostè directament, però com, efectivament, no estan coordinats li ho he d'explicar a vostè– aplica una nova taxa, en aquest cas, a la formació professional: 360 euros. Un altre mur d'accés a l'ensenyament. Canvi de model. Una taxa que afectarà cinquanta mil alumnes. No contents amb això, vostès creen una nova beca, una mena de beca de pràctiques tipus *minijob* al raonable preu de 426 euros el mes. Sempre queda l'alternativa d'anar a Londres si no estan contents amb aquest sistema, evidentment. Això és canviar el model fent retallades i aplicant mesures d'inequitat.

En segon lloc, els orientadors; hi entraré més endavant. Vostès, al posar en risc la continuïtat dels orientadors, canvien el model de dalt a baix –canvien el model de dalt a baix–, perquè, com deia aquesta orientadora en la seva carta, converteixen les oficines en llocs on es presta un ajut o on s'informa de quin és l'estat de la borsa de treball, i res més. I afortunadament, conseller, en els darrers anys, amb els governs d'esquerres això es va aconseguir canviar. I vostès suposo que comparteixen el model pel qual s'ha de fer un seguiment personalitzat, s'ha de fer un seguiment de l'itinerari de les persones en situació d'atur o –i ara passo al tercer lloc– a les persones que estan en risc d'exclusió social, com és el cas de les entitats del tercer sector.

Conseller: paràlisi, mala gestió, més exclusió... i continua sense explicar quin és el seu model, de tal manera que vostè ha creat un estat d'alarma. I no ho diu l'oposició; vostè ha creat un estat d'alarma en el conjunt de les entitats, sindicats, administracions, professionals, que han de gestionar les polítiques actives i que han de gestionar les polítiques de cohesió amb situació de risc fruit de la crisi econòmica.

Pel que fa als orientadors, li deia que la seva política erràtica, contradictòria pel que fa als orientadors, canvien el model; canvien el model si no en garanteix la continuïtat. Decidir no renovar aquests contractes implica no entendre en absolut la progressió que ha tingut els millors serveis d'ocupació a escala europea la darrera època. No només és el model català o espanyol, és el model que han seguit a Alemanya, a França, a Holanda, a Dinamarca. I vostè ho posa en risc. I li demanem: ho defensarà demà a Madrid? I si no aconsegueix els seus objectius demà a Madrid a la conferència sectorial, malgrat això ho mantindrà com a govern? Ho pot fer, conseller. Ho pot fer.

L'accés a la formació professional és un altre dels paradigmes d'aquest canvi de model que estan provocant les retallades i les seves polítiques. Paràlisi a la integració dels tres subsistemes de la formació professional, que s'ha dit abans i que això té conseqüències, eh? Després de pontificar aquí, en seu parlamentària, sobre com havia de ser la formació professional, no tenim cap novetat, cap avenç. Vostès van anunciant mesures que creen aquest estat d'alarma, i el resultat és que ara tenim una oferta formativa per a aturats que

suposen un canvi de criteri, un canvi de criteri que tindrà conseqüències.

Una primera conseqüència: els aturats menys formats queden exclosos dels cursos o dels que volen canviar de sector professional. Més conseqüències: tota aquesta pujada... tot aquest mur aixecat, pel que fa a l'accessibilitat del sistema de la formació professional, fa que fins i tot s'ha generat haver de cancel·lar cursos de formació professional. Vostè em dirà: «Ah, però és que això és perquè, efectivament, hi han uns requisits que vénen de Madrid», però és que després vostès envien una nota informativa en la qual diuen: «Bé, si vostès es queden sense cursos perquè els criteris són molt estrictes, en podem parlar. Ens envien un correu electrònic i ho podem ajustar.» Per tant, l'excusa de Madrid, conseller, a vegades val i a vegades no val, segons convingui.

I en tercer lloc: fàbrica d'exclusió social, retallades en polítiques d'ocupació que afecten les persones amb discapacitat, i s'ha dit abans. Nosaltres hem ofert, des del primer moment, un gran acord de tots els grups parlamentaris per tal de consensuar unitat d'acció davant de Madrid o davant de qui sigui, o davant del Consell d'Economia –davant de qui sigui– per mantenir aquest sector ampli de la societat catalana que està especialment en situació de vulnerabilitat. Les retallades en les polítiques actives d'ocupació tal com estan plantejades avui en dia, a dia d'avui, la taula d'entitats del tercer sector ha calculat que pot suposar que 2.500 treballadors amb discapacitats siguin acomiadats, que 908 professionals siguin acomiadats, i que vint-i-dues entitats faran fallida o es veuran abocades a tancar.

Aquí, conseller, també ens juguem el model, i aquí també les retallades afecten el model social. L'elecció és clara, en aquest cas, conseller: ens juguem que les persones amb discapacitat deixin de ser contribuents i passin a ser dependents. Deu ser per això que el senyor Cleries va anar a la trobada, o a la manifestació, d'aquest diumenge; deu ser per això que vostè no hi va anar. Perquè vostès ja donen per descomptat que aquest és un col·lectiu que deixa de ser útil, que pot ser integrat, que ha de ser recolzat i que passa a l'altra part del seu Govern, que és la part «assistencial». Canvi de model, conseller, canvi de model. Vostès estan fent un canvi de model.

Nosaltres li hem demanat –i li demanem– respostes, compromisos, concrecions. Quina resposta donarà a aquests col·lectius pel que fa al canvi de model? Ho sabrem demà, conseller, després de la reunió que té a Madrid? I si no va bé demà a Madrid, què farem, conseller? Serà el Govern, qui posarà els recursos per protegir aquests col·lectius? Ho pot fer.

Conseller, la política és prioritzar, la política és prioritzar. Vostè s'ha dedicat durant massa temps a reaccionar. Vostè s'ha dedicat massa temps a venir a alligonar els diputats de l'oposició sobre com s'havien de fer les coses i com no s'havien de fer. Estem cansats, conseller, de veure powerpoints, de veure lliçons magistrals des d'aquesta tribuna, des de la qual no es contesta allò que pregunten els diputats de l'oposició; estem cansats que vostè no agafi compromisos i, sobretot, estem

cansats que quan arriba algun compromís, no el complexi, conseller.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Com que d'aquest faristol s'acaben de dir una sèrie de coses que, certament, generen estat d'alarma, per la seva inadequació amb la realitat, doncs, miraré de donar informació que desmenteixi pràcticament totes les coses que s'han dit i que, per tant, abaixi una mica aquest estat d'alarma que sí que des d'aquest faristol s'acaba de llançar.

Sense powerpoints, perquè, que jo recordi, des que estic de conseller no he fet servir personalment cap powerpoint. No sé de què se m'acusa, perquè no he fet servir cap powerpoint des que estic de conseller. Abans sí que n'havia fet servir molts, i en tornaré a fer servir, però aquí no n'he fet servir cap, i menys al Parlament.

Ja he dit –no sé si escoltava en l'anterior interpellació, però òbviament no era la seva obligació i, per tant, li ho dic ara– que a partir d'aquesta carta de l'orientadora, i que nosaltres hem atès, òbviament, els orientadors perquè tenen la seva inquietud: són persones que, com dic, va proveir l'Estat, però que fan servei de polítiques actives, que són competències de la Generalitat... He d'entendre que tenien uns contractes amb unes dates de finalització i tenien certes inquietuds, però, bé, ja ens vam reunir amb ells i els ho vam dir, demà és conferència sectorial i, per tant, tot això ho hem de tenir una mica entre parèntesis, és cert, entre parèntesis, que la labor no ha de finalitzar.

És que el nostre model, hi torno a insistir –perquè li ho deia al diputat Oriol Amorós i ara li ho repeteixo a vostè, diputat Collboni–, que el nostre model és d'orientació, justament no és, com critica amb tota veracitat aquesta orientadora, en aquesta carta que llegia... Les oficines de Treball de la Generalitat no volen ser el que havien estat les oficines de l'INEM: purament oficines gestionadores de la prestació de desocupació. És per això, ja li ho he dit, que el 18 de març de 2011, no feia ni tres mesos que estava al càrrec de la conselleria, vaig denunciar davant del ministre Valeriano Gómez els convenis de 1998, entre l'Aleshores INEM i la Generalitat. I vam haver d'esperar, perquè el ministre Valeriano Gómez era lent en l'actuació, fins al 14 de novembre del 2011 –de fet, es va publicar al butlletí oficial de l'Estat del desembre– el nou conveni entre el Servei d'Ocupació i ara –l'antic INEM– Servicio Público de Empleo del Estado, on, com dic, ara sí que tenim ja les polítiques actives, i per tant tenim aquests orientadors, i volem seguir amb aquests orientadors i volem replantejar-ho. I si podem, algunes persones que no són orientadors i treballen ara al Servei d'Ocupació de Catalunya, doncs, formar-los perquè siguin orientadors, perquè n'hem de menester molts

més d'aquests tres-cents, perquè el que volem és l'activació laboral, polítiques actives. Si pot ser, integrat amb les polítiques passives, però, malauradament, això ja ho vaig reclamar al senyor Valeriano Gómez i al Govern Socialista precedent i no hi va haver manera. Ara també ho he fet amb el Govern del Partit Popular, i demà insistiré en aquest aspecte.

Per tant, penso que això ha d'estar ja molt clar. Ja ho estava per als orientadors, potser aquesta carta la va rebre fa un temps, perquè penso que el nostre model està clar. És veritat que a l'època de Pasqua sí que ens va generar, no sé si vostè diu un «estat d'alarma», perquè els periodistes han de titular d'una manera atractiva, però sí una preocupació molt gran. Me'n recordo, el dimecres de Pasqua. I quan al cap d'una setmana, el dimecres següent, ja vam tenir les dades concretes, realment hi va haver una situació molt preocupant, perquè sempre ens havien dit que la reducció seria del 15 per cent; després, quan Europa els va dir que el dèficit públic no havia de ser del 5,8, sinó del 5,3 ens van comunicar que seria el 20, però pensàvem que seria més o menys lineal. Ah, no, resulta que en qüestions de plans d'ocupació per als ajuntaments, plans de... en matèria d'orientació..., pràcticament ha estat una escombrada total.

Jo, una de les coses que demà m'he compromès amb una diputada del seu grup a dir-li a la ministra, és que vingui i vegi la destrossa que fa. I la convidaré a visitar el Vapor Llonch de Sabadell, i perquè no es vegi cap biaix també Barcelona Activa de Barcelona, o l'Institut Gaudí de la Construcció que està a Badalona. Que ho vegi, perquè tot això es nodreix de plans d'ocupació. Els plans d'ocupació no és, com va dir la ministra, eh?, coses de *amiguete de los ayuntamientos*. Potser hi ha algun amiguete, eh?, no dic que no, però aquí hi ha el Vapor Llonch, aquí hi ha Barcelona Activa, aquí hi ha l'Institut Gaudí de la Construcció a Badalona i tants, i tants, i tantes activitats que desenvolupen els ajuntaments que es nodreixen d'aquests plans d'ocupació.

Em diu «paràlisi». Però si no parem! Però si li he citat abans tots els programes d'estímul. Escolti, des de les lleis omnibus, la finestra única empresarial, el Pla d'actuacions industrials i empresarials, li he explicat fins i tot l'exemple d'aquest matí... Però li diria, ahir vaig rebre un dels màxims executius de Dow Chemical, que també, sobre les inversions que fa aquí, que han estat gestionades des de la conselleria d'Empresa i Ocupació –i que no entraria per aquesta línia perquè no acabarem–, el «Catalunya emprèn», el Pla d'energia i canvi climàtic, el pla Idigital. En l'àmbit de turisme, totes les actuacions que s'han fet, etcètera. Aleshores, no em digui que estem ni molt menys en paràlisi.

Formació. És veritat que anem a un nou model, és veritat que anem a un nou model. Anem a un nou model que –ja n'hem informat– vam tenir una reunió amb unes quatre-centes entitats col·laboradores del Servei d'Ocupació, formatives i agències de col·locació, etcètera, per explicar-los el nou model. Escolti, fins ara la formació era un fi en si mateix, era vinga a fer cursos per fer, sense cap mena d'alineació cap a la inserció la-

boral o cap al desenvolupament d'una reorientació dels itineraris personalitzats.

Ara no. Ara, com sap molt bé, seguint la línia, doncs, que fan a Europa –al Regne Unit, que fa a Flandes...–, el que fem serà una formació que podem qualificar de mixta. És a dir, una formació que ha d'incorporar per la mateixa entitat col·laboradora un itinerari d'inserció: no un curs de gestió administrativa, no un curs d'introducció a la informàtica de set-centes hores. No: un curs amb un itinerari d'inserció. O un curs de formació a l'aula amb inserció laboral. Per tant, amb col·laboració amb una entitat, agència de col·locació, empresa de treball temporal, que sigui una empresa que permeti fer aquelles pràctiques laborals. Ja ho hem fet, era el que se'n deia el «Forma i contracta». Ara volem aprofundir més, i per això, com que serà una cosa diferent, més alineada a la inserció laboral, serà el Forma i insereix, perquè el que perseguirà són fórmules d'alternança: aula i treball, taller, oficina... en fi, el que sigui, en funció de la formació de què es tracti; hospital, etcètera.

Per tant, és veritat: anem a un nou model de formació, és ben cert. I d'això, n'estem informant les entitats, perquè s'adaptin proactivament. S'ha acabat fer cursos per fer cursos, sense cap nord ni cap finalitat més que a vegades, és veritat, com deia el senyor Oriol Amorós, doncs, que aquelles persones mentre estaven allà, fent el curs, es donaven de baixa de la llista de l'atur registrat. No és el nostre objecte, això; el nostre objecte és que les persones es reincorporin a l'activitat social, vital, personal... laboral, per tant.

El tema de les pràctiques no laborals que vostè critica. Vostè critica, efectivament, que hem llançat un programa de pràctiques no laborals per titulat de formació professional, grau mitjà o superior, o bé persones que ja tinguin el certificat de professionalitat, o bé llicenciats, que no tinguin experiència laboral. Com a màxim, se'ls permet que hagin tingut, com a màxim, tres mesos d'alguna mena de contracte laboral. És per un període de tres-nou mesos com a màxim, persones entre divuit o vint-i-cinc anys, amb alta a la seguretat social, que rebran 426 euros. Com que no és laboral no es pot comparar amb el salari mínim interprofessional, s'ha de comparar amb l'IPREM mensual, i és el 80 per cent de l'IPREM mensual. Òbviament, li caldrà el control corresponent del SOC. És a dir, es podrà anar a l'empresa, es podrà anar al tutor de l'empresa o es podrà anar al mateix treballador. Això és una pràctica no laboral, és una pràctica perquè els que han tingut una formació acadèmica, de formació professional, de certificació de professionalitat, de llicenciat, doncs, puguin entrar a poc a poc en la vida laboral. Vostè ho critica. Bé, doncs resulta que la pràctica no laboral està regulada pel Reial decret llei de 31 d'octubre de 2011, és a dir, dictat per un govern socialista, ves per on –ves per on–, i vostè ho critica.

Home, el que fa referència a discapacitat ja està molt clar; demà negociarem transferència del bloc B al bloc A, clarament –clarament–, el tema de les bonificacions a les empreses no ens va bé a nosaltres; són empreses petites i mitjanes les que hi ha a Catalunya –les que hi ha a Catalunya són empreses petites i mitjanes–

i, per tant, el tema de les bonificacions de la seguretat social per contractació no els va bé. Per això demà proposarem a la conferència sectorial que la part que estímem que serà com a mínim del 50 per cent dels recursos que la ministra prioritàriament, en lloc de polítiques actives d'ocupació, està destinant a bonificacions, aquella part que no s'executi es territorialitzi i, per tant, Catalunya, amb aquests recursos, alimenti els plans d'ocupació i les polítiques actives, que és el nostre nord, és el nostre objectiu.

I miri, senyor diputat, a mi no m'agrada parlar de qüestions personals, però com que hi ha fet la referència, perdoni que li digui, jo, òbviament que tenia confirmada la meua assistència a l'acte d'Arc de Triomf, però malauradament, com que tinc un familiar que té esclerosi múltiple, vaig haver de quedar-me a cuidar-lo en lloc d'assistir a aquell acte.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Conseller, abans de tot, gràcies per la lloa que ha fet de les polítiques actives que fan els ajuntaments que han estat governats per l'esquerra. Que, per cert, són les... No, no, els que vostè ha dit i la gran majoria de Catalunya, com vostè sap, han estat governats per les esquerres, que aplicaven les mateixes polítiques actives que aplicava el Govern d'esquerres de Catalunya dels darrers set anys. Quan ho feia el tripartit, això que vostès anomenaven el tripartit, eren males polítiques; quan ho fan i ho han fet els ajuntaments governats per les esquerres, han estat lloables i exemplars, segons vostè. Però gràcies per la lloança.

Senyor conseller, nosaltres el que volem són compromisos i vostè no es compromet, no s'ha compromès en cap cas. Nosaltres li hem dit que féssim un front comú per anar demà a la negociació que vostè té a Madrid i vostès al darrer Ple no van votar una moció que proposava fer aquest front comú, no sé si se'n recorda. No sé per quins motius, per si tenen pactes, acords amb altres grups, se'ns escapa –se'ns escapa–, però nosaltres li vam oferir front comú per defensar aquesta proposta davant Madrid. Perquè no tot es retalla des de Madrid; vostès han retallat i vostès tenen marge i competències per compensar allò que no es faci o no s'aporti des de Madrid, si és que vostès creuen en aquest model que vostè diu que defensa, que nosaltres, sincerament, no veiem –no veiem.

Miri, pel que fa als orientadors és tan fàcil com comprometre's a donar continuïtat als tres-cents orientadors que en aquests moments estan treballant en el SOC, és així de fàcil, un compromís. Puja vostè aquí i diu: «Em comprometo, si no tinc els recursos a Madrid, els posaré des del Govern.» Per què? Home, perquè en proporció o amb relació al pressupost que té el Servei d'Ocupació de Catalunya, tampoc estem parlant d'una xifra que faci trencar el dèficit; estem par-

lant d'un pressupost, si no ho tinc mal entès, de 427 milions d'euros, senyor conseller. I, a més a més, ens agradaria que efectivament fes que aquest reconeixement de la seva tasca, que reforça el model que vostè diu defensar, després s'aplica en fets concrets i es dona continuïtat a aquest model.

El mateix li dic pel que fa al tercer sector. Miri, és tan fàcil com que vostè pugi aquí al faristol –queda registrat al diari de sessions, no cal ni que fem moció– i digui: «El Govern de Catalunya es compromet a pagar el deute que té amb les entitats del tercer sector que ascendeixen a 700 milions d'euros a febrer d'enguany.» Que pugi aquí i que digui: «El Govern de Catalunya es compromet a facilitar línies de liquiditat amb l'Institut Català de Finances o amb convenis que es puguin establir amb entitats financeres.» Com es fa amb algunes empreses –com es fa amb algunes empreses. Ho diu aquí i no cal que fem la moció. O pot pujar aquí i dir: «Ajudarem i facilitarem acords perquè hi hagi una reordenació del sector», per tal que es pugui adaptar a aquest context que vostè ha anomenat d'austeritat i a un context que, a més a més, també té a veure –té a veure– amb una situació de crisi que s'agreuja cada dia més.

I vostè suposo que n'és conscient: el pressupost del SOC, des que vostès governen, ha baixat en termes generals uns 100 milions d'euros, però la dada és que tenim 44.000 aturats més. I això són les dades, conseller. I no tiri totes les culpes a Madrid; hi ha una part que sí, evidentment, que nosaltres criticarem i, a més a més, farem costat al Govern quan es reclami davant de Madrid, aquí i allà, però són 100 milions menys d'euros per 44.000 aturats més. És evident que les xifres no quadren i és evident que vostès amb aquest argument, malgrat el que vostè diu des d'aquest faristol, va canviant dia darrere dia el model que vostè ha començat per dir que era lloable i que era exemplar.

Compromís, conseller, compromís, i no caldrà ni que fem una moció.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyor diputat, no fa gaires dies, en el darrer Ple, un diputat del seu grup em deia que es preocupava, i li ho agraiïa, pel meu mal d'esquena, perquè portava concretament el Pla d'energia, que és de vuit-centes pàgines, imprès. Quina llàstima que no es preocupin per l'esquena dels ciutadans de Catalunya, que han d'arrossegar una motxilla feixuga carregada de deutes que hauran de patir durant molt i molt temps.

Quina pena perquè aquesta motxilla –juntament podríem parlar amb altres, el Govern de l'Estat, etcètera– és una motxilla que arrossega cada un dels ciutadans de Catalunya, cada català, i en gran part o en una bona part en l'àmbit que ens ocupa. En l'àmbit que ens ocupa perquè, si estem fent aquesta reorientació de la

formació des del Servei d'Ocupació de Catalunya, és pels resultats nefastos del model anterior. Un model que en l'auditoria de la Unió Europea ha estat posat en qüestió, un model que ni tan sols en les convocatòries adjuntava quins eren els requisits documentals que havien de complir aquelles entitats i que, per tant, quan se'ls han exigit aquells cursos s'havien realitzat amb temps i ara es revoquen aquells ajuts i això està posant en qüestió moltes ajudes que s'han de tornar. I és per això que la Unió Europea, òbviament, no avalua precisament d'una manera molt positiva la tasca que el Servei d'Ocupació de Catalunya va fer aquests darrers anys. És aquest el problema. Després s'han afegit els pressupostos generals de l'Estat del 2012 i la situació i l'evolució de la conjuntura econòmica europea, però ve també d'aquí, l'origen del problema està aquí.

Compromisos? Em sembla que ja no puc ser més explícit, el nostre model és un model d'orientació, sabem que replantillar aquells orientadors que acaben al juny ens seria molt difícil si no aconseguim, que penso que..., ja ho portem negociant i demà ho tancarem, que serà allargar-ho fins al desembre. I que després, com que el nostre model és d'orientació i ja tindrem temps aleshores, com que el nostre model és d'orientació, és..., bé, jo no dic ara persona a persona, però sí que volem optar per centenars d'orientadors, perquè volem persones que gestionin l'orientació, els itineraris personalitzats, potser en alguns casos externalitzant-los, és veritat, si considerem que és millor. Per tant, el compromís és absolut, és un compromís de la màxima instància política de la conselleria d'Empresa i Ocupació. El nostre model és un model d'orientació, és un model de formació mixta, en la línia que he dit, no cursos *per se*, sinó de forma i inserta, d'inserció laboral, d'alternança en el món del treball.

Escolti, jo de normal, eh?, no m'hi estic gaire amb aquestes qüestions; si veig que una cosa funciona, funciona. Jo li he citat tres casos però podria haver fet..., doncs, també escombrar cap als meus interessos, per dir-ho així. Jo li he citat que hi ha polítiques actives d'ocupació dels ajuntaments que són molt vàlides i que demà, amb el permís dels corresponents ajuntaments, convidaré que la ministra vingui a veure Barcelona Activa, l'Institut Gaudí de la Construcció, El Vapor Llonch. M'és igual, si es vol posar medalles, posi's totes les medalles que vulgui! Jo el que vull és que els aturats de Catalunya tinguin centres d'excel·lència –no m'agrada fer servir aquesta paraula, bé, és igual–, centres formatius que els permetin trobar sortides a la seva situació de desocupació. Si vostè aquí vol veure quantes medalles es penja un i quantes els altres, escolti, i les meves les hi regalo –les meves les hi regalo–, escolti, les hi regalo, tots els mèrits i els medalles. La meua preocupació són els aturats de Catalunya, no les medalles; si vostès són les medalles, allà vostès.

Ja m'agradaria que el Servei d'Ocupació de Catalunya tingués un pressupost de 427 milions d'euros aquest any, enguany, ja m'agradaria. Els tenia, però el cop de destrall que imposen els pressupostos generals de l'Estat fa, com vostè sap molt bé, que això estigui en seriós perill. Demà tenim la conferència sectorial, veurem, però no crec, ni molt menys, que tinguem els 427 milions.

Estem en contacte, òbviament, amb el tercer sector. Abans sentia el conseller Mas-Colell. Escolti, si l'estat del benestar, la societat del benestar, el va crear el grup parlamentari que dona suport al Govern. I el que estem fent ara només té un sentit, que és que l'essencial..., superem aquesta situació d'atzucac conjuntural que ve d'on ve, i tornem a restaurar i guanyem fins i tot nous horitzons. I òbviament, per als discapacitats, que, com li he dit abans, no vull fer referències personals, però potser conec el tema molt millor que vostè, senyor diputat.

Senyora presidenta...

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia... Recordo que el següent, el número 10, ha quedat per al final.

Interpellació

al Govern sobre la previsió d'actuació en matèria d'incendis (tram. 300-00169/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la previsió d'actuació en matèria d'incendis, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, és inevitable començar aquesta interpellació sobre la prevenció d'actuació del Govern en matèria d'incendis fent una referència a l'incendi que ha afectat els municipis de Rasquera, Perelló, Tivenys i Benifallet. Incendi que es va iniciar el passat dimarts dia 15, passades les dotze del migdia, que va ser controlat el passat dijous dia 17 i es va donar per extingit el passat diumenge. Incendi d'una gran magnitud, les dades així ho evidencien: ha afectat un total de 3.081 hectàrees i, per fer-nos una idea de l'actuació devastadora d'aquest incendi, si ho comparem amb totes les hectàrees forestals afectades l'any 2011 a Catalunya, veiem que aquestes van ser un total de 1.096. Per tant, 2011, 1.096 hectàrees a tot Catalunya, hectàrees forestals afectades per incendis; l'incendi de Rasquera, 3.081, tres vegades superior als seus efectes devastadors, i si a aquest fet li sumem les hectàrees afectades en els primers quatre mesos de l'1 de gener a 30 d'abril també a Catalunya veurem que l'actuació devastadora és quatre cops i mig superior al que vam patir tot l'any 2011. Per tant, Rasquera és un dolorós toc d'atenció.

Els primers cinc mesos de l'any 2012 en matèria d'incendis ha comportat que s'encenguin totes les alarmes i, el que és més preocupant, encara ens falta abordar la campanya forestal d'estiu, on tradicionalment el risc i l'afectació és superior.

Però abans, si em permet, honorable conseller, de fer una anàlisi amb més profunditat de la seva política de prevenció d'incendis, del seu Govern de la Generalitat, permeti'm quatre consideracions molt ràpides respecte

al que vam viure en l'incendi de Rasquera. En primer lloc, volem mostrar el nostre recolzament a totes les persones que van intervenir, dels diferents cossos, en l'extinció de l'incendi de Rasquera. Per tant, el nostre reconeixement al seu treball.

En segon lloc, vam veure amb sorpresa –francament, vam quedar astorats quan ho vam veure a la televisió– com un membre d'una ADF, una agrupació de defensa forestal, denunciava que no se li havia permès intervenir a l'incendi fins a onze hores després que aquest es va iniciar. Per tant, honorable conseller, aquesta és una denúncia pública molt greu i és imprescindible que vostè doni explicacions sobre aquest fet, sobre la seva veracitat i sobre les raons que van portar aquest membre de l'ADF a fer aquesta denúncia que tots vam veure a televisió. Per tant, primer la responsabilitat, i entenem que vostè ha de donar explicacions davant d'aquest Ple del Parlament de Catalunya.

Tercera consideració, que va succeir amb els bombers voluntaris. No volem aprofitar aquesta interpellació per fer sang en una situació que per a nosaltres és molt preocupant, però el que és evident és que vostè està obligat a donar explicació en aquest Ple, al Parlament de Catalunya..., sobretot per què es va permetre arribar a la situació a què es va arribar. Nosaltres no compartim un fet puntual de no participar en l'extinció d'un incendi –crec que no hi ha cap raó que ho justifiqui– però, alhora, hi ha una responsabilitat directa seva, honorable conseller, de permetre que una situació es deteriori fins a tal punt que persones compromeses amb el país, compromeses en la preservació del seu entorn natural, arribin a aquest punt de fricció amb el que va succeir. I, per tant, li demanem que vingui aquí i doni explicacions davant d'aquest Ple del perquè d'aquesta situació.

Nosaltres ja li anunciem que a la moció subsegüent a aquesta interpellació, en el següent Ple, presentarem un conjunt de mesures per millorar la situació en què es troben els bombers voluntaris, i especialment creiem que és important fer un reconeixement social de la tasca i del treball dels bombers professionals i voluntaris.

Quarta i última consideració respecte a l'apartat de l'incendi de Rasquera. Durant aquest incendi, van participar dos hidroavions i un helicòpter del Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient; dos helicòpters d'Aragó, amb brigades BRIF; un helicòpter Kamov de la Comunitat Valenciana, i un helicòpter Super-Puma, de la Unitat Militar d'Emergències, de la UME, eh? En primer lloc, volem aprofitar aquesta interpellació per donar les gràcies a totes les administracions per l'actuació i per la col·laboració que van prestar en l'extinció d'aquest incendi. Per tant, el nostre agraïment.

Però una pregunta molt concreta, senyor honorable conseller: pot afirmar vostè que va acceptar des del primer moment tots els mitjans humans i materials que les diferents administracions, i més concretament el Govern de l'Estat, van posar a la seva disposició? Pot afirmar-ho, que des del primer moment vostè va acceptar aquesta ajuda? I la resposta a aquesta pregunta és especialment important per una doble considera-

ció. En primer lloc, per la situació que s'estava creant respecte als bombers voluntaris i, per tant, l'oferiment d'ajuda, de mitjans humans, a l'extinció d'un incendi tenia una especial rellevància. I, en segon lloc, honorable conseller, vostè convindrà amb mi que, si no s'hagués fet així, els ciutadans no podrien compartir que no s'utilitzessin tots els mitjans disponibles allà, en aquell moment, per extingir un incendi tan devastador com el de Rasquera.

Per tant, dèiem que l'incendi de Rasquera suposa un toc d'atenció. I ara hem d'abordar la campanya d'estiu. Dèiem que, malgrat les dades alarmants, que així ho són, de les hectàrees afectades per incendis forestals en els cinc primers mesos de l'any 2012 –recordàvem que s'havia multiplicat per quatre vegades i mitja el que havia succeït respecte a l'any 2011–, creiem que encara estem a temps per redefinir la campanya. Vostès tenen un compromís, i així ho han anunciat, que el dia 5 de juny, conjuntament amb el conseller d'Agricultura, presentaran la campanya forestal d'incendis per a aquest estiu.

Nosaltres li demanem una cosa: estem a temps per garantir que es destinen els mitjans humans i materials necessaris per abordar amb garanties aquesta campanya. I què els demanem, en aquest sentit, honorable conseller? Doncs que revisin els pressupostos, revisin l'assignació inicial dels recursos que s'han destinat a aquestes finalitats i, per tant, facin les modificacions necessàries per garantir que disposarem dels recursos humans i materials per ser efectius i eficaços davant d'una campanya d'estiu que tots dos convindrem que les previsions són que serà molt dura, i el que portem de mesos és que així ja s'ha confirmat.

Per tant, demanem que no ens quedem amb l'aprovació inicial de pressupost, sinó que redefinim. Tenim un greu problema aquí davant i, per tant, hem de destinar i redefinir els recursos per tal de poder-hi fer front. Vostès tenen aquesta facultat, tenen aquesta possibilitat, i els instem realment a fer-ho així, realment que s'hi puguin destinar i que tots tinguem el convenciment que s'han destinat els recursos humans i materials necessaris per fer front a aquests riscos que són tan elevats.

Per altra banda, també, ja vam fer-ho en el Ple anterior, però creiem que és important, quan parlem de la política de prevenció d'incendis, que fem un exercici –i així ho reiterem, que és important–, que és avaluar, respecte a les recomanacions de la Resolució 662/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi Forestal d'Horta de Sant Joan –allà es feia un seguit de recomanacions–, que analitzem en profunditat realment el que el Govern, aquest i els anteriors, ha donat compliment i quines recomanacions queden per fer efectives i en quin termini les farem. Això creiem que és important a l'hora d'abordar la política de prevenció d'incendis.

Nosaltres creiem, en aquest sentit, atès que la llei és de l'any 94, que cal modernitzar el marc normatiu del Cos de Bombers. I, en aquest sentit, vostè ha fet algun avanç, algunes qüestions en l'aspecte de formació, amb aquest desglossament de l'aspecte formatiu del

cos policial, dels Mossos d'Esquadra, respecte al Cos de Bombers i les emergències, i vostè ho ha volgut diferenciar i, per tant, potenciar aquests dos àmbits, que nosaltres compartim. Però és evident que cal un projecte de llei nou de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis; cal posar al dia aquesta normativa –vostè, si comprova la norma de l'any 94, ha estat successivament modificada–, i cal abordar en profunditat quin és el model de prevenció d'incendis que volem, quin és el model de bombers professionals que volem i quin és el model de bombers voluntaris que volem. El que sí que ha evidenciat, a dia d'avui, aquest incendi és que hi han unes mancances, hi ha una problemàtica que s'evidencia en aquest incendi que cal fer-hi front i aportar solucions.

En aquest sentit, també, nosaltres li demanem que, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries i d'acord també amb la legislació vigent, es pugui definir des d'ara fins al final de la legislatura la incorporació de nous bombers, tant en l'àmbit de bombers professionals com voluntaris, així també com aquella promoció interna necessària respecte a les places de bombers d'escala tècnica, de caporal, de sergent i d'oficial, i intentar cobrir aquelles places que segons la normativa es permet la seva reposició. Sent conscients que l'any 2012 tenim un marge estret, seria bo intentar cobrir aquesta taxa de reposició que permet la normativa vigent, però és evident que hem de planificar 2013, 2014, fins al final de la legislatura. I crec que és important entomar amb una planificació en aquest àmbit, doncs, aquestes incorporacions.

Hi ha altres aspectes; atès que ja he vist que se m'ha acabat el temps, els deixarem per a la segona intervenció.

Gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat; li agraeixo la comprensió, amb el to i amb el contingut d'aquesta interpellació, per la gravetat de la situació que ha afectat la gent de Rasquera, però també del Perelló i, en menor mesura però també, per l'angoixa viscuda de Tivenys, de Benifallet i fins i tot de la gent de Tortosa i en general, doncs, de la gent de les comarques... de les Terres de l'Ebre; però també fa poques setmanes, encara no una mica més de dos mesos, la gent del Pirineu i també, si ho recorden, la gent de l'Empordà.

Intentaré anar contestant a les diferents qüestions que vostè m'ha plantejat, però crec que és obligat fer una contextualització del moment en què ens trobem, i que no voldria que s'entengués ni com a excusa ni com a atenuant, sinó de relativitzar i situar en l'entorn en què ens mourem durant els propers mesos, en aquest cas, les polítiques relacionades amb les emergències provocades pels incendis forestals, pels focs, que, d'una

manera recurrent, un any més, un any menys, afecten els boscos mediterranis i, evidentment, el nostre país.

Ahir vàrem tenir un petit sisme; d'alguna manera, literalment parlant, un petit sisme de grau 3, al Pallars Sobirà, entre Sort i el Baix Pallars, a l'alçada de Soriguera. Va ser percebut per la gent de Sort molt lleugerament. Amb això vull dir que aquest és un país que, malgrat estar en una zona sísmica, doncs, notable, no tenim grans terratrèmols; és un país que no té grans tifons ni huracans, com veiem regularment a la costa est d'Amèrica del Nord; és un país que no patim els tifons ni les èpoques dels monsons, doncs, que veiem regularment a les zones d'Àsia. No, no som un país de grans desastres naturals, però tenim els nostres desastres naturals, i que ens afecten, bé a l'hivern amb qüestió de nevades –algunes, a vegades notables–, bé a la primavera o la tardor amb algunes inundacions –també aquest any, doncs, cinquanta anys de trist record, en aquest cas, de les inundacions del Vallès–, i a l'estiu, evidentment, doncs, amb situacions d'importants anys amb incendis forestals. Tenim els nostres problemes.

Li haig de dir que –ens pot agradar més o menys, però això és incontestable; una altra cosa és la percepció subjectiva i el debat polític, que evidentment hem d'estar disposats a assumir– aquest hivern, l'hivern 2011-2012, ha estat l'hivern més sec dels darrers quaranta anys. Quan dic «més sec» vull dir en pluviometria, en pluja acumulada. Ha estat l'hivern, repeteixo, més sec dels darrers anys. El mes de febrer, un 30 per cent només de la pluja acumulada en mitjana històrica. Tot Catalunya, a excepció de la Vall d'Aran i una part de l'alt Pallars Sobirà, doncs, va estar escassament a un 30 per cent de la mitjana de la pluja que, el mes de febrer, al llarg dels darrers quaranta, cinquanta anys, ha plogut. Per tant, això ha situat el nostre territori, els nostres boscos, en una situació d'estrès hídric molt important.

Però és que, a més, tenim una segona circumstància: i és que vostès recordaran també que el mes de febrer vàrem tenir tres setmanes, doncs, d'un episodi també climàtic molt singular, i és que es van mantenir unes temperatures molt fredes, amb una mitjana de quatre i fins i tot cinc graus, a la totalitat del país, per sota de la mitjana, en aquest cas, de la temperatura històrica, que va fer molta mortaldat a la nostra vegetació.

I, per tant, tenim dos factors que se'ns acumulen per primera vegada en els darrers trenta o quaranta anys: la singularitat, en aquest cas, de les temperatures –hem de remuntar-nos a l'any 63 per tenir un episodi de tants dies de baixes temperatures com les que es van produir aquest mes de febrer. Si a això hi acumulem dos factors més, un inercial, l'altre també molt singular..., l'any 2009 vam tenir unes fortes nevades que a bona part dels nostres boscos van afectar d'una manera molt dura i han generat una massa de combustible, d'arbres caiguts, de branques, que no s'han pogut, evidentment, per la magnitud del territori de Catalunya –vostès saben que tenim més del 65 per cent del nostre territori que són boscos–..., doncs, una càrrega de combustible acumulada. I, finalment, el procés d'abandonament de pastures i de cultius, que fa molts anys que es va produint en una bona part de les nostres comarques més

rurals. Això ha anat situant, doncs, unes condicions complicades. Però la singularitat és sobretot climatlògica. L'hivern més sec, l'hivern més fred dels darrers quaranta anys.

Tot això, ja vam començar-ho a observar després dels incendis que es van donar el mes de març al Pirineu; al Pirineu i a l'Empordà, perquè vam sortir dels quatre incendis del Pirineu per saltar immediatament, al cap de vint-i-quatre hores, a l'incendi de Santa Cristina d'Aro. Aleshores vàrem tenir una situació de tensió i de simultaneïtat que va posar d'alguna manera a prova el Cos de Bombers, i que va respondre d'una manera excel·lent. Al mateix temps teníem incendis al Pirineu, incendis al Baix Empordà, un incendi molt important, urbà, a Viladecans, a nivell industrial. Tot plegat va fer que la setmana següent el Govern constituís la Comissió Permanent d'Incendis Forestals, que es reuneix cada dimarts abans de les sessions de govern, amb el Departament de Territori i el Servei Meteorològic, amb el Departament d'Agricultura i el Cos d'Agents Rurals, amb el Departament d'Interior i el Cos de Bombers, que va fer una anàlisi permanent de l'evolució de la situació i de l'evolució del risc.

Mai en un mes de maig –mai en un mes de maig–, com el que estem, s'havia produït un incendi d'aquestes dimensions. Sempre havíem tingut o incendis tardans d'hivern o incendis incipients d'estiu, però el mes de maig, que és el mes de la meitat de la primavera, on tenim una certa pluviometria i una certa capacitat de reacció de la vegetació, no s'havien produït mai unes condicions com les que es van trobar els Bombers a Rasquera.

Vull dir amb això –i aniré..., perquè em queden tres minuts i mig, després de la rèplica, també–, vull dir amb això que els bombers es van trobar amb unes condicions excepcionals. La precipitació acumulada, només aquest any, ja se situa que tota la franja més occidental del país es situa al voltant de la meitat de la mitjana pluviomètrica del que ha plogut en aquest període al llarg dels anys.

Fixin-se: Pallars, Pirineus, Ribera, Terres de l'Ebre, la zona de major risc. Quan dic que mai els bombers s'havien trobat el mes de maig amb unes condicions tan extremes, els haig de dir que normalment, des d'un punt de vista tècnic, la capacitat de resposta d'extinció en un incendi té unes determinades limitacions en funció de la magnitud de l'incendi, superades les quals, el que cal és intentar contenir, fixar una estratègia de contenció i esperar que aquestes condicions, doncs, es recondueixin per poder aleshores actuar.

Quan es donen flames de més de cinc metres i velocitats de propagació que superen el quilòmetre i mig, el quilòmetre sis-cents metres per hora de progressió d'un foc, el foc és incontenible; flames de més de cinc metres, velocitats de propagació d'un quilòmetre i mig; a partir d'aquestes magnituds, el foc és incontenible. No hi ha cos humà, per molta magnitud i dimensió que es pugui fer, ni mitjans aeris que puguin aturar el foc.

Què ens vàrem trobar a Rasquera, al cap de poques hores d'haver-se iniciat, a dos quarts d'una del mig-

dia d'un dimarts, l'incendi? Flames de quinze a vint metres d'alçada i velocitat de propagació del foc de quatre quilòmetres i mig. Avançava més de pressa el foc que la marxa d'una persona caminant a pas ràpid, cosa que va fer, en alguns moments, fins i tot, doncs, també posar en tensió una part dels nostres efectius en algun moment de la matinada del dimarts.

L'incendi llançava focus secundaris a una distància de més de quatre-cents metres. El foc el dimarts al vespre era incontrolable. Tot això, amb les condicions també climatològiques –fort vent, mestral, que no va començar a girar ben bé fins dimecres a la tarda–, va fer que la situació fos en alguns moments complicada.

Una altra referència. Aquest foc és la cinquena vegada en els darrers cent anys que es produeix a les estribes de la serra del Cardó i la serra del Boix. És el cinquè incendi en els darrers cent anys que es produeix. L'última ocasió la vam tenir l'any 1995, quan van cremar entre 5.000 i 5.500 hectàrees. Aquesta vegada, la feina, les condicions i, en definitiva, doncs, l'estratègia fixada pel Cos de Bombers, pels GRAF i per tots els reforços que vàrem tenir va limitar un foc potencialment fixat com a superfície possible d'afectació potencial, per part dels mateixos bombers, el mateix dia de la seva propagació, en set mil hectàrees, que es pogués contenir finalment en unes tres mil.

L'actuació dels bombers, com vostè ha dit, i dels cosos que van ajudar –Agents Rurals, intervencions que ens van venir el dimecres i el dijous a col·laborar– va ser sincerament magnífica.

I passo a contestar –i demanaré trenta segons més, presidenta, per després no consumir-los en la meua rèplica i, per tant, no superar...–, però voldria contestar les quatre intervencions que m'ha fet el diputat.

Primer, els criteris d'intervenció de les agrupacions de defensa forestal, dels voluntaris, de les brigades que col·laboren, de Forestal Catalana, sempre els fixa amb criteris tècnics i de seguretat el Cos de Bombers. Per tant, no va haver-hi, en aquest cas, cap tipus, diguem-ho així, d'obsessió, sinó que van haver-hi situacions en què els bombers van situar la frontera de la seguretat, i aquests són els criteris que sempre fixa el cos d'intervenció.

En segon lloc, els bombers voluntaris. No ens trobem amb un problema suscitat aquest últim any i mig; és una situació que ja, amb una certa reivindicació, va acumulant-se des de fa alguns anys, i que abans d'aquest incendi ja havíem arribat a un principi d'acord amb l'Associació de Bombers Voluntaris, el 10 de maig, per tirar endavant, doncs, unes dinàmiques de formació, i també el reglament que hem de revisar. En qualsevol dels casos, el que se'ns explica és que aquell dia la disponibilitat va ser dels quatre parcs que es van activar, doncs, molt reduïda, cosa que al cap de dos dies, el divendres, ja vam disposar d'una bona part de bombers voluntaris treballant.

En quart lloc, la col·laboració institucional. Vàrem acceptar mitjans aeris, i els els vam demanar, també, tant a la Comunitat Valenciana, van venir dues brigades d'Aragó i també la Unitat Militar d'Emergències

es ens va facilitar algun mitjà aeri. No tots van poder col·laborar, perquè en alguns moments les condicions climatològiques no van permetre que determinats mitjans aeris treballessin. En qualsevol dels casos, sí, i en funció dels criteris sempre dels bombers, perquè l'acumulació de persones –mentre no es pogués accedir a la serra del Cardó era inútil que tinguéssim més efectius humans en aquells moments– va ser la que va fixar, en cada moment, l'acceptació d'aquestes col·laboracions en el moment oportú. Fins i tot professionals de Forestal Catalana, que van col·laborar d'una manera excel·lent.

La campanya tindrà els pressupostos similars als que vam tenir l'any passat, que no són els que sortien reflectits, com ja els vaig dir, en el pressupost inicial aprovat per aquesta cambra, però que amb els reequilibris interns com a conseqüència dels ajustos ens permetrà –i ja hem començat la contractació del personal auxiliar– tenir aquests mitjans disponibles.

Els compromisos d'Horta. Ho repassarem a la comissió, però ja li avanço que de les trenta-set mesures aprovades per aquest Parlament, vint-i-set actuacions s'han desenvolupat al cent per cent i deu estan en aquests moments en estat de compliment; per tant, tenim un compliment del 73 per cent dels compromisos fixats aquí.

Comparteixo amb vostè que hem de revisar la llei; s'hi està treballant i espero que l'any que ve una nova llei de bombers i de protecció civil entrarà en aquest Parlament –si es donen les condicions, evidentment, també de diàleg polític–, perquè cal revisar aquest marc de l'any 94, hi coincidim plenament. I, finalment, li haig de dir que ja m'agradaria que poguéssim comprometre'ns en la incorporació de nous professionals, tant amb la policia com amb els bombers; això, avui per avui, es fa difícil, però sí que puc prendre un compromís que la promoció interna de bombers a bombers de primera, i també un escalat en promoció interna de comandaments, necessària per completar una certa reestructuració organitzativa al Cos de Bombers, està prevista per als propers mesos i, sobretot, per a l'any que ve, 2013.

Gràcies per la seva comprensió, senyora presidenta, i evidentment no consumiré el temps sencer de la meua rèplica per tal de complir els terminis.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Fins al moment final, feia la impressió que més que una interpellació al conseller d'Interior, s'estava produint una interpellació a l'home del temps de TV3, perquè vostè ha exposat, amb una explicació meteorològica àmplia, que ja partim d'antuvi que la situació meteorològica és molt complexa i que fa elevar el risc d'una forma considerable. Per

tant, això no està en discussió, i vostè ha consumit molt del seu temps a explicar-nos, amb tot luxe d'innovacions tecnològiques, doncs, el factor climatològic, que no és el que posava en dubte. I, en canvi, ha passat de puntetes en aspectes que sí que són de la seva responsabilitat, com a conseller d'Interior, doncs, d'una forma clara.

Nosaltres li direm d'una forma clara i evident, perquè ens entenguem ràpidament: vostè a la campanya de prevenció d'incendis de l'any 2011, va ajustar el pressupost respecte a la del 2010, atenent a la despesa real executada l'any 2010. I això, aquest criteri, el vam compartir: vam passar aproximadament de 30 milions –i parlo de memòria– a uns 25, 24 milions; ho vam compartir.

Però és que ara vostè mateix reconeix que estem en un mes, o en uns mesos excepcionals, en una situació excepcional que requereix una resposta també excepcional. Perquè ens fa la impressió que la planificació de la campanya de l'any 2012, vam fer-la amb els criteris o tenint la referència de l'any 2011, i els cinc primers mesos de l'any ens demostren que estem en una situació absolutament diferent del que va succeir l'any passat. Per tant, cal una actuació excepcional i cal una destinació de recursos important en aquesta campanya si volem afrontar amb garanties aquesta campanya.

I això, esperem que vostè ens ho presenti. Ara ha fet una pinzellada dient que més o menys serà al 2011 però, escolti, volem conèixer al detall el nombre de persones contractades, el nombre de mitjans que hi destinaran, etcètera, per realment fer aquesta valoració respecte a això.

Escolti, respecte a ADF, de la denúncia pública, entenc que llavors me l'haig de creure, per la seva resposta. Vostè no ha negat que això no fos així, vostè ha dit que, per una qüestió tècnica, en cada moment es decideix qui actua i qui no actua. Per tant, tenim agrupacions de defensa forestal que diuen que estan allà durant onze hores, després de començar l'incendi, no se les va deixar actuar. Costa d'entendre; costa d'entendre en una situació amb un incendi, com ha explicat abans, que al moment inicial, respecte als bombers voluntaris, tenien menys efectius dels que eren previsibles. Doncs, sincerament, conseller, costa d'entendre molt que això succeeixi, i que l'explicació sigui la que vostè ha donat.

El mateix respecte als recursos que va oferir l'Administració general de l'Estat. Nosaltres també hem d'entendre que, per part de l'Administració de la Generalitat, des d'un primer moment se li van oferir recursos humans i materials; els materials –respecte als helicòpters i als hidroavions, a què hem fet referència abans..., al llistat que vostè també m'ha reiterat–, els va acceptar..., malgrat que en alguns casos, malgrat traslladar-se aquí, no van ser plenament operatius per la qüestió climatològica, com vostè ha explicat, però tenim la impressió que se'ls van oferir –i, si no, em desmenteixi, em digui que no és cert– recursos humans, actuacions, bombers, equips per actuar d'una forma a peu d'incendi, i que vostè en un primer moment no va acceptar. En tot cas, de la seva resposta haig de deduir que estem en aquesta situació. Torno a dir-ho un altre cop: no ho entenem.

Conseller, no entenem que en la situació de risc això es produeixi: no deixi actuar a ADF i no s'acceptin tots els recursos que vinguin en un primer moment, i alguns s'acceptin en un segon moment; no ho entenem. Per tant, és evident que nosaltres farem propostes en l'àmbit dels bombers voluntaris; algunes vostè les ha esmentat: la necessitat d'aquest nou reglament, doncs, que deixi sense efecte del Decret 246/96 o el Decret 68/2000, cal un nou marc normatiu per als bombers voluntaris; també cal –i, en aquest sentit, hauríem d'adequar-los a la limitació d'accés dels 35 anys– el règim dels bombers professionals; aquesta limitació es va suprimir per aquest Parlament, i hauríem d'equiparar-los.

Cal també que es presenti un informe, i així li ho demanarem, davant de la Comissió d'Interior, on s'analitzi realment la capacitat de resposta i de la gestió dels parcs de bombers voluntaris, i també com garantim la cobertura assistencial dels bombers voluntaris; i, per tant, això li ho demanarem. I també li demanarem una cosa molt clara que li diem, i és que vostè, com a responsable de la conselleria d'Interior, com a màxim responsable en matèria de prevenció d'incendis a Catalunya, accepti aquests recursos que siguin necessaris, però accepti des d'un primer moment aquests recursos que es posen a la seva disposició per realment ser més efectius. Nosaltres creiem que això és el que li demanen els ciutadans, i és que totes les administracions davant d'una emergència col·laborem des del primer moment, acceptem tots els recursos, i siguem més efectius en la prevenció i, sobretot, en l'extinció de l'incendi quan aquest es produeix.

De la seva resposta haig de deduir –i a vostè jo el començo a conèixer una mica, i tinc la impressió que quan no diu una cosa és perquè no la vol dir– que vostè no va fer aquella actuació en aquell moment, i crec que, en aquest sentit, això és reprovable.

Gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller, el senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. I intentaré complir... Ah, em dona cinc minuts, sí? Moltes gràcies.

Anem per parts. Ja hem iniciat la campanya forestal, amb un procés de contractació per un import que supera els 9 milions d'euros, 9,5 milions d'euros, per contractar unes mil setanta, mil vuitanta persones auxiliars i reforços forestals, similar a una mica més que l'any passat. I, a més, també d'incorporar un reforç administratiu i funcionaris d'unes trenta, trenta-cinc persones més. Això és bastant equivalent a l'any passat i si, en el marc d'aquesta comissió de crisi d'incendis que hem generat, doncs, es creu, des d'un punt de vista tècnic, que fan falta més recursos, doncs, intentarem aportar-los, en la mesura de la situació que tenim. Jo ja sé que vostè no beu d'aquesta mateixa font, però una mica la inèrcia de fa uns quants anys era situar,

d'alguna manera, els recursos per sobre de la nostra capacitat de pagar. I, per tant, haurem també de tenir una certa capacitat de recursos excepcionals, però garantir que hi han els ingressos necessaris per poder-hi fer front.

En segon lloc, miri, els criteris d'incorporació per a les agrupacions de defensa forestal..., els protocols d'activació van funcionar perfectament. Jo, el que li demano, és que no m'agafi l'anècdota d'un voluntari, d'una ADF del Penedès que es va presentar allà i, sense encomanar-se, perdoni, vulgarment a allò que es diu «ni a Déu ni a sa mare» va voler intentar intervenir directament en l'incendi. S'ha de passar pel centre de control, s'ha de tenir present què és el que diu el Cos de Bombers, i el protocol d'activació de totes les ADF –i pot parlar amb el president del Secretariat de les ADF de Catalunya, que estava allà present– va funcionar perfectament. I abans d'una hora, totes les ADF, a mesura que s'anaven incorporant, estaven sent destinades a diferents actuacions i a diferents activitats.

El que no pot passar és que vingui algú i allò sigui una mica –perdoni– l'exèrcit de Pancho Villa, perquè després poden passar situacions problemàtiques que els bombers el que han de fer és contenir-les, i evidentment... Per tant, el protocol d'activació, i en tinc coneixement, perquè he parlat diverses vegades amb el president del Secretariat de les ADF, va funcionar perfectament; li demano que no faci cas general d'una situació, que, com que estem en el món dels mitjans de comunicació oberts, doncs, és evident que tothom pot manifestar la seva opinió, no?

Vàrem disposar de tots els mitjans que es varen posar a disposició. Intueixo que vostè fa referència a una trucada que jo vaig tenir només en el meu telèfon mòbil per part de la delegada del Govern, que ja intueixo que vostè no em té el telèfon punxat, però que, en tot cas, deuria ser com a conseqüència d'una informació que després li deu haver arribat. En el moment en què la delegada del Govern es va posar en contacte amb mi, jo vaig parlar amb els comandaments del Cos de Bombers i els vaig dir: «La Delegació del Govern i l'UME ens posen a disposició mitjans aeris i mitjans efectius. Necessitem més avions. No cal que ens portin efectius perquè per avui ja en tenim prou. Demà ja veuré el que hem de fer; l'estratègia cal recalcular-la permanentment; avui no faríem res que ens enviessin més efectius.» Aquesta va ser la resposta.

Després va haver-hi algú que a l'informe el que volia era que tan sí com no vinguessin també mitjans efectius, encara que no els féssim fer res, encara que des d'un punt de vista tècnic, que no polític ni institucional, no fessin falta. Amb això no hi jugarem nosaltres. Tant és així que jo mateix vaig parlar amb el conseller del País Valencià, vàrem parlar tècnicament amb les BRIF d'Aragó, que són professionals que ajuden els GRAF i els bombers en situacions extremes en determinades operacions, vàrem parlar amb la unitat militar d'emergències i, finalment, la delegada va dir: «Escolta, us enviem els avions, i ja he entès que els efectius humans, des d'un punt de vista tècnic, ens diuen que avui no fan falta.» És això, no fem polèmica d'això. Hi ha algú que vol fer polèmica? Nosaltres no.

Vull agrair a tothom la col·laboració que van mostrar en aquest sentit.

I als bombers voluntaris ja li he fet referència i, en tot cas, estic convençut que aquest episodi de no-disponibilitat puntual..., i parlem clar, dels quatre parcs de bombers voluntaris que hi ha a les Terres de l'Ebre, en un supòsit més o menys normal, nosaltres pensàvem que activant-los com es van activar haurien pogut comparèixer deu, dotze, catorze bombers voluntaris. En van aparèixer molts menys: no hi havia disponibilitat. Això és el que després s'ha explicat perquè estic convençut que el compromís moral d'activar-se en funció de les seves disponibilitats..., per això són bombers voluntaris, perquè si fossin bombers professionals no dependria de la seva disponibilitat.

Tot això, evidentment, estic convençut que es reorientarà i que estarem en condicions que puguin, d'alguna manera, continuar formant part d'aquest model singular del nostre país, d'un sistema d'emergències basat en dos cossos, el cos de bombers professional, el cos de bombers voluntaris, que crec, sincerament, que també forma part de la nostra manera d'organitzar, i d'aquesta col·laboració entre, d'alguna manera, la societat civil i l'Administració, que ens omple també d'orgull i que en matèria d'emergències ens funciona prou bé. La resta de situacions, senyor diputat, li asseguro que no només estarem amants a la seva moció, sinó també a la compareixença d'aquí a quinze dies a la Comissió d'Interior.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la darrera interpellació al Govern.

Interpellació

al Govern sobre la centrifugació de part del deute del Govern de l'Estat cap a les comunitats autònomes (tram. 300-00166/09)

Sobre la centrifugació de part del deute del Govern de l'Estat cap a les comunitats autònomes. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, conseller, senyores diputades, senyors diputats, en condicions normals probablement començaria aquesta interpellació amb una expressió de l'estil «em plau pujar a la tribuna per fer aquesta interpellació», però, pensant-ho bé, la veritat és que no és precisament aquesta la sensació que tinc, sinó més aviat em dol, més aviat ens dol, més aviat lamentem haver de pujar a aquesta tribuna justament per fer una interpellació que en el seu anunciament, que en el seu títol ja creiem que és prou explícita. I ho lamentem, doncs, perquè ens sembla que és evident, però volem que quedi clar també en seu parlamentària que hi ha

una actitud per part del Govern central –i aquí tant se val quin sigui el color polític del Govern central, la vàrem veure en l'anterior Govern socialista, la tornem a veure, malauradament, en l'actual Govern popular–, hi ha una actitud de centrifugar el deute de part de l'Estat a les comunitats autònomes, i molt particularment a allò que ens afecta a nosaltres, a Catalunya.

Una actitud que nosaltres entenem que té un punt irresponsable i una actitud que, certament, lamentem, sobretot perquè és una actitud que té conseqüències, té conseqüències evidents en el pressupost i en allò que persegueix el pressupost, que és en la prestació i en la qualitat de molts dels serveis que s'han de prestar. De fet, si repassem tot el que ha donat de si aquest Ple i tot el que ens ve per davant de tot aquest Ple, moltes de les preguntes, de les interpellacions, de les votacions que hem fet i farem al llarg d'aquest Ple tenen al capdavant aquest problema de fons: la dificultat financera del Govern de la Generalitat de poder atendre allò que ha d'atendre, que és la prestació d'un conjunt de serveis amb qualitat per al conjunt de la ciutadania del país.

Aleshores, per què fem aquesta interpellació? Doncs, precisament, honorable vicepresidenta, perquè entenem que el Govern no només té el dret –que el té, per descomptat, i que li reconeixem, evidentment, com a grup parlamentari–, sinó que té l'obligació en seu parlamentària de ser transparent, de posar damunt la taula quin és l'abast, quines són aquestes xifres, quin és el detall, quina és la magnitud en termes també pressupostaris d'aquest problema, no? Perquè, insisteixo, cal fer-ho de manera objectiva perquè parlem, insinuem en les interpellacions que hi ha ajustos pressupostaris... No, escolti, vejam, de què estem parlant quan parlem, doncs, d'aquesta centrifugació que per a nosaltres és evident i que demanem, en certa manera, no que ens la quantifiqui fins al darrer dels euros però, en qualsevol cas, que ens aproximï al problema? De què estem parlant quan parlem que el Govern central està centrifugant, doncs, en aquest cas a Catalunya, un conjunt de responsabilitats que tenen, evidentment, un impacte pressupostari?

Som perfectament conscients que aquesta no és l'única causa de les dificultats financeres del Govern de la Generalitat, que n'hi ha d'altres, que n'hi ha una de major, evident, doncs, que és la crisi econòmica, la crisi financera; que n'hi ha una altra, que és l'alegria pressupostària, la gestió pressupostària dels governs que ens han precedit, però avui volem parlar molt particularment d'aquesta. Del que sí que som conscients és que no estem on estem per l'atzar sinó que hi estem per un conjunt de causes conegudes, algunes de les quals probablement no podem gestionar des del Govern de la Generalitat ni des del Parlament de Catalunya perquè, doncs, en certa manera se superen des del moment en què requereixen reformes estructurals o que tenen a veure amb polítiques que per bé i per mal no estan al nostre abast, però d'altres sí que podem gestionar i hem de gestionar des de Catalunya, i aquesta és una d'elles –aquesta és una d'elles–, el fet d'exigir la responsabilitat a cadascú i també, per tant, al Govern central que compleixi els seus compromisos, aquells que emanen en molts casos de lleis bàsiques com el mateix Estatut, aquesta sí que és una res-

pensabilitat que nosaltres tenim a les nostres mans i creiem que hem d'exercir i volem exercir.

Fa escassament dues setmanes encara no, el president de la Generalitat donava la cara davant del país després d'una sessió del Govern de la Generalitat per explicar aquesta tercera onada d'ajustos que ha planat sobre moltes de les intervencions que m'han precedit en aquest Ple. El president hi posava la cara, s'adreçava al conjunt de la ciutadania, fonamentalment. No repetiré ni extractaré el que va anunciar en roda de premsa; també tindrem ocasió de debatre-ho en seu parlamentària amb el mateix president i amb el conseller d'Economia en un ple que esperem ben proper, però, en qualsevol cas, el president deia fonamentalment tres coses amb relació a aquesta tercera onada d'ajustos pressupostaris.

Ens explicava el què, què eren aquests ajustos; ens explicava el com d'aquest ajustos, de quina manera els afrontava el Govern, i ens explicava el per què d'aquesta tercera onada, no? El què ens sembla que és evident: calia fer un ajust perquè hi ha un imperatiu de compliment del deute que ens transfereix Europa a l'Estat espanyol i l'Estat espanyol, doncs, en aquest cas, a nosaltres de fer un esforç de contenció pressupostària per no sortir-nos del dèficit establert, del dèficit fixat. Aquest era el què: hi ha un mandat que assumim responsablement que és de no disparar el dèficit dels comptes de la Generalitat.

Respecte al com, jo crec que el president també va ser prou explícit, i paga la pena, d'alguna manera, de fer-ne esment, per bé que tindrem moltes ocasions de fer-ho, però creiem que és important en aquest punt posar-ho de manifest, i manllevo una frase de la intervenció del president quan deia: «Som conscients que generarem algunes incomoditats amb aquests ajustos pressupostaris, però en cap cas» –i aquest és el fil roig, aquestes són les línies vermelles que han sorgit en altres intervencions al llarg d'aquest matí i sortiran al llarg del Ple–, «en cap cas laminarem cap dels drets bàsics. Per tant, sabem el què, hem de fer un ajust pressupostari sever.» En som conscients, tenim molt clar el com, sense afectar, doncs, allò que són els drets fonamentals per bé que conscients que es generaran, certament, algunes incomoditats.

I ara avui, en aquesta interpellació, voldríem, d'alguna manera, parlar més del per què –del per què– o d'una part del per què d'aquesta necessitat d'un nou ajust pressupostari. I aquest per què segurament en té unes quantes, de causes: la situació econòmica, la pessima gestió pressupostària del Govern que ens va precedir, per, n'hi ha una en concret que és on volem focalitzar la nostra intervenció, i que és aquesta que fa referència a les causes, aquesta sistemàtica centrifugació del deute per part del Govern de l'Estat, en aquest cas, cap a Catalunya, perquè ens sembla que aquesta és una actitud reprovable, és una actitud que, com a grup parlamentari, volem denunciar des d'aquesta mateixa tribuna.

Volem també explicitar el nostre ple, absolut i incondicional suport al Govern a l'hora d'afrontar, a l'hora de plantar cara davant d'un govern que incompleix siste-

màticament els seus compromisos pressupostaris amb relació a Catalunya i que es tradueix, al capdavant –i per això és substantiu i important que en parlem– en accions concretes. El mateix president en citava algunes, i sense anar més lluny, hi insisteixo, en el Ple d'avui hem posat el dit a la llaga en moltes. Què ens passa sinó en el tema de la dependència, que ja vénen els incompliments reiterats de l'anterior Govern i que continuen amb l'actual Govern? Què ens passa –i ho hem debatut encara aquesta mateixa tarda i en el torn de preguntes aquest matí– amb els centres de treball de discapacitats, sinó un incompliment per part del Govern de l'Estat amb relació als seus compromisos amb la Generalitat perquè la Generalitat pugui atendre aquestes necessitats? Què ens passa amb el Programa de la sida? Què ens passa, sinó, amb el transport metropolità en moltes de les ciutats? Què ens passa en molts àmbits de transferències en l'àmbit de la cultura?

Voldríem centrar dintre de tota aquesta panòpia de causes que ens han portat a una complexa i difícil situació financera que ens obliguen a prendre mesures certament ingrates i a vegades difícils d'explicar però respecte a les quals el mateix president de la Generalitat ha donat la cara, el mateix president de la Generalitat ha demanat de comparèixer, i així ho farà, en aquesta cambra, voldríem fixar-nos en una de les parts; no és el tot del problema, tant de bo això fos tot el problema, perquè fóra d'una raonable fàcil solució, però sí que és una part no pas menor. I, per tant, sí que li demanàriem, senyora vicepresidenta, si tingués a bé de concretar una mica més aquest grau d'incompliments per part del Govern central, que són reiterats, que insisteixo que no tenen color polític, per dissort nostra: incomplia el Govern socialista, incompleix el Govern popular; en aquest sentit, malauradament, no ha canviat la nostra situació i formulem, per aquesta raó, aquesta interpellació.

I que ningú es confongui: no la formulem per centrifugar les responsabilitats del Govern de la Generalitat cap a tercers, sinó que la formulem des de l'assumpció de les responsabilitats, des del coratge de qui ha pres mesures moltes d'elles difícils, moltes d'elles ingrates, des de la responsabilitat de qui ha donat la cara a través de la primera autoritat d'aquest país, que és el president de la Generalitat, i la formulem perquè sí que hi ha qui centrifuga no només endeutament cap a Catalunya i cap a la resta de comunitats autònomes sinó que centrifuga també responsabilitats, i això ens sembla particularment preocupant en el moment en què vivim.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula per respondre la vicepresidenta del Govern, honorable senyor Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable diputat Espadaler, com vostè ben bé en feia

esment, el Govern en sessió del 15 de maig va acordar la modificació dels pressupostos de la Generalitat per tal d'incorporar la reducció pressupostària imposada pel Govern de Madrid, i és en aquest sentit que el mateix conseller Mas-Colell va demanar a iniciativa pròpia, però també en compliment de la resolució que va aprovar aquest Parlament, comparèixer en aquesta cambra.

Com li deia, com vostè molt bé feia esment, el Govern central ha elaborat uns pressupostos generals que comporten i obliguen a fer un ajust de la despesa pública per tal de complir amb l'objectiu de dèficit imposat per la Comissió Europea, i el Govern de l'Estat ho ha fet sense diàleg, ho ha fet sense escoltar i, d'alguna manera, també vulnerant o ignorant aquelles competències que tenen els diversos governs autònoms i que s'han estat desenvolupant en aquets darrers anys.

Segons aquest pla d'ajust i com a conseqüència, obliguen el Govern de la Generalitat a fer un ajust addicional en el pressupost d'enguany de 1.500 milions d'euros. D'una banda, la reducció del pressupost que aplica el Govern de l'Estat respecte als recursos que hauria de rebre Catalunya en concepte de les competències transferides, la qual cosa, com vostè sap perfectament perquè ho hem discutit també avui en aquesta cambra, afecta molt directament les polítiques socials. I li posaré un exemple concret, ja que em demanava quantificació. La Llei de la dependència marca que el Govern de l'Estat ha d'aportar el mateix que el Govern de la Generalitat. L'any passat, el 2011, el Govern de la Generalitat va aportar 907 milions d'euros; el Govern de l'Estat en va aportar 258. Per tant, ens hauríem de preguntar què hauria passat si l'any 2011, amb un govern en aquest cas socialista a Madrid, haguessim aportat el que marca la llei, és a dir, només 500 milions d'euros. Segurament, hi hauria molta gent que hauria quedat desemparada. Ho dic perquè aquesta justícia social, amb què alguns s'omplen la boca i sembla que es vulguin apropiar ser-ne els únics defensors..., el que s'ha de fer és defensar-la amb actes i defensar-la realment, no únicament amb paraules.

Però també ens comporta una gran preocupació la reducció de les transferències en tot el que fa referència a les mesures de reactivació econòmica. I aquí em refereixo a les polítiques d'ocupació, em refereixo també a les polítiques d'inversions, que més que mai són necessàries per reactivar la nostra economia.

I, finalment, també l'exigència d'haver de presentar un pla d'equilibri econòmic i financer que situï el dèficit públic a final d'any en un 1,5 del PIB.

El Govern català, però, entén la responsabilitat que això suposa, perquè de fet fa un any que apliquem una sèrie de mesures i les portem a la pràctica. Però repeteixo que no compartim ni la forma amb què s'ha distribuït aquesta reducció de la despesa ni l'equitat de la distribució de l'esforç, perquè això ens porta a haver de denunciar un cop més aquesta falta, aquesta manca, de lleialtat institucional per part de l'Estat amb l'incompliment també dels pagaments pendents.

Per tant, honorable diputat, el Govern català discrepa d'aquests ajusts, bàsicament per tres motius que ara li

detallaré. En primer lloc, per la forma, com li deia; la forma com s'ha fet, no? Primer, perquè centrifuga l'esforç d'ajust a les comunitats autònomes i al món local, a les corporacions locals, quan l'Administració estatal és la principal responsable del dèficit de l'Estat. I deixi'm que li posi també..., i quantifiqui també alguna centrifugació d'aquest dèficit. Li'n posaré alguns exemples: la Generalitat ha hagut de pagar 78 milions d'euros pels desplaçaments sanitaris, a què l'Estat només n'ha aportat 23; el Govern de l'Estat ha eliminat el cent per cent dels diners per a l'atenció a les famílies i a la infància; un 98 per cent dels diners per cofinançar les places d'escola bressol; ha fet una reducció, també, del 99 per cent en els diners destinats a l'increment de l'èxit escolar i a la formació permanent de professors. Altres exemples els posava vostè sobre la taula, amb la rebaixa, també, pel que fa als centres especials de treball i altres aspectes. Per tant, un primer aspecte és aquest, la forma, i especialment la manera amb què se centrifuga aquest esforç d'ajust cap a les comunitats autònomes.

Després, perquè el Govern ha elaborat aquest pla d'ajust que penalitza aquelles mesures, com li deia, de reactivació de l'economia quan més necessàries són.

Però també perquè manté algunes partides prescindibles mentre que altres que són imprescindibles, aquestes les redueix, no? I em refereixo a totes les polítiques d'ajuts socials, ajuts a la dependència, etcètera.

També un altre aspecte, perquè tots els ingressos recaptats amb les mesures impositives no s'han redistribuït entre les comunitats autònomes, sinó que queden únicament i directament en el Govern de l'Estat.

En segon lloc, no hi estem d'acord, el Govern de la Generalitat, per la inequitat en la distribució de l'esforç. Primer, no es pot situar totes les comunitats autònomes en el mateix nivell d'esforç. A Catalunya fa més d'un any i mig que apliquem un pla de mesures i un pla de contenció de la despesa, mentre que altres comunitats, amb un deute i una situació financera molt més greus, encara no apliquen pràcticament cap mesura.

Perquè a més a més no s'ha equiparat la retallada del pressupost a les necessitats globals del creixement i la reactivació econòmica. Fa pocs dies vàiem com encara s'insisteix en infraestructures com l'AVE, l'AVE Càceres-Badajoz-Madrid, mentre es deixen en l'aire altres que realment incideixen en tota la reactivació econòmica, no únicament de Catalunya, sinó de l'Estat, com podria ser el corredor mediterrani, o altres, en aquest sentit.

I en tercer lloc, i hem de tornar-ho a posar sobre la taula, per l'incompliment, ja quasi quasi sistemàtic, constant, del Govern espanyol pel que fa al pagament de la disposició addicional tercera corresponent al 2008 i la corresponent al 2009 per la reducció de les inversions a Catalunya, un 45 per cent de reducció respecte a l'any anterior. I, per tant, això situa Catalunya com la comunitat autònoma amb la inversió més baixa percentualment i en temes monetaris. Però també amb la reducció de les partides corresponents a les transferències competencials, especialment en aquelles que

fan referència a salut i ensenyament, com ja estudiem i com ja hem posat..., i que hi recorrerem davant el Tribunal Constitucional.

Però, bé, un cop feta aquesta valoració d'aquest pla d'ajust del Govern central, el Govern català està legalment obligat a aplicar aquest ajust que ens imposa Madrid. I aquesta és una obligació legal, però topa també amb el nostre deure moral amb els ciutadans de Catalunya, que han acceptat amb responsabilitat i sacrifici els ajustos que hem imposat durant el darrer any i mig. I és per aquest motiu que nosaltres, primer de tot, com a Govern de la Generalitat, volem reconèixer i agrair l'esforç que tots els ciutadans del nostre país realitzen dia a dia i segueixen fent, demostrant l'elevat grau de maduresa social i de responsabilitat ciutadana. I això s'ha de posar en valor, i sobretot tothom ho ha de tenir present a l'hora de prendre i obligar a prendre segons quines decisions. I dins d'aquest agraïment cal fer una menció especial de l'esforç que fan tots els treballadors al servei de la Generalitat, tots els treballadors públics.

També, en segon lloc, voldria posar de manifest que el Govern català des del primer dia s'ha compromès, en compliment de la seva responsabilitat, amb els criteris financers imposats per Europa per tal de poder contribuir des de les seves competències a aquest equilibri financer i a la reducció del dèficit. I així ho hem fet i ho seguim fent, amb rigor, amb responsabilitat, amb transparència i amb seriositat.

Però, com vostè deia, Catalunya pateix una situació de dèficit fiscal respecte a Espanya, i també és cert en aquest sentit que els ciutadans catalans, tot i ser dels que més aporten a les finances de l'Estat, no només són els que menys en reben, sinó que a més a més són els que més esforç se'ls demana.

Per aquest motiu, el Govern de la Generalitat no vulnerarà, com és lògic, el marc legal, que ens obliga a aplicar aquest ajust imposat pel Govern estatal, perquè som conscients que això aplanaria el camí per a una possible intervenció del nostre país, i per tant la pèrdua absoluta del nostre autogovern. Però el que no farem serà deixar de lluitar per tot allò que hem treballat durant tots aquests anys. I, sobretot, en aquest sentit, el Govern català, tot i acatar, com deia, l'obligació legal d'aplicar aquests ajusts i aquest pla de retallades, el que no pensem fer és traslladar aquestes retallades de manera directa als ciutadans, a aquells serveis i prestacions socials que avui creiem que són més necessaris que mai. Hi han línies vermelles que el Govern té molt clar que no pot traspasar, i en aquest sentit són línies que defensarà de l'estat del benestar i que, com deia, no traspasarem.

Per aquest motiu, hem decidit minimitzar l'impacte d'aquest ajust intentant mantenir la provisió i la qualitat dels serveis socials i redistribuint l'ajut a través de dues vies. Primer, la de l'increment d'ingressos..., i per continuar ajustant la despesa en allò que no afecti essencialment les polítiques de benestar. És a dir, aplicarem el major esforç de portes endins, a aplicar els ajustos a l'estructura, com hem explicat, del sector públic de la Generalitat, i també a aplicar una redistri-

bució, també, de la despesa dels departaments de la Generalitat, bàsicament en allò que fa referència a les subvencions i a la reprogramació de les inversions.

I, per acabar, vull assenyalar que, tot i que aquest ajust imposat pel Govern espanyol suposa realment una greu dificultat per a les finances de la Generalitat, el Govern català ni vol ni pot renunciar a les polítiques de reactivació econòmica, perquè entenem que són l'únic camí que tenim per recuperar l'activitat productiva del nostre país. Per tant, el Govern seguirà fent polítiques dirigides a dinamitzar econòmicament el país en tots aquests àmbits i amb totes les eines que li siguin possibles –acabo, presidenta–, com l'Estratègia 2020, el suport als plans estratègics que hem presentat en aquesta cambra, la reforma, també, de l'Administració, la simplificació dels tràmits administratius i tots aquells elements que ens permetin reactivar l'activitat econòmica i productiva.

I, per últim, ja, reitero el meu profund respecte i agraïment, novament, als ciutadans de Catalunya per la maduresa amb què assumeixen aquesta situació. I creiem més fermament que mai que ha arribat el moment que totes les forces polítiques del país, amb la societat civil al seu cantó, trobem el camí, trobem i generem aquest gran consens polític i social necessari, per poder assolir el pacte fiscal que Catalunya mereix, i que sens dubte ens permetrà tenir una qualitat de vida i una presència de serveis que són els que mereix el nostre país.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració (tram. 302-00141/09)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable vicepresidenta, señoras y señores diputados, la moción que presento a esta cámara trata del cumplimiento de la legalidad, la legalidad en relación al uso de las lenguas oficiales en la Administración catalana, que está recogida en el Estatut, artículos 6 y 33, y en la Sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010, fundamentos jurídicos 14.a y b, 22 y 23, legalidad que se resume en cuatro principios.

Primero. El catalán no puede tener la condición de lengua de uso preferente en la Administración catalana. Es decir, el uso normal del catalán no significa uso ex-

clusivo ni uso prioritario del catalán, y tampoco uso excluyente con el castellano.

Segundo. La Administración catalana tiene la obligación de disponibilidad lingüística frente al ciudadano. Es decir, tiene la obligación de poder atender, oralmente y por escrito, disponiendo de toda la documentación, en catalán y en castellano, sin coste, retraso ni perjuicio para el ciudadano.

Tercero. Los catalanes tienen derecho a usar catalán o castellano, sean funcionarios o usuarios. No se puede exigir el conocimiento del catalán a ningún ciudadano.

Y, cuarto, es ilegal la exigencia de petición expresa para el castellano hablante.

Esta es la legalidad. Pero es que además es lo que indica el sentido común y lo que no interfiere con la perfecta cohesión social en dos lenguas..., que ya vive la sociedad catalana desde hace siglos.

Si queremos una sociedad catalana cohesionada, no podemos tener catalanes discriminados frente a la Administración porque hablen castellano. No podemos excluir al castellano como lengua de uso normal por y ante la Administración catalana. Los gobiernos de la Generalitat han confundido cohesión y fomento con discriminación y exclusión; han confundido cohesión social con uniformidad social; han dividido a la ya cohesionada y bilingüe sociedad catalana en ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda en función de su lengua habitual.

Los ciudadanos de primera son atendidos en su lengua en cualquier ámbito de una Administración que debería ser para todos; encuentran cualquier impreso, publicación, rótulo, en su lengua; acceden a trabajar a la Administración demostrando la competencia en su propia lengua; estudian en su lengua materna. Sin embargo, hay otros ciudadanos que por hablar castellano tienen que pedir expresamente lo que la ley les concede y la Generalitat les niega. Aunque sigan el trámite farragoso, desagradable, ilegal y discriminatorio de la petición expresa que les impone la Generalitat, tampoco siempre consiguen usar su lengua, porque los impresos y formularios en castellano no existen, las publicaciones en castellano no existen; los espacios y actos públicos, que también se pagan con su dinero, ignoran su lengua; no son invitados a los medios de comunicación públicos, que también se pagan con su dinero; de niños son inmersiónados a estudiar en una lengua que no es la suya, siendo claramente discriminados y perjudicados frente a otros compañeros de su clase, que sí estudian en su lengua. Incluso altas autoridades catalanas nos animan a no usar nuestra lengua, a cambiar al catalán.

¿Tengo que dar a alguien las gracias por usar el castellano, mi lengua materna, lengua oficial en Cataluña, en este Parlamento, que también es mi Parlamento? Como les decía, ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda; ciudadanos que son bienvenidos, que están en casa en la Administración y en las instituciones catalanas, en todo lo que se paga en Cataluña con el dinero de todos, y ciudadanos discriminados, otras veces reprendidos, por razón de su opción lingüística.

Señoras y señores, esta no es la base de la cohesión social. Es la base de la discriminación y la exclusión social, con el agravante de que la realiza el poder público catalán, que está igualmente obligado para con todos los catalanes, con el dinero de todos, e incumpliendo la legalidad, faltando a los principios básicos y evidentes que cualquier responsable público debe respetar.

La moción que presentamos pretende corregir esta situación. Los cuatro primeros puntos van dirigidos a adaptar el funcionamiento lingüístico de la Administración e instituciones catalanas a la legalidad. Votar en contra de estos cuatro puntos es votar en contra de la aplicación estricta de la legalidad, entendida e interpretada por el máximo órgano jurisdiccional en nuestro estado de derecho.

El punto quinto de la moción solicita un comportamiento institucional de deferencia hacia las lenguas oficiales, sin que exista ninguna obligación legal para ello, por parte de los más altos cargos institucionales, que no actúan a título personal o a título político, sino como representantes de todos los catalanes. Y en este sentido entendemos que sería una muestra de cortesía y de deferencia institucional el uso alterno de catalán y castellano en sus comparecencias institucionales.

Y, finalmente, el punto sexto de la moción solicita el cumplimiento de todos los objetivos anteriores también para el aranés en el territorio donde es lengua propia de catalanes, el Valle de Arán, por los mismos motivos de defensa de la legalidad, de la igualdad de los ciudadanos ante la Administración y de la cohesión social antes expuestos.

Gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, mirin, el nostre país té més de 800.000 persones que estan a l'atur; més de 275.000 joves que no tenen feina, un 36 per cent; una taxa d'emancipació dels joves de setze a vint-i-nou anys que baixa fins al 26,5 per cent; un 70 per cent dels catalans que cobren l'atur i que deixaran de rebre'l entre l'octubre i el març; un fracàs escolar del 30 per cent; cada dia s'executen vint-i-un desnonaments; l'Estat, aquest estat que fomenta tant la cohesió social, retalla un 50 per cent els fons destinats als centres especials de treball. Això i quaranta mil drames més. I resulta que pel Partit Popular, pel Partit Popular nacionalista espanyol, la gran prioritat, la gran prioritat d'aquest país, és el compliment del bilingüisme al nostre país. Doncs, miri, per nosaltres les prioritats són unes altres, francament; les prioritats són totes unes altres.

Nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes que plantegen allò que hauria de ser, que és que vostès retinessin la moció, una esmena de supressió de tot el

text. Perquè, francament, que avui, amb la problemàtica que té el nostre país, vostès ens plantegin un tema que vostès mateixos qualifiquen d'identitari ens sembla francament surrealista. Francament surrealista quan vostès fan atribucions a la cohesió social d'aquest país, quan resulta que des de l'Estat espanyol, i aquí a Catalunya amb la complicitat també de Convergència i Unió, apliquen retallades que sí que afecten la cohesió social d'aquest país.

Vostès ens treuen el tema del bilingüisme integrador i el tema també de la divisió de la societat catalana. Doncs, jo em pregunto si allò que vostès fan al País Valencià o a les illes, governs del Partit Popular, fomenta o no la cohesió social. Si fomenta o no la cohesió social, per exemple, el tancament de TV3, un atac a la llibertat d'expressió; si fomenta també la cohesió social al País Valencià que 125.000 famílies no puguin accedir a l'escola en valencià; si fomenta també la cohesió social que es tregui el requisit d'accés a la funció pública..., per part del català; si fomenta també la cohesió social la retallada del català a IB3 i el tancament d'RTV a Mallorca; si fomenta també la cohesió social la reducció del català a la funció pública; si fomenta també la cohesió social en el cas de les illes Balears el model segregat a les escoles que vostès volen aplicar, o si, per últim, també fomenta la cohesió social el canvi de la toponímia que vostès volen imposar també a les Illes Balears. Això fomenta la cohesió social? Això és allò que vostès anomenen «bilingüisme integrador»? Això és més aviat el que vostès tenen en gran praxi en aquest país i allà on governen, que és fomentar la divisió dels ciutadans i ciutadanes del país en base a qüestions identitàries, a qüestions de llengua. En aquest aspecte a nosaltres no ens hi trobaran.

A nosaltres no ens trobaran defensant tampoc una sentència d'un tribunal constitucional..., que està absolutament deslegitimada. La legitimitat d'aquest Parlament està per damunt de qualsevol altra legitimitat...

La presidenta

Un moment –un moment–, diputat, un moment. *(Pausa.)*
Pot continuar.

Pere Bosch Cuenca

Ho reitero: la legitimitat d'aquest Parlament i d'allò que van aprovar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya està per damunt de qualsevol altra legitimitat, i més, ho repeteixo, d'un tribunal constitucional que vostès i el Partit Socialista Obrer Espanyol van convertir en el seu moment en un autèntic titella. Nosaltres defensem la sobirania popular, que està en aquesta cambra, i la majoria d'aquesta cambra ha impulsat un model lingüístic d'èxit a les escoles, a la funció pública i en qualsevol àmbit. Ho repeteixo: aquí a nosaltres no ens hi trobaran.

Nosaltres, el que defensem és un projecte integrador, un projecte que a més a més tingui el que és la realitat del país. Perquè no sé si vostè s'ha llegit també l'informe del Síndic de Greuges. Hi han cent catorze queixes, només cent catorze queixes de 7 milions i mig d'habi-

tants, que fan referència al tema de la llengua, la qual cosa deixa entreveure una qüestió evident: que allò que per a vostès és una obsessió, per a la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya no és cap tipus de preocupació, ni una prioritat. No forma part..., ni a la primera, ni a la segona, ni a la tercera, ni a la quarta, ni a la cinquena..., a nivell de prioritats de qualsevol enquesta que hi ha en aquest país.

I l'última cosa que volem fer, amb el benentès que donem per descomptat que vostès no acceptaran les nostres esmenes i que per tant no retiraran la seva moció, el contingut de la seva moció, és que deixin de jugar amb un tema que, ho repeteixo, el que fomenta és la divisió social d'aquest país. I farien bé d'extreure la lliçó vostès i també d'extreure la lliçó els altres que volen utilitzar-los o que volen pactar amb vostès, perquè amb vostès en aquesta matèria no s'hi pot pactar, perquè, ho repeteixo, vostès posen per damunt de qualsevol altra consideració la utilització política d'allò que són els sentiments més baixos: la utilització del tema de la llengua, del tema de la immigració, de tot allò que signifiqui discòrdia, per intentar aconseguir rèdits electorals. A nosaltres, francament, no ens hi trobaran. I amb un partit polític que a més a més practica la hipocresia quan governa a les illes Balears o quan governa al País Valencià, encara menys.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, senyora Cuevas, començarem per on ho ha deixat el company Pere Bosch.

Nosaltres creiem que aquesta moció no parla ni de bilingüisme ni d'una administració bilingüe, malgrat que el text ho digui, ni parla de la seguretat jurídica, tot i que vostè en va fent molt d'esment durant la seva interpellació, sinó que parla d'un problema més greu, d'un problema polític. Vostès volen, d'alguna manera –com els deia la vicepresidenta, és com el dia de la marmota–, tornar a treure'ns, a aplicar... Vostè fa un desenvolupament del punt 2 de la sentència del Tribunal que diu això de l'ús no preferent, i fa com un decàleg a l'hora d'aplicar això, en una qüestió que, com deia el diputat Pere Bosch, es tracta d'una decisió d'una sentència que nosaltres hem d'acatar però que no compartim, i que a més no té cap legitimitat per sobre d'un estatut que va votar aquest Parlament però que també va votar el poble de Catalunya. I, a més, aquesta qüestió ja va sortir quan es discutia justament la Constitució espanyola, i el nostre partit ja va dir que era un error –en aquell moment el PSUC– que la legitimitat del Tribunal Constitucional pogués passar per sobre del que referendava la ciutadania. Per tant, un tribunal es-

quarterat, esbiaixat ideològicament i que va dictar una sentència en contra de la voluntat d'un poble.

Per tant, li dic que aquí el problema és un problema polític, és un problema de fons; de la composició, de la construcció, d'aquest estat autonòmic, d'aquesta indefinició, d'aquest intent de recentralització, del fet que no hi ha hagut mai un reconeixement ple de la pluralitat nacional i lingüística. I, per tant, vostès no han assumit mai aquesta diversitat nacional, cultural, i aquesta sentència ja és la gota, una miqueta, que fa vessar tot aquest got i que fa que nosaltres... Ho vam dir llavors: per nosaltres es va trencar en aquell moment el pacte constitucional del 78, i ja dèiem que calia una reforma de la Constitució, una reforma en el sentit federal, una reforma que reconegués la plurinacionalitat, el dret a decidir, el dret a l'autodeterminació. I això sembla cada cop més difícil, vists els seus intents de recentralització.

Però, també, llegint la seva interpellació, vostè fa esment continuadament d'aquesta seguretat jurídica. Parla d'un model idíl·lic en què vostès preserven totes dues llengües. Ja li ho ha dit el diputat Pere Bosch: això no és seriós, i els exemples els tenim on governen.

Però jo, per això, el nostre grup, per això, apellant a aquesta seguretat jurídica, li hem presentat dues esmenes, que no sabem si vostès acceptaran, que van en aquest sentit. Bé, hi ha les esmenes de supressió, però li proposem un text alternatiu que no és res més que el que diu l'Estatut de Catalunya en el seu article 6, en el punt 1, i que per tant que amb vostès aquí ho referendem, al Parlament. I l'esmena 2 és el mateix: agafar els punts 2 i 5 del mateix article 6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que en la sentència del Tribunal no estan declarats inconstitucionals. I és el que ens agradaria que vostès acceptessin pel bé d'aquesta seguretat jurídica, i perquè a més creiem que en una situació per al país tan delicada, en una situació en què no cal alimentar el conflicte, la seva proposta l'únic que fa és alimentar aquest conflicte, aquest conflicte lingüístic i polític i d'enfrontament Catalunya-Espanya, però sense aportar cap element constructiu.

És per això que, en base a aquesta lleialtat de què vostè parlava reiteradament en la interpellació, lleialtat que després vostès tampoc compleixen a l'hora de relacionar-se amb Catalunya, i en virtut d'aquesta seguretat jurídica, ens agradaria que acceptessin les nostres esmenes, que no fan altra cosa que aplicar el que diu l'Estatut. És més, fins i tot acceptant treure la paraula «ús preferent», que estava en la decisió del Tribunal Constitucional. Espero que reconsiderin aquesta opció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, convidats també a la tribuna de l'Associació per la Tolerància i altres entitats pel bilingüisme, diputats i diputades...

señora Cuevas, desde Ciudadanos estamos totalmente de acuerdo con lo que usted ha presentado. Tan de acuerdo como que hace cuatro años y medio presentamos exactamente lo mismo, con el resultado –usted no estaba en aquel entonces– que ya sabe, que es que en este Parlamento cumplir con el bilingüismo es sacrilegio, sacrilegio al dogma oficial.

Pero nosotros esto nos lo tomamos muy en serio, como saben. No lo decimos solo de boquilla, sino que predicamos y lo hacemos. Y es por eso que hemos presentado una enmienda a su propuesta, una enmienda que va encaminada básicamente a que en todas las instituciones –Generalitat, ayuntamientos, consejos comarcales– todos los reglamentos de usos lingüísticos se adapten a lo que dice la sentencia del Constitucional.

Le voy a leer una palabras, igual le suenan: «L'alcalde i les regidores, i també les diverses dependències administratives o serveis en la seva actuació administrativa..., han de redactar-se preferentment» –palabra que usted rectificaba– «en llengua catalana. Els impresos, els rètols, tot, ha de ser preferentment en llengua catalana.» Y así hasta un largo listado de exigencias. ¿Saben ustedes qué es esto? El reglamento del alcalde Albiol en el Ayuntamiento de Badalona. El mismo que tienen en el Ayuntamiento de Castelldefels, donde gobiernan ustedes. Por favor, no nos hagan perder el tiempo. Cumplan ustedes las sentencias –cumplan ustedes las sentencias– y tráiganla aquí. A la señora Camacho luego le entregaré copia del reglamento que usa el señor Albiol; en minoría con Convergència, ¿eh?, puede ser el motivo quizá por el que no aplican las sentencias.

Compromís polític entre el Partit Popular i Convergència i Unió, «pacte del Neri», ¿eh?, como se conoce. Pues me he puesto en el PDF y he buscado «constitucional», he buscado «sentencia», he buscado «bilingüismo», y ¿saben qué he encontrado? Nada, porque ustedes en el pacto PP-Convergència no ponen ni un solo punto para hacer cumplir las sentencias que hoy nos traen aquí. Supongo que esta moción forma parte de la parte del pacto secreto de «tráeme la moción que luego te la tumbo, pero tú y yo nos reparimos las sillas». Debe ser algo parecido, debe estar escrito en esa tinta que se borra... (*Remor de veus.*) No se pongan nerviosos, que todos nos conocemos ya. Por tanto, pacto de... (*Persisteix la remor de veus.*) Presidenta, si us plau... Pacto de Convergència-PP, «pepevergència»...

La presidenta

Senyor diputat, ja no li queda temps.

Albert Rivera Díaz

No, ja sé que no em queda temps, però si m'interrompen és més complicat, senyora presidenta.

La presidenta

No, però l'han interromput just quan ja acabava, eh?

Albert Rivera Díaz

Per tant –vaig acabant, presidenta–, hem presentat una esmena per votar-hi a favor, perquè el senyor Albiol i tots els alcaldes del PP siguin els primers a donar exemple i complir. I, si no és així, Ciutadans recollirà signatures i farà consultes perquè els alcaldes del PP, allà on governen amb Convergència, compleixin el que demanen al Parlament de Catalunya. I, per cert, al ministre Wert, també demanin-li vostès que faci el que diuen en el seu programa: llei de llengües per regular que totes les llengües oficials estiguin presents. Menys paraules i més fets.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del subgrup... (*Remor de veus.*) Senyors diputats... Senyors diputats, senyores diputades... En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats i honorable vicepresidenta del Govern de la Generalitat, què ens trobem, aquí? Nosaltres no hem presentat cap esmena, com han vist, perquè, com que estem en contra del contingut íntegrament, no valia la pena, hem pensat, presentar esmenes parcials, que al capdavant seria..., o de canviar íntegrament el seu contingut o de supressió directa.

Perquè no ens facin..., que aquí parlem de legalitats. Si parléssim de legalitat, això es resol d'una altra manera. Del que parlem és d'un determinat projecte; un projecte d'Espanya, un projecte de Catalunya.

Un llunyà avantpassat meu ja va dir allò que «siempre ha sido la lengua compañera del imperio». I, efectivament, aquells que tenim com a prioritat la defensa dels interessos del poble de Catalunya, que vol dir tots els partits representants en aquesta cambra, excepte vostès i Ciutadans..., tenim la defensa de la llengua catalana, perquè és un dels elements de construcció de la identitat nacional del poble de Catalunya. Vostès tenen la prioritat de la defensa dels interessos espanyols, efectivament, molt legítims, i per tant el que fan és imposar la llengua espanyola. Cadascú juga al que ha de jugar. A partir d'aquest moment, evidentment, no estem d'acord amb això.

Aquí podríem anar una mica més enllà, perquè, és clar, aquestes referències no..., entren en aquestes contradiccions. Perquè vostès, això, alguna vegada ho han presentat al Congrés dels Diputats? Ho han posat en marxa quan governaven? Parlo de les institucions de l'Estat, no de les institucions de la Generalitat de Catalunya; les de l'Estat. Per no parlar del País Valencià, de les Illes Balears, de la Franja de Ponent, de Múrcia. Però, a l'Estat han fet això? Han reconegut, han posat en marxa, allò que ja des de l'antic Estatut, ja en la mateixa Constitució, la seva, la del seu país, la del seu Estat..., en què diu allò de l'«especial respeto y

protección», cosa que no ho diu de l'espanyol, ho diu del català? Doncs, a banda de la manca de credibilitat per a poder presentar això en termes d'equilibri i objectivitat, comencin a fer-ho en el seu Estat, i llavors potser arribarem a creure'ns que ho fan per raons, diguem-ne, d'interès públic.

En qualsevol cas, votariem que no –en qualsevol cas, votariem que no. Perquè per nosaltres el que passa per davant és la legitimitat que dona el vot del poble de Catalunya, els interessos del poble de Catalunya i la sobirania del poble català, que està representada en aquest Parlament..., cosa que aquest Parlament ja ha votat. Per tant, facin vostès «una lengua, un imperio y una espada», i nosaltres farem la defensa dels interessos del poble de Catalunya, junt amb tots els partits d'aquesta cambra, excepte vostès i Ciutadans.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. De fet, pel Grup Parlamentari Socialista i pels socialistes...

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyors diputats...

Montserrat Capdevila Tatché

...la llengua catalana vol dir cohesió social i vol dir inclusió. I creiem –per això tampoc no hi hem presentat esmenes, perquè hi votarem en contra íntegrament– que el que és aquesta moció és una provocació, una provocació que el que pretén és fer un regressió, una regressió en els usos lingüístics, tenint en compte que els usos lingüístics, ni al Parlament, ni a la Generalitat, ni als ens locals, ni a cap de les institucions públiques de Catalunya, són, ni han generat, cap problema, ni entre els parlamentaris, ni entre cap càrrec, ni entre ningú. Per tant, encetar ara i avui aquesta qüestió és, al nostre entendre, una frivolitat, una provocació, ja ho hem dit, i també gosaríem dir que una irresponsabilitat, bàsicament perquè fa un conflicte allà on no hi és i en un moment on els conflictes els tenim en un altre lloc i en un altre punt, i en un moment on els conflictes els genera principalment aquell que governa a Madrid, que ens genera al carrer i a peu..., de ciutadans molts conflictes, com els que hem anat veient aquests dies o hem vist avui, bàsicament amb les retallades.

Per tant, la garantia de l'ús del català i del castellà al Parlament i a totes les institucions no és un problema real. És una obsessió del Partit Popular, en què l'acompanya Ciutadans, com hem pogut veure, ja que competeixen en aquest cas pel mateix espai, tenint en compte a més a més que en aquesta cambra més del 80 per

cent dels seus parlamentaris, justament –que això no és majoria, és més que majoria–, defensin, doncs, això, el que diu l'Estatut de Catalunya, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que proclama que la llengua catalana és la llengua pròpia –ho han dit els diputats que m'han precedit–, la llengua vehicular de les seves institucions, i la seva tasca, la tasca d'aquestes institucions, just és fomentar-ne el coneixement i l'ús. Per tant, la seva presència i coneixement són deficitaris. Per això l'hem de promocionar, perquè són deficitaris. Si estiguéssim en igualtat de condicions, no hauríem de fer-ho. Però, com que no és així, justament és això el que cal fer.

A banda, eh?, els senyors del PP, per coherència amb allò que demanen cada dia aquí, en aquest Parlament, eficàcia i eficiència, i coherència, demanen que no gastem diners en allò que no és el més important... Justament, a la llista, quan es fan aquestes enquestes d'estudis d'opinió, aquest tema no hi surt, ni al primer, ni al segon, ni al tercer... No l'hi hem sabut veure. Per tant, per un tema d'eficiència, eficàcia, en aquests moments no hem de posar el focus ni utilitzar els recursos per fer una feina del tot innecessària, tenint en compte que estan garantides les disponibilitats lingüístiques quan ho necessiten els ciutadans. En la llengua oral, perquè justament els funcionaris i la seva professionalitat ja identifiquen quan han de fer ús d'una llengua o de l'altra, fins i tot de la tercera, que és l'aranès, en aquest cas, en el cas de la Vall d'Aran. Que el que cal fer amb l'aranès és el contrari del que aquí se'ns proposa. Justament és desenvolupar les mesures de foment de l'ús i del coneixement, perquè és un patrimoni, també, és un valor i un patrimoni del país.

I, per tant, el que veiem és que aquí el que es fa és polititzar i fer un problema on no hi és. D'acord? Potser, com deia abans, segurament per desviar l'atenció. No hi és, amb més del 80 per cent... Veig que el senyor Cañas em diu que no, que sí que és un problema. Bé, no surt a les enquestes d'estudis d'opinió. No hi surt. Per tant, realment no és la principal preocupació dels catalans i de les catalanes, del nostre país. El país té problemes molt més importants, segurament en els quals hem de posar l'atenció. Si us plau, no gastem recursos, esforços d'aquesta cambra, per fer un problema allà on no hi és.

Per tant, el Grup Parlamentari Socialista votarà en contra de la integralit..., integrali..., integritat de la moció.

(Rialles.)

La presidenta

De la integritat –de la integritat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustríssim senyor Carles Puigdemont.

Carles Puigdemont i Casamajó

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, la moció que presenta el Partit Popular pretén introduir, ja ho han dit els portaveus que m'han precedit, la percepció que tant la Generalitat com el Parlament de Catalunya incompleixen el mandat estatutari pel que fa a

la política lingüística. Els plantejaments que es desprenen de la moció parteixen del supòsit que no es garanteixen els drets lingüístics dels ciutadans. I, per això, si vostès la llegeixen amb deteniment, veuran que es reitera d'una forma gairebé innombrable l'expressió «es garantirà», amb una encara menys neutra expressió «s'eliminarà». El supòsit, que quedi clar, i ho han dit els portaveus precedents, és rotundament fals pel que fa als plantejaments que formula la moció del Partit Popular.

I, en tot cas, si algun col·lectiu té dificultats per exercir el dret d'opció lingüística –per exemple en el cinema, per exemple en l'atenció al client d'empreses que presten serveis a Catalunya o en l'etiquetatge– és el que empra la llengua pròpia del país.

Al Parlament –la publicació en el butlletí oficial de la moció del PP així ho demostra– i a la Generalitat no fan altra cosa que complir l'ordenament jurídic actual, el que disposa la Llei de política lingüística, la Llei d'educació, l'Estatut o l'ordenament marcat per la Constitució, avalat per la sentència del Constitucional del 2010.

Els informes del Síndic de Greuges, per altra banda, determinen amb precisió quin és l'abast del conflicte, suposat conflicte lingüístic, que vostès fan recórrer de manera transversal en tota la seva moció.

Una altra cosa és que vulguin fer servir la llengua per atiar focs que cap societat no necessita, que no fan cap servei, que busquen cortines de fum –vostès en són especialistes aquests darrers dies–, quan els problemes reals que pateix la gent del carrer tenen molt poc a veure amb allò que sembla preocupar el Partit Popular en aquesta moció, que queda perfectament acreditat. Agafin el punt 1.3 de la moció, en què diu literalment: «Es garantirà la retolació bilingüe en totes les dependències parlamentàries.» Quan el Govern o altres grups parlamentaris formulen propostes en l'àmbit d'allò que vostès consideren identitari, solen desacreditar-les amb una frase que sempre comença amb l'afirmació «amb la que cau...» Doncs, bé, amb la que cau, vostès es preocupen pels rètols de les dependències administratives de l'edifici del Parlament. Molt revelador.

No insistiré en el que diu l'Estatut de Catalunya amb relació a la llengua pròpia, que com a tal és d'ús normal de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació, que és també una llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge a l'ensenyament... Tot això vostès ja ho saben. Jo crec que això els importa poc. Vostès saben, a més a més, que tota la política lingüística d'aquest país és perfectament respectuosa amb aquest marc.

Per tant, no és una moció que busqui acords en un àmbit que hauria de ser espai per molt poc o per gens de partidisme, sinó que rebla, o pretén reblar, l'argument, que el sentim pronunciat aquí i també el sentim pronunciat a fora, segons el qual Catalunya viu en un permanent conflicte lingüístic i en un acte continu de rebellia de les seves institucions locals, comarcals i nacionals. I en aquest joc, senyores i senyors diputats, senyors del PP, nosaltres no hi volem entrar.

Ha de quedar clar, ben al contrari, que la realitat, que coneix perfectament la gent del carrer, és una de ben diferent de la que es desprèn de la moció del Partit Popular: l'ús de les llengües oficials a Catalunya –el català, l'occità parlat a l'Aran i el castellà– està plenament normalitzat i garantit d'acord amb l'ordenament jurídic actual, i tots els ciutadans usen amb absoluta llibertat la llengua que més els convé.

Finalment, si la preocupació del Partit Popular continua sent en el futur el grau de compliment del marc jurídic o el desplegament dels mandats estatutaris, els podria suggerir si fem prou, i si vostès en l'àmbit on són decisius fan prou, per garantir, per exemple, el que preveu el punt tercer de l'article sisè de l'Estatut de Catalunya amb relació al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea, o el que preveu el punt quart d'aquest mateix article, relatiu a la cooperació i comunicació amb altres territoris amb els quals compartim el patrimoni lingüístic del català, o el que preveu el Codi de consum.

És evident que amb aquesta premissa sobre la qual vostès plantegen la moció és difícil, per no dir impossible, construir acords. Negar la realitat, encara que es faci de manera reiterada i, si cal, amb molt d'èmfasi, no és un bon punt de partida si es vol arribar a acords i fer avançar el país, de manera que no cal que els reveli que la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió serà el vot en contra.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, señoras y señores diputados, como les decía antes, esta moción trata del cumplimiento de la legalidad, legalidad expresada en la ley –Constitución y Estatut– e interpretada por el tribunal competente en nuestro sistema de garantías: el Tribunal Constitucional. Algo evidente.

Cualquier otra interpretación de las leyes, como es el caso de los artículos de opinión de las revistas jurídicas que la vicepresidenta nos ofreció como argumento, o los dictámenes de órganos autonómicos o estatales que sean distintos de los tribunales de justicia, no son más que opiniones; opiniones absolutamente respetables, pero sin efecto ni vinculación legal alguna. Aquí también se incluyen las opiniones personales de los diputados. Ustedes los saben tan bien como yo.

Por este motivo, durante la interpelación previa a esta moción expuse argumentos jurídicos. Les cité literalmente los fundamentos jurídicos de la sentencia del Constitucional: 14.a y b, fundamento jurídico 22 y 23. Cualquier ciudadano los entiende, y demuestran el flagrante incumplimiento de la legalidad que representan el uso preferente del catalán, la exclusión del castellano como lengua de uso normal, la solicitud de petición expresa para los castellanohablantes, la rotulación exclu-

siva en catalán, la imposición del uso del catalán a los funcionarios, la ausencia de impresos en castellano.

Lo cierto es que ustedes, ninguno de ustedes, tiene argumentos jurídicos solventes con validez legal que enfrentar al criterio claramente expresado por el Tribunal Constitucional, y por esto pretenden manipular nuestros argumentos, pretenden tergiversar el sentido de las sentencias, pretenden confundir al ciudadano.

También me atacan a mí. Yo puedo entender que no les guste que les saque los colores, que explique que están discriminando catalanes por hablar castellano, que ustedes están confundiendo cohesión social con discriminación de ciudadanos, que confunden fomento de unas lenguas con exclusión de otras, que pretenden una cohesión social forzada y artificial a través de la uniformidad y no del respeto a la pluralidad y a la legalidad, que están creando una sociedad con ciudadanos de primera y de segunda en función de su lengua. Pero sus ataques no son sino la evidencia de su falta de argumentos solventes, de su escaso respeto por la pluralidad democrática. Como les he dicho en otras ocasiones, no pienso aceptar este estilo impertinente y descortés, y les invito a defender sus posiciones políticas desde el respeto democrático y la corrección.

No aceptaremos las enmiendas presentadas por Esquerra e Iniciativa, que pretenden anular el... (*Remor de veus.*) Por favor. Que pretenden anular el contenido y los efectos de la moción.

Señor Bosch, el cumplimiento de la ley no se pacta; señora Grau, lamento que no haya entendido el redactado de la moción, no sé si porque estaba redactada en castellano (*remor de veus*); señora Capdevila, me sorprende que el PSC entienda innecesario cumplir la ley; señor Puigdemont, fíjese si el Parlament no cumple la ley que llevo un año pidiendo los informes de Sindicatura de Cuentas en castellano sin éxito, y usted sabe que soy portavoz en esa comisión y tengo derecho; señor Rivera, infórmese antes de hablar, porque el Ayuntamiento de Badalona –a pesar de un reglamento de usos lingüísticos que fue aprobado en el año 2005 con el voto contrario del Partido Popular y que no ha sido modificado porque no tenemos mayoría suficiente para ello, si no ya lo habríamos hecho– es absolutamente respetuoso con el bilingüismo en impresos, en comunicaciones, en publicaciones y en las intervenciones del propio alcalde.

(*Alguns aplaudiments.*)

El único que está consiguiendo algo es el Partido Popular, que ha impugnado el reglamento de usos lingüísticos del Ayuntamiento de Barcelona, que presentó el recurso de inconstitucionalidad del Estatuto de Cataluña...

(*Alguns aplaudiments.*)

Sinceramente, me ha sorprendido...

La presidenta

Senyors diputats –senyors diputats...

María José García Cuevas

...su actitud desleal i tergiversadora. Sepa usted que yo pensaba –yo pensaba– que estábamos defendiendo el mismo objetivo. Lamento la desilusión que me ha causado su intervención, y no vamos a aceptar su enmienda. Por una parte, sinceramente no la entiendo, porque está incluida, está claramente implícita, en la moción que hemos presentado, que es una moción suficientemente detallada, completa y exhaustiva, como algún portavoz ha detallado, y aceptar su enmienda sería bajar un nivel en el detalle de concreción, y la moción quedaría absolutamente incompleta.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments. Pere Bosch Cuenca demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora... (*Remor de veus.*) Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

Tot i que... (*Persisteix la remor de veus.*) Tot i que no ha pronunciat bé el meu cognom, he entès que m'al·ludia a mi. I, per tant, per al·lusions voldria intentar replicar la portaveu del Partit Popular.

Miri, nosaltres, com que som un partit independentista...

La presidenta

Senyor Pere Bosch, vostè mateix diu que com que no l'ha al·ludit..., doncs, no són al·lusions...

Pere Bosch Cuenca

No, feia una broma evident, perquè ha parlat del senyor Boig, i he entès que... (*Persisteix la remor de veus.*) Si em permet, si us plau, un momentet de silenci per poder... La qüestió és que com que nosaltres som un partit independentista i volem tenir el mateix que té el Partit Popular, que és un estat propi, aprendrem, intentarem aprendre, també de la ministra, la senyora Mato. Què fa, la senyora Mato? Doncs, quan hi ha una sentència judicial que diu que a Catalunya s'ha de quedar el 0,7 per cent de l'IRPF, la senyora Mato diu que les sentències no es compleixen. Nosaltres intentarem aprendre d'ella, i per tant tampoc complirem les sentències que no ens agraden. Per damunt de tot hi ha la voluntat popular.

(*Alguns aplaudiments. El senyor Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta. Per contradiccions i per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Señora García Cuevas, nosotros no tenemos lealtad con el Partido Popular. Tenemos lealtad con los ciudadanos y con nuestro programa electoral, a diferencia de ustedes, que tienen lealtad con un partido que gobierna Cataluña con su apoyo, con un pacto que nada dice del bilingüismo... (*Remor de veus.*) Ya sé que no les gusta lo que les digo...

La presidenta

Senyors diputats, que no se'l sent!

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, si em deixen acabar els senyors del Partit Popular acabaré. Puc? Per tant, senyora presidenta..., senyora García Cuevas, ustedes..., lo que yo le he entregado es el reglamento que se aplica en el Ayuntamiento de Badalona, y aquí tienen un concejal del Ayuntamiento de Badalona. Si ustedes no se atreven a cambiar la ley en Badalona para no perder la silla, no es mi problema.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats... Senyors diputats i diputades.... (*Hortència Grau Juan demana per parlar.*) Senyora Grau.

Hortència Grau Juan

Sí, aquest cop sí que és per al·lusions, i...

La presidenta

Trenta segons.

Hortència Grau Juan

...ben directes. Jo tinc la capacitat de parlar totes dues llengües, llegir-hi, escriure-hi –català i castellà. A la senyora García Cuevas en aquest Parlament encara no l'hem sentida parlar en català. I per una altra part... (*Alguns aplaudiments.*) I, per una altra part, i per una altra qüestió... (*Remor de veus.*) Ella m'ha dit que no sabia llegir en castellà.

I hi ha una altra qüestió: en comprenc el significat; el qui crec que no l'ha comprès és ella, perquè l'únic que demanava la nostra esmena és que per seguretat jurí-

dica acatés el que diu l'article 6.1 de l'Estatut, a més incloent-hi la decisió del Constitucional, que era traient-ne la paraula «preferent». Per tant, qui no ha entès el sentit de la nostra esmena és la senyora Cuevas.

Gràcies.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Per no-al·lusions, demanaria la paraula, igual que ho ha fet un altre diputat i se li ha donat la paraula...

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

A veure, és per al·lusions –és per al·lusions. Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Disculpi, un diputat...

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez, vostè pot parlar en lloc de la diputada que havia demanat la paraula, però no digui «per no-al·lusions».

Santi Rodríguez i Serra

Disculpi, hi ha hagut un diputat que ha demanat la paraula perquè no se l'havia al·ludit, i pel mateix motiu aquest portaveu demana la paraula.

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez, si és per...

(*Persisteix la forta remor de veus.*)

Santi Rodríguez i Serra

No la sento, senyora presidenta. És que no la sento!

(*Persisteix la forta remor de veus.*)

La presidenta

Acabarem la sessió en dos minuts, eh? I passarem a la votació de la moció si no hi ha una mica de tranquil·litat.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta...

La presidenta

Li dono la paraula. Trenta segons per al·lusions.

Santi Rodríguez i Serra

Molt bé, me'n sobren...

La presidenta

Per al·lusions...

(Fora remor de veus.)

Santi Rodríguez i Serra

Amb menys de trenta segons en tinc suficient per defensar el dret de tots i cadascun dels diputats d'aquesta cambra a parlar en la llengua oficial que cregui convenient...

La presidenta

Ningú ho nega.

Santi Rodríguez i Serra

...i també a reivindicar que no hi pot haver cap diputada, parli en la llengua en què parli, que exigeixi a cap altra diputada que parli en una llengua que no és capaç de parlar-hi ella mateixa.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments. Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per les mateixes al·lusions que el senyor Rodríguez. Ningú li ha dit que hagi de parlar en la llengua..., que vulgui, senyor Rodríguez. Ningú els ha dit que hagin de parlar en la llengua..., que vulguin. Però el que no es pot fer en aquest Parlament, i em sembla que passem ja totes les fronteres, és insultar impunement qualsevol diputat perquè no pensa com un mateix. *(Remor de veus.)* I dir a una diputada que no sap llegir és un insult, ho diguin en la llengua que ho diguin.

(Aplaudiments. El senyor Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Era per al·lusions... *(Persisteix la remor de veus.) (Pausa.)* Caram!

La presidenta

Si us plau, senyors diputats!

Alfons López i Tena

Per al·lusions, perquè...

La presidenta

Senyors diputats.

Alfons López i Tena

...des del punt de vista del Partit Popular, jo li preguntaria si és que el que em diu és que haig de parlar obligatòriament en llengua espanyola, ja que segons ells no parlo en català, sinó en la llengua que s'han inventat que s'anomena «llengua valenciana». I, per tant, com que no puc parlar en català, perquè el que parlo és una llengua diferent, segons vostès, m'obliguen a parlar en espanyol, que és del que vostès acusen la diputada del Grup d'Iniciativa. M'agradaria aclarir sobre aquest tema, si us plau.

La presidenta

Passem a la votació de la moció –passem a la votació de la moció. S'han donat prou paraules. Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 104 en contra.

(Aplaudiments.)

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i dotze minuts.